BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

BLESTEMUL MĂRII

SHEA ERNSHAW

LEDA EDGE

Un oraș ascuns în ceață.
O fată cu multe secrete. Un port în care
moartea lovește fără greș.

„Un roman de debut terifiant despre fantome,
vrăjitoare, dragoste și răzbunare!"
School Library Journal

„Jonglând cu emoții delicate și suspans autentic,
acest roman hipnotizant îi face pe cititori să se întrebe cum,
sau dacă, blestemul surorilor Swan poate fi destrămat."
Publishers Weekly

„Cititorii se vor cufunda cu plăcere în această
carte de atmosferă minunat meșteșugită."
Kirkus Reviews

„O poveste plină de substanță și profunzime,
despre magie și blesteme, despre trădare și răzbunare, dar, mai
presus de toate, despre puterea salvatoare a dragostei."
Amber Smith

LEDA EDGE
fantasy

ISBN: 978-606-793-599-8
9 786067 935998
www.edituracorint.ro

SHEA ERNSHAW

BLESTEMUL MĂRII

LEDA EDGE

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

SHEA ERNSHAW

BLESTEMUL MĂRII

Traducere din limba engleză de
Iordana Ferenț și Ștefan Ferenț

CORINT
BOOKS
—2019—

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare computerizată: Stelian Bigan
Ilustrație copertă: Lisa Perrin
Design copertă: Jessica Handelman

ISBN 978-606-793-599-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ERNSHAW, SHEA
Blestemul mării / Shea Ernshaw ; trad. din lb. engleză de Iordana Ferenț
și Ștefan Ferenț. - București : Corint Books, 2019
ISBN 978-606-793-599-8

I. Ferenț, Iordana (trad.)
II. Ferenț, Ștefan (trad.)

821.111

Părinților mei,
pentru că mi-au încurajat imaginația neastâmpărată.

Dacă există magie pe această planetă,
atunci ea se găsește în apă.
LOREN EISELEY

ADÂNCURI

În 1822, trei surori au sosit în Sparrow, Oregon, la bordul lui *Lady Astor*, un vas care făcea negoţ cu blănuri şi care, mai târziu în acel an, s-a scufundat în port, chiar dincolo de promontoriu.

Pasagerele se numărau printre primele persoane care urmau să se stabilească în oraşul de coastă abia întemeiat şi au păşit pe noul tărâm asemenea unor păsări cu picioare subţiri. Aveau părul ondulat de culoarea caramelelor şi pielea albă ca zăpada. Fetele erau frumoase – chiar prea frumoase, aveau să spună orăşenii mai târziu. Marguerite, Aurora şi Hazel se îndrăgosteau deseori şi, de obicei, de bărbaţii nepotriviţi – cei ale căror inimi aparţineau deja altcuiva. Tinerele erau cochete şi seducătoare, iar bărbaţii le găseau irezistibile.

Orăşenii din Sparrow le socoteau însă a fi chiar mai mult decât atât: le credeau vrăjitoare ce făceau farmece bărbaţilor ca aceştia să devină necredincioşi.

Şi astfel, la sfârşitul lui iunie, când luna nu era altceva decât un ciob subţirel pe cerul înnorat, cele trei surori, cu pietre legate de glezne, au fost aruncate în ocean chiar dincolo de promontoriu, s-au dus la fund şi s-au înecat. La fel ca nava cu care sosiseră.

UNU

Am o fotografie veche, alb-negru, din anii 1920, reprezentând o femeie de la un circ ambulant care plutește într-un acvariu uriaș, plin cu apă, cu părul unduindu-se în jurul capului și picioarele ascunse într-o falsă coadă de sirenă făcută dintr-o țesătură metalică cu fir textil care imită solzii. Femeia este subțire, cu trăsături angelice și cu buzele strâns lipite în timp ce își ține răsuflarea în apa rece ca gheața. Câțiva bărbați stau în fața acvariului de sticlă, uitându-se țintă la ea, de parcă ar fi adevărată. Cât de ușor poți fi păcălit de priveliște!

Mă gândesc la această fotografie în fiecare primăvară, când prin Sparrow încep să umble povești despre cele trei surori care s-au înecat dincolo de gura portului, pe lângă Lumiere Island, unde locuiesc cu mama. Mi le închipui plutind ca niște fantome delicate printre umbrele întunecate din adâncuri, imprevizibile și de neatins, aidoma sirenei din spectacolul de circ. Oare în urmă cu două secole cele trei surori s-au luptat să rămână la suprafață când au fost împinse cu forța în adâncuri sau au lăsat greutatea fiecărei pietre să le ducă repede spre fundul rece și stâncos al Pacificului?

O ceață matinală, tristă și umedă alunecă peste suprafața oceanului între Lumiere Island și orașul Sparrow. Apa este calmă în

timp ce merg spre doc ca să dezleg barca, de fapt o ambarcaţiune cu fundul plat, cu două locuri pe bancă şi motor în afara bordului. Nu este tocmai uşor de manevrat când este furtună sau vânt puternic, dar este minunată ca mijloc de transport rapid către oraş şi înapoi. Ottis şi Olga, două pisici galbene care au apărut în mod misterios pe insulă pe când erau pui, mă urmează mieunând, ca şi cum mi-ar regreta plecarea. Plec în fiecare dimineaţă la această oră, traversând golful înainte să se sune pentru prima oră – cursul de economie globală –, o disciplină care nu îmi va fi utilă niciodată, şi în fiecare dimineaţă, cele două pisici mă urmează pe drumul spre doc.

Lumina intermitentă a farului mătură insula şi, pentru o clipă, atinge silueta aflată în vârful falezei, pe malul stâncos din vest. E mama. Are braţele încrucişate la piept, iar puloverul nisipiu cu noduri îi e înfăşurat în jurul trupului fragil în timp ce priveşte fix spre vastul Pacific, aşa cum o face în fiecare dimineaţă, aşteptând pe cineva care nu se va mai întoarce nicicând: tata.

Olga se freacă de blugii mei, arcuindu-şi spatele uscăţiv şi ridicându-şi coada ca să mă convingă să o iau în braţe, dar nu am timp. Îmi trag gluga impermeabilului bleumarin, păşesc în barcă şi trag cu putere de cablul de la motor până când acesta începe să funcţioneze, apoi navighez prin ceaţă. Nu zăresc nici malul, nici oraşul Sparrow prin pâclă, dar ştiu că amândouă sunt la locul lor.

Catarge înalte şi crestate se ridică din apă asemenea unor săbii, mine terestre, rămăşiţe din anii trecuţi. Dacă nu ştii drumul, îţi poţi lovi barca de oricare dintre cele şase epave care încă se odihnesc în aceste ape. Dedesubtul meu se află o urzeală de metal acoperită cu o crustă de scoici, verigi de lanţ ruginit care se întind peste provele distruse, peşti care se simt ca acasă în hublourile

putrezite și catarge măcinate de apa sărată. Este un cimitir de nave. Dar asemenea pescarilor care înaintează cu greu prin ceața mohorâtă ca să ajungă în larg, reușesc să navighez prin golf cu ochii strâns închiși din cauza frigului. Apa este adâncă aici. Odinioară, ambarcațiuni de mari dimensiuni aduceau provizii prin acest port, dar acum nu se mai întâmplă asta. În prezent, doar bărci mici de pescuit și vase de agrement își croiesc drum cu zgomot. Apele sunt bântuite, o spun fără încetare marinarii, și au dreptate.

Barca se ciocnește de marginea docului unsprezece, debarcaderul numărul patru, unde ancorez cât timp sunt la oră. Majoritatea tinerilor de șaptesprezece ani au permise de conducere și mașini ruginite găsite pe Craigslist[1] sau lăsate moștenire de frați sau surori mai mari. În loc de mașină, eu am o barcă. Nu văd la ce mi-ar folosi o mașină.

Îmi arunc pe umăr geanta de pânză împovărată cu manuale și mă târâi pe străzile cenușii și lunecoase spre Liceul Sparrow. Orașul Sparrow a fost construit la întâlnirea a două culmi – ascuns între munte și ocean –, motiv pentru care alunecările de teren sunt cât se poate de obișnuite pe aici. Într-o bună zi ar putea fi șters în totalitate de pe fața pământului. Împins în apă și îngropat sub vreo doisprezece metri de șuvoaie de nămol. În Sparrow, nu există lanțuri de restaurante fast-food, nici malluri, nici cinematografe și nici Starbucks, deși avem o cafenea *drive-through*. Micul nostru oraș este protejat de lumea din afară și, cumva, captiv în timp. Populația este de două mii

[1] Pagină de internet cu anunțuri de mică publicitate și forum, disponibilă în șapte limbi și în 70 de țări, înființată în 1995 de Craig Newmark (n. tr.).

douăzeci şi patru de locuitori, dar numărul creşte mult în fiecare an pe 1 iunie când turiştii pun stăpânire pe tot.

Rose stă pe pajiştea din faţa Liceului Sparrow, butonând la telefonul mobil. Părul răzvrătit, roşu-scorţişoară, e tot numai bucle dezordonate pe care nu le iubeşte defel. Însă eu am invidiat mereu modul în care părul ei nu poate fi domolit, legat sau ordonat în timp ce al meu, drept şi castaniu, nu poate fi înduplecat să capete vreo formă exuberantă şi veselă – am tot încercat. Dar părul ţeapăn, ţeapăn rămâne.

— Nu mă laşi baltă diseară, nu-i aşa? întreabă ea când mă vede, ridicând sprâncenele şi lăsând telefonul să-i cadă în geanta cu cărţi cândva albă, acum însă mâzgălită cu markere colorate, astfel încât a devenit o combinaţie de albastru nocturn învolburat, verde ca iarba şi roz bombon – o explozie de culoare care nu a lăsat niciun spaţiu neatins.

Rose vrea să devină artistă – Rose *este* artistă. După absolvirea liceului, e hotărâtă să se mute la Seattle şi să urmeze cursurile Institutului de Artă. Şi îmi reaminteşte aproape săptămânal că nu doreşte să meargă singură şi că ar trebui să o însoţesc şi să fiu colega ei de cameră. Propunere la care am evitat cu iscusinţă să dau un răspuns ferm încă din primul an de liceu.

Nu că n-aş dori să scap din acest oraş îngrozitor şi ploios, pentru că mi-o doresc din tot sufletul. Dar mă simt captivă, simt povara unei responsabilităţi care apasă greu pe umerii mei. Nu-mi pot lăsa mama singură pe insulă. Eu sunt tot ce i-a mai rămas – singura fiinţă care o leagă de realitate. Şi poate că e absurd – naiv chiar –, dar şi eu am speranţa că tatăl meu o să revină într-o bună zi. Îşi va face apariţia ca prin farmec pe chei şi va merge tacticos spre casă, ca şi cum timpul ar fi stat în loc. Şi eu trebuie să fiu de faţă în cazul în care el chiar va veni.

Dar cum clasa a XI-a se termină și clasa a XII-a se apropie, sunt nevoită să mă gândesc la viitorul meu și la posibilitatea ca acesta să fie chiar aici, în Sparrow. S-ar putea să nu părăsesc niciodată acest loc. S-ar putea să fiu blocată aici.

Voi rămâne pe insulă, citindu-mi viitorul în rămășițele pătate ale frunzelor de ceai din ceștile de porțelan alb, exact așa cum obișnuia mama să o facă înainte ca tata să dispară pentru totdeauna. Localnicii obișnuiau să traverseze golful în barcă, uneori pe furiș, la adăpostul unei nopți cu lună fantomatică, alteori în miezul zilei, pentru că erau chinuiți de o întrebare la care aveau nevoie neapărat de răspuns, luau loc în bucătăria noastră și băteau ușor darabana pe masa din lemn masiv în timp ce așteptau ca mama să le ghicească viitorul. La final, lăsau bancnotele îndoite, sau mototolite, sau netezite pe masă chiar înainte de plecare. Mama strecura banii într-o cutie cu făină pe care o ținea pe raftul de lângă aragaz. Și poate că asta e viața care mi-e sortită: să stau la masa din bucătărie, cu părul îmbibat de aroma dulce de mușețel sau de ceai de lavandă și portocale în timp ce îmi plimb degetul pe marginea unei cești și descopăr cine știe ce mesaje în dezordinea învolburată a frunzelor.

De multe ori, mi-am întrezărit viitorul în acele ceaiuri: un băiat care naufragiază pe insulă. Inima îi bătea nebunește în piept, pielea îi era acoperită de nisip și bătută de vânt. Și inima mea, incapabilă să reziste. Este același viitor pe care l-am văzut în fiecare ceașcă cu ceai de când aveam cinci ani, când mama m-a învățat să descifrez tainele ascunse în frunze. *Soarta ta se află pe fundul unei cești de ceai*, îmi șoptise ea adeseori înainte să mă alunge la culcare. Și ideea acestui viitor se trezește în mine ori de câte ori mă gândesc să părăsesc orașul Sparrow – e ca și cum insula mă trage înapoi, iar soarta mea a prins rădăcini aici.

— Nu se consideră că te las baltă dacă nici n-am spus că voi merge! îi răspund lui Rose.

— Nu te las să ratezi încă o petrecere Swan, spune ea și își mișcă șoldurile într-o parte, înfășurând cureaua genții cu cărți pe degetul mare drept. Anul trecut am fost nevoită să stau de vorbă cu Hannah Potts până la răsăritul soarelui și n-am de gând să repet experiența.

— Mă mai gândesc!

Petrecerea Swan a avut întotdeauna un dublu scop: să marcheze începutul sezonului Swan și sfârșitul anului școlar. Este o petrecere stropită din belșug cu băutură, adică este un amestec ciudat de entuziasm că scapi de ore, de profesori și de extemporale, combinat cu teama iminentă de sezonul Swan. De obicei, oamenii se îmbată criță și nu-și mai amintesc nimic.

— Nu te mai gândi, fă-o! Când te gândești prea mult la ceva, ajungi doar să o lași baltă.

Rose are dreptate. Îmi doresc să vreau să merg – îmi doresc să fiu interesată de petrecerile de pe plajă. Dar nu m-am simțit niciodată în largul meu la evenimente de felul ăsta. Eu sunt *fata care locuiește pe Lumiere Island*, fata a cărei mamă a înnebunit și al cărei tată a dispărut, fata care nu și-a pierdut niciodată vremea prin oraș după orele de școală, fata care ar prefera să-și petreacă seara citind harta mareelor și urmărind bărcile înaintând cu greu în port în loc să bea bere după bere cu oameni pe care nici nu-i cunoaște prea bine.

— Nici măcar nu trebuie să te costumezi, dacă nu vrei, adaugă ea, pe un ton îngăduitor.

Oricum, costumatul nu a fost niciodată o variantă pe care să o iau în calcul. Spre deosebire de majoritatea localnicilor din Sparrow, care păstrează, ascuns în fundul dulapului, un costum

de la începutul anilor 1800 pregătit pentru petrecerea anuală Swan, eu n-am aşa ceva.

Soneria care anunţă începutul cursurilor se aude, iar noi urmăm grupul de elevi prin uşile principale din faţă. Holul miroase a ceară de parchet şi a lemn putrezit. Ferestrele au o singură foaie de geam şi sunt expuse curentului, iar vântul zăngăne sticla în rame în fiecare după-amiază. Lămpile licăresc şi bâzâie. Niciunul dintre dulapuri nu se închide pentru că fundaţia clădirii s-a lăsat. Dacă aş fi avut cunoştinţă despre un alt oraş şi un alt liceu, poate că aş fi socotit acest loc ca fiind deprimant. În schimb, ploaia care se prelinge prin acoperiş şi picură pe bănci şi pe podeaua de pe hol în timpul furtunilor de iarnă pare chiar familiară. Ca acasă.

Eu şi Rose nu avem prima oră împreună, aşa că mergem spre capătul Holului A şi ne oprim în apropiere de toaleta fetelor înainte de a ne despărţi.

— Nu ştiu ce îi voi spune mamei, spun eu, răzuind o rămăşiţă din lacul de unghii Blueberry Blitz de pe degetul mare stâng pe care Rose mă făcuse să-l pictez în urmă cu două săptămâni acasă la ea, în timpul unei seri de film, atunci când hotărâse că, pentru a se integra ca un adevărat student la artă în Seattle, trebuia să urmărească filmele clasice ale lui Alfred Hitchcock; ca şi cum acele peliculele înfricoşătoare alb-negru ar putea să o transforme într-un artist *adevărat*.

— Spune-i că mergi la o petrecere, că tu, de fapt, ai o viaţă. Sau, pur şi simplu, furişează-te. Probabil că nici măcar nu va observa că ai plecat.

Îmi muşc buza şi termin cu pigulitul unghiei. Adevărul este că nu mă simt deloc confortabil la gândul să o las singură pe mama, chiar şi numai pentru o noapte. Dacă s-ar trezi şi şi-ar da seama că nu mai dorm în patul meu? Oare n-ar crede că am

UN CÂNTEC

Începe ca o cântare gravă care se rostogolește împreună cu fluxul, un sunet atât de slab, că ar putea fi doar vântul care bate prin obloanele de scândură, prin hublourile ambarcațiunilor de pescuit acostate și prin crăpăturile înguste de-a lungul ușilor lăsate. Dar după prima noapte, armonia vocilor devine incontestabilă. Un imn încântător care plutește imperturbabil, plăcut și atrăgător pe suprafața apei. Surorile Swan s-au trezit.

DOI

Ușile Liceului Sparrow se deschid larg chiar înainte de prânz și un alai gălăgios de elevi se risipește în aerul umed al amiezii. Strigăte și chiote de entuziasm răsună pe toate terenurile de sport ale școlii, gonind pescărușii cocoțați de-a lungul zidului de piatră care împrejmuiește pajiștea.

Doar jumătate din elevii ultimului an s-au ostenit să-și facă apariția în cea din urmă zi de cursuri, doar cei care rup foi din caiete și le lasă în bătaia vântului – o tradiție care marchează sfârșitul liceului.

Soarele zăbovește leneș pe cer, după ce s-a chinuit să răzbată prin ceața matinală, dar, în clipa de față, pare înfrânt și obosit, incapabil să încălzească pământul sau fețele noastre înghețate. Eu și Rose mergem cu pași apăsați pe Canyon Street, încălțate cu cizmele de cauciuc, cu blugii vârâți în cizme să nu-i udăm și cu fermoarele deschise la haine în speranța că vremea se va îndrepta și aerul se va încălzi înainte de petrecerea ce urmează să dureze toată noaptea și la care nu sunt pe deplin încântată să particip.

Pe Ocean Avenue, o luăm la dreapta și ne oprim la următorul colț, unde mama lui Rose are un magazin care arată ca o prăjiturică pătrată cu pereții de cărămidă vopsiți în alb și streșinile trandafirii. Rose lucrează acolo în fiecare zi după ore. Pe firma

de deasupra ușii de sticlă scrie PRĂJITURILE CARE TE AJUTĂ SĂ UIȚI ALE ALBEI cu litere roz-deschis, arcuite și smălțuite, pe un fundal de culoare crem. Totuși, placa de lemn a început să se înverzească și va trebui curățată. O bătălie permanentă împotriva aerului sărat.

— Am o tură de doar două ore, spune Rose, ridicându-și geanta cu cărți pe celălalt umăr. Ne întâlnim la nouă pe chei?

— Sigur.

— Dacă ai avea un telefon mobil ca o persoană normală, ți-aș putea trimite un mesaj mai târziu.

— Telefoanele mobile nu funcționează pe insulă, subliniez eu pentru a suta oară.

Rose răsuflă exasperată.

— Ceea ce este un inconvenient dezastruos pentru mine! îmi răspunde de parcă ea ar fi cea care trebuie să îndure lipsa serviciilor de telefonie mobilă.

— Vei supraviețui, spun eu cu un zâmbet atotcunoscător, iar ea îmi răspunde la zâmbet în timp ce pistruii de pe nasul ei și pe partea de sus a obrajilor prind lumina soarelui asemenea pleiadelor din nisip auriu.

După câteva clipe, ușa se deschide în zarva clopoțeilor lovindu-se de geam, iar mama ei, Rosalie Alba, pășește în lumină, protejându-și privirea cu o mână, de parcă ar fi văzut soarele pentru prima dată în această vară.

— Penny! spune doamna Alba. Ce face mama ta?

— La fel! răspund eu.

Odinioară, doamna Alba și mama erau prietene bune. Uneori se întâlneau să bea ceaiul în fiecare sâmbătă dimineața, alteori doamna Alba venea pe Lumiere Island și amândouă coceau biscuiți sau plăcintă cu mure când țepoasele tufe cu fructe puneau stăpânire pe insulă, iar tatăl meu amenința că le va da foc la toate.

Pe lângă asta, doamna Alba este una dintre singurele persoane din oraş care încă se interesează de mama – căreia încă îi pasă. Au trecut trei ani de când tata a dispărut, iar oamenii se comportă ca şi când ar fi uitat de el cu totul. De parcă el n-ar fi trăit niciodată aici. Dar, cumva, este mult mai uşor să înduri privirile goale decât să asculţi zvonurile şi speculaţiile care s-au născocit în zilele de după dispariţia lui. „John Talbot nu a aparţinut locului de la bun început", se spunea pe la colţuri. „Şi-a abandonat soţia şi fiica. Niciodată nu i-a plăcut să locuiască în Sparrow şi a fugit cu o altă femeie. Şi-a pierdut minţile pe insulă şi s-a năpustit în ocean."

Tata era un intrus şi nu fusese niciodată pe deplin acceptat de localnici. Când a dispărut, oamenii au părut uşuraţi. Ca şi cum el ar fi meritat-o. Dar mama crescuse aici, învăţase la Liceul Sparrow, apoi l-a întâlnit pe tata la colegiu, în Portland. Erau îndrăgostiţi, iar eu ştiu că el nu ne-ar fi abandonat niciodată. Eram fericiţi împreună. El era fericit.

Ceva cu totul ciudat i s-a întâmplat în urmă cu trei ani. Într-o zi se afla aici. În următoarea nu mai era.

— Vrei să-i dai asta? întreabă doamna Alba, întinzând palma în care ţine o cutie mică şi roz, legată cu o fundă albă cu buline.

O iau din mâna ei, trecând funda printre vârfurile degetelor.

— Ce aromă?

— Lămâie cu lavandă. E o reţetă nouă.

Doamna Alba nu prepară deserturi obişnuite pentru pofte obişnuite. Micuţele ei prăjituri sunt menite să te facă să uiţi cel mai rău lucru care ţi s-a întâmplat vreodată – să ştergi din memorie amintirile urâte. Eu una nu sunt pe deplin convinsă că prăjiturile ei chiar au efect. Dar localnicii şi turiştii care vin aici vara le devorează de parcă ar fi un leac puternic şi un remediu pentru orice gând nedorit. Doamna Potts, care locuieşte într-o casă îngustă pe Alabaster Street, pretinde că, după ce a mâncat o prăjitură deosebit de decadentă cu ciocolată, smochine şi

busuioc, nu şi-a mai adus aminte de ziua când potaia vecinului ei, Wayne Bailey, a muşcat-o de gambă şi a făcut-o să sângereze, lăsându-i o cicatrice care seamănă cu un fulger. Iar domnul Rivera, poştaşul oraşului, spune că abia îşi aminteşte ziua când soţia l-a părăsit pentru un instalator care locuieşte în Chestnut Bay, la o distanţă de o oră de mers cu maşina spre nord. Cu toate acestea, bănuiesc că doar zahărul din belşug şi aromele neobişnuite din prăjiturile doamnei Alba ar fi responabile pentru scurtul răgaz în care cineva ar putea să se gândească doar la amestecul de lavandă parfumată cu lămâie acră, o combinaţie atât de stranie, încât nici măcar cele mai urâte amintiri ale lor nu o pot depăşi.

Când tata a dispărut, doamna Alba a început să-mi trimită acasă prăjituri cu toate aromele imaginabile – tartă de zmeură cu limetă, espresso cu alune, nucă de cocos cu alge marine –, în speranţa că acestea ar putea să o ajute pe mama să uite ce se întâmplase. Dar nimic nu a răzbătut prin durerea ei: un nor compact, anevoie de dus chiar şi de vânt.

— Mulţumesc! spun eu, iar doamna Alba zâmbeşte larg.

Ochii ei sunt plini de căldură şi bunătate. Doamna Alba este spaniolă, dar tatăl lui Rose este irlandez sadea, născut în Dublin, iar Rose pare să îi fi moştenit toate trăsăturile, lucru care o nemulţumeşte profund.

— Ne vedem la nouă! îi spun eu lui Rose în timp ce ea şi mama ei dispar în magazin ca să prepare cât mai multe prăjituri, înainte ca turiştii să sosească mâine-dimineaţă cu autobuzul.

***

Am simţit întotdeauna că ziua de dinaintea începerii sezonului Swan are ceva apăsător. La fel ca un nor întunecat de care nu reuşesc să scap.

Să ai cunoştinţă de ceea ce urmează, de moartea care se apropie pe furiş de oraş precum soarta care îşi înfige ghearele în uşile tuturor magazinelor şi caselor. Eu o simt în aer, în stropii apei oceanului, în spaţiile goale dintre picăturile de ploaie. Surorile sosesc.

Toate camerele de la cele trei pensiuni aflate de-a lungul golfului sunt reţinute pentru următoarele trei săptămâni, până la sfârşitul sezonului Swan, adică la miezul nopţii solstiţiului de vară. Camerele cu faţa spre ocean costă dublu în comparaţie cu cele orientate spre oraş. Turiştii preferă să deschidă ferestrele şi să iasă pe balcoane ca să audă chemarea ispititoare a surorilor Swan, care cântă din adâncuri.

Câţiva turişti matinali şi-au găsit deja drumul spre Sparrow şi îşi trag bagajele în holurile pensiunilor sau fac fotografii cu portul. Ei se interesează unde se găseşte cea mai bună cafea sau o cană cu supă pentru că prima lor zi în oraş li se pare de obicei foarte rece – o răceală care îţi intră în oase.

Nu iubesc această perioadă a anului, aşa cum nu o iubesc nici majoritatea localnicilor. Dar nu afluenţa de turişti mă deranjează, ci oportunismul, spectacolul unui sezon care este un blestem asupra acestui oraş.

Ajunsă la doc, îmi arunc geanta pe unul dintre locurile băncii din interiorul bărcii cu motor. De la un capăt la celălalt al tribordului, răzleţite în vopseaua albă, sunt zgârieturi şi fisuri ca un fel de cod Morse. Tata obişnuia să revopsească ambarcaţiunea în fiecare primăvară, dar, în ultimii trei ani, am cam neglijat treaba asta. Uneori mă simt asemenea acestei coci: lovită, crestată şi lăsată să ruginesc de când el a dispărut undeva în largul oceanului.

Aşez cutiuţa cu prăjituri pe locul liber de lângă geanta mea, apoi mă îndrept spre provă, gata să dezleg frânghia din faţă când aud *tropăit* de paşi în urma mea.

Continui să țin parâma când observ un băiat care stă la mică distanță, având în mâna stângă ceva ce semăna cu o bucată de hârtie mototolită. Fața îi este parțial ascunsă de gluga hanoracului, în timp ce un rucsac îi atârnă greu pe umeri.

— O caut pe Penny Talbot, spune el cu o voce la fel de rece ca apa de la robinet și linia maxilarului fermă. Mi s-a spus că aș putea să o găsesc aici.

Mă ridic cu totul, încercând să-i văd ochii, dar o umbră îi trece peste jumătatea de sus a feței.

— De ce o cauți? întreb nu foarte sigură că doresc să-i spun deocamdată că *eu* sunt Penny Talbot.

— Am găsit asta la cârciuma... The Chowder, spune el cu o urmă de îndoială, ca și cum n-ar fi sigur că își amintește numele corect.

The Chowder este un mic local aflat la capătul cheiului Shipley care se prelungește peste apă și a fost votat „Cel mai bun restaurant" din Sparrow în ultimii zece ani de ziarul local *Catch* – o gazetă tipărită care dă de lucru la doi oameni, din care unul este Thor Grantson, pentru că tatăl său este și proprietarul publicației. Thor și cu mine suntem în aceeași clasă. În timpul anului școlar, copiii localnicilor pun stăpânire pe The Chowder, dar în lunile de vară trebuie să împărțim scaunele uzate de-a lungul barului și mesele de pe terasa în aer liber cu mulțimea de turiști.

— Caut de lucru! adaugă el, ridicând bucata de hârtie mototolită ca să o văd, moment în care înțeleg despre ce este vorba.

În urmă cu aproape un an, lipisem un anunț la avizierul din interiorul micului restaurant The Chowder, solicitând ajutor pentru întreținerea farului de pe Lumiere Island, de vreme ce mama devenise aproape incapabilă să mai facă ceva, iar eu nu puteam să mă descurc de una singură. Uitasem că-l afișasem și, pentru că nimeni nu a venit să ocupe postul, iar anunțul scris de mână

a fost, în cele din urmă, îngropat, sub alte bilețele și cărți de vizită, m-am împăcat cu soarta.

Dar acum, acest străin găsise cumva anunțul prin harababura de hârtii prinse în piuneze pe afișier.

— Nu mai am nevoie de ajutor, spun eu pe un ton categoric, aruncând parâma în ambarcațiune și dezvăluind fără să vreau că eu sunt Penny Talbot.

Nu vreau un străin care să lucreze pe insulă – cineva despre care nu știu absolut nimic. Cineva în care nu pot avea încredere. Când lipisem anunțul, sperasem să găsesc fie un pescar concediat, fie pe cineva de la liceul meu. N-am găsit nici una, nici alta.

— Ai angajat pe cineva? întreabă el.

— Nu. Pur și simplu, nu mai am nevoie de nimeni acum.

Își duce o mână la cap și împinge în spate gluga care îi acoperise fața, dezvăluind ochii verzi, adânci și curați precum culoarea pădurii după o ploaie. Nu pare a fi un pierde-vară: murdar sau de parcă s-ar spăla prin băile stațiilor de benzină. Are aceeași vârstă cu mine, poate că un an sau doi mai mult. Totuși, are înfățișarea ușor de recunoscut a unui străin: prudent față de tot ce îl înconjoară. Își încleștează fălcile și își mușcă buza de jos, uitându-se peste umăr spre litoral, unde orașul strălucește sub soarele de după-amiază de parcă ar fi presărat cu sclipici.

— Ești aici pentru sezonul Swan? îl întreb.

— Pentru ce? zice el, privindu-mă din nou cu o doză de duritate în absolut tot ce face: fluturarea unei gene sau mișcarea buzelor înainte de a vorbi.

— Atunci de ce te afli aici?

În mod evident, băiatul habar nu are ce este sezonul Swan.

— A fost ultimul oraș de pe traseul autobuzului.

Adevărat. Sparrow este stația finală pe o rută de autobuz care șerpuiește prin Oregon, oprindu-se în câteva sate desuete până

când întâlnește o fundătură în Sparrow. Linia de coastă stâncoasă blochează orice drum să se prelungească pe țărm, astfel că traficul trebuie să fie deviat spre interior pentru câțiva kilometri.

— Ai ales un moment prost să-ți închei călătoria în Sparrow, spun eu, desfăcând ultima parâmă, dar ținându-mă de ea să nu las barca să se depărteze de doc.

El își vâră mâinile în buzunarele blugilor.

— De ce spui asta?

— Mâine este 1 iunie.

După expresia lui rigidă, pot spune că realmente nu are idee peste ceea ce tocmai a dat din întâmplare.

— Îmi pare rău că nu pot să te ajut! spun eu în loc să încerc să-i explic toate motivele pentru care ar fi mai bine să prindă autobuzul de mâine ca să plece de aici. Poți căuta de lucru la fabrica de conserve sau pe una dintre ambarcațiunile de pescuit, deși de regulă nu angajează străini.

El dă din cap aprobator, își mușcă din nou buza și privește dincolo de mine spre ocean, spre insula din depărtare.

— Ce-mi poți spune despre un loc unde să stau?

— Poți încerca la una dintre pensiuni, dar de obicei sunt rezervate în această perioadă a anului. Sezonul turistic începe mâine.

— Pe 1 iunie? repetă el, ca și când ar clarifica această misterioasă dată, care, în mod evident, înseamnă ceva pentru mine, dar nimic pentru el.

— Mda, spun eu pășind în barcă să trag cablul motorului. Noroc! mai adaug și îl las pe doc, în timp ce traversez în viteză golful spre insulă.

Privesc înapoi de câteva ori, iar el continuă să stea în același loc, urmărind apa de parcă nu ar ști ce urmează să facă în continuare până când, la o ultimă privire, observ că a plecat.

TREI

Focul în aer liber aruncă scântei pe cerul nopții argintii. Eu și Rose coborâm, cățărându-ne pe drumul accidentat care duce spre Coppers Beach, singura porțiune de mal din Sparrow care nu este străjuită de pietre și stânci abrupte. Este un petic îngust de nisip negru și alb, care se termină în fața unei peșteri subacvatice în care doar câțiva dintre cei mai bravi – și cei mai nătângi – băieți au încercat cândva să înoate.

— I-ai dat prăjitura-minune? întreabă Rose ca un doctor care a prescris medicația și dorește să știe dacă a existat vreun efect secundar nefavorabil sau, dimpotrivă, s-au înregistrat rezultate pozitive.

După ce m-am întors pe Lumiere Island și am făcut un duș în baia expusă curentului, aflată de partea cealaltă a holului de la dormitorul meu, am privit insistent la micul dulap dreptunghiular, încercând să decid ce anume să port la evenimentul din seara asta – în cele din urmă, am ales jeanșii albi și un pulover negru gros care va ține departe răcoarea nopții –, am mers în bucătărie și i-am oferit mamei prăjitura-minune a doamnei Alba. Mama stătea la masă și privea fix într-o ceașcă de ceai.

— Încă una? a întrebat ea pe un ton tânguitor când i-am împins prăjitura în față.

În Sparrow, superstiția are la fel de multă greutate precum legea gravitației sau harta mareelor și, pentru majoritatea localnicilor, prăjiturile doamnei Alba au aceeași probabilitate să o ajute pe mama ca un flacon de pilule prescris de un doctor. Așadar, foarte ascultătoare, ea a luat îmbucături mici din *petit four*-ul[1] cu lămâie și lavandă, atentă să nu împrăștie vreo firimitură pe uriașul ei pulover cafeniu, cu mânecile rulate până la jumătatea antebrațelor palide și osoase.

Nu prea cred că și-a dat seama că astăzi a fost ultima zi de școală, că tocmai am terminat clasa a XI-a de liceu și că mâine este 1 iunie. Nu a pierdut complet contactul cu realitatea, dar limitele lumii ei parcă au încremenit. Ca atunci când atingi tasta *mut* la telecomandă. Vezi în continuare imaginea la televizor, culorile sunt toate la locul lor, dar nu există sunet.

— Am crezut că l-am văzut astăzi, a murmurat mama. Stătea pe mal mai jos de stânci și mă privea, a adăugat ea, iar buzele i-au tremurat ușor în timp ce a scuturat de pe degete câteva firimituri din prăjitură pe farfuria din fața ei. Dar a fost doar o umbră. O iluzie optică, a reformulat ea.

— Îmi pare rău, i-am spus eu, atingând-i ușor brațul.

Încă am în minte zgomotul făcut de ușa cu plasă trântită din noaptea când tata a părăsit casa, încă îmi amintesc cum arăta el, înaintând cu greu pe cărarea spre doc, cu umerii gârboviți din cauza stropilor de apă care îl biciuiau. L-am urmărit când pleca în noaptea aceea furtunoasă, în urmă cu trei ani, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

Pur și simplu a dispărut de pe insulă.

---

[1] *Petit four* – împrumut din franceză, tradus literal „cuptor mic", care se referă la prăjituri sau aperitive foarte mici denumite astfel încă din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea (n. tr.).

Barca lui era încă la doc, iar portofelul, pe măsuța de lângă ușa casei. Nicio urmă. Niciun bilet. Niciun indiciu.

— Uneori am impresia că și eu îl văd, am încercat să o consolez, dar mama a rămas căzută pe gânduri, cu ochii ațintiți la prăjitura din fața ei, și a terminat în tăcere ultimele îmbucături.

Stând alături de ea la masa din bucătărie, nu puteam să nu observ cât de mult semănam: același păr șaten drept și lung, aceiași ochi albaștri limpezi și aceeași piele nefericit de palidă care foarte rar vede soarele în acest loc mohorât. Dar în timp ce ea era fără cusur și grațioasă, cu brațe de balerină și picioare de gazelă, eu m-am simțit mereu împiedicată și stângace. Când eram mai mică, obișnuiam să merg aplecată în față, încercând să par mai scundă decât băieții din clasa mea. Chiar și acum, parcă sunt o marionetă al cărei stăpân continuă să tragă toate sforile nepotrivite, așa încât sunt neîndemânatică, mă împiedic și îmi țin cu stângăcie mâinile în poală.

— Nu cred că prăjitura o va face bine, îi spun eu lui Rose în timp ce mergem în șir indian pe cărarea brăzdată de iarbă uscată și tufe spinoase. Amintirea dispariției tatălui meu este atât de vie în mintea ei, încât niciun leac nu o poate ajuta.

— Ei bine, nu cred că mama e gata să se dea bătută. Chiar astăzi vorbea despre un nou amestec cu polen și ciuboțica-cucului despre care crede că te-ar putea ajuta să scapi de cele mai urâte dintre amintiri.

În cele din urmă, ajungem pe plajă, Rose mă ia de braț, iar picioarele noastre stârnesc nisipul în timp ce ne croim drum spre focul aprins.

Majoritatea fetelor poartă rochii lungi, cu volane și decolteuri adânci și funde prinse în păr. Chiar și Rose este îmbrăcată cu o rochie verde-deschis din dantelă și șifon care mătură nisipul, trăgând după ea bucățele de lemn și scoici.

Când ne alăturăm mulțimii, Olivia Greene și Lola Arthurs, foarte bune prietene și conducătoarele cercului monden din Sparrow, dansează deja de cealaltă parte a focului, în mod evident amețite, ceea ce nu este nicio surpriză pentru nimeni. Au părul într-o nuanță identică de negru gotic, cu bretoane scurte și sobre, vopsite și tăiate chiar în urmă cu două săptămâni pentru sezonul Swan. În mod obișnuit, buclele lor lejere sunt de un alb decolorat la care probabil vor reveni într-o lună, când sezonul Swan se va sfârși, iar ele nu vor mai simți nevoia să se îmbrace ca naiba. Dar Olivia și Lola iubesc dramaticul, le place să se deghizeze și să fie în centrul atenției la orice întrunire mondenă.

Anul trecut, într-un gest de sfidare a părinților, fetele și-au făcut piercing una celeilalte în nas – Olivia are un șurub de argint în nara stângă, iar Lola, un inel în nara dreaptă. Și pe unghii au aplicat un lac negru macabru, care să se asorteze cu nuanța părului. Ele se învârt în cercuri lângă foc, unduindu-și brațele în aer și aplecându-și capetele dintr-o parte în alta, ca și când ar fi întruparea surorilor Swan. Deși mă îndoiesc că, în urmă cu două sute de ani, surorile Swan ar fi acceptat un aspect atât neinspirat.

Cineva îi dă lui Rose o bere, iar ea mi-o pasează ca să iau prima înghițitură. În weekenduri, șterpeleam uneori bere sau sticle cu vin alb pe jumătate băute din frigiderul părinților ei, apoi ne abțiguiam în timp ce ședeam întinse pe podeaua dormitorului ei, ascultând muzică – în ultimul timp, hituri country, cea mai recentă obsesie a noastră –, și răsfoiam prin albumul școlar de anul trecut, speculând în privința celor care se vor cupla anul acesta sau a celor care ar putea fi posedate de o soră Swan când va veni vara.

Iau o înghițitură și mă uit prin mulțime la toate fețele care îmi sunt familiare, oameni pe care îi știu de la grădiniță, și îmi dau seama că pe unii dintre ei abia dacă îi cunosc. Sau nu prea îi

cunosc. Am avut conversaţii trecătoare cu câţiva: *Ai notat capitolele pe care trebuie să le citim în seara asta la a treia oră de istorie a domnului Sullivan? Pot împrumuta un pix? Ai un încărcător de telefon pe care îl pot folosi?* Dar să-i numesc pe unii dintre ei prieteni n-ar fi o exagerare, ar fi o minciună sfruntată. Poate pentru că ştiu că cei mai mulţi dintre ei vor părăsi acest oraş în cele din urmă – se vor duce la colegiu şi vor avea existenţe mult mai interesante decât a mea. Toţi suntem doar corăbii trecătoare; nu are niciun rost să legăm prietenii care nu vor dura.

Şi cu toate că Rose nu avansează deloc în ierarhia mondenă a Liceului Sparrow, cel puţin se străduieşte să fie prietenoasă. Zâmbeşte oamenilor pe holuri, începe conversaţii binevoitoare cu vecinii de dulap şi, în acest an, Gigi Kline, şefa majoretelor care încurajează echipa de baschet a şcolii, chiar a invitat-o să participe la selecţie. Ele două au fost prietene cândva – Gigi şi Rose – în şcoala elementară. Cele mai bune prietene, de fapt. Dar prieteniile sunt mai instabile în copilărie; nimic nu se percepe ca fiind pentru totdeauna. Şi deşi nu mai sunt chiar apropiate, Rose şi Gigi au rămas în relaţii cordiale. Cumva în amintirea firii cumsecade a lui Rose.

— Pentru surorile Swan! strigă cineva. Şi pentru încă un afurisit de an de liceu!

Braţe se ridică în aer, ţinând cutii de bere şi pahare roşii în timp ce un cor de ţipete şi fluierături se înalţă pe toată plaja.

Muzica izbucneşte de la o combină sprijinită pe unul dintre buştenii de lângă foc. Rose îmi ia berea şi îmi împinge o sticlă mai mare în mână. Whisky! Băutura este trecută din mână în mână.

— Este îngrozitor! mărturiseşte ea cu faţa încă schimonosită.

Mai apoi zâmbeşte, ridicând o sprânceană. Iau o înghiţitură din băutura de culoare închisă. Îmi arde gâtul şi îmi face pielea de găină pe braţe. Dau sticla în dreapta mea, lui Gigi Kline. Ea

zâmbeşte, dar nu spre mine – căci nici măcar nu pare să mă observe –, ci spre sticlă, în timp ce o ia din mâinile mele, o înclină spre gură, înghite mai mult decât aş putea eu vreodată, apoi îşi şterge buzele corai perfecte înainte de a trece sticla spre fata din dreapta ei.

— Două ore până la miezul nopţii, anunţă un băiat aflat de partea cealaltă a focului şi un alt val de strigăte şi urlete entuziaste străbate grupul.

Timpul rămas trece într-o ceaţă de fum născut din foc, mai multe beri şi înghiţituri de whisky care ard din ce în ce mai puţin cu fiecare sorbitură. Nu plănuisem să beau – sau să mă ameţesc –, dar căldura care îmi radiază prin tot corpul mă face să mă simt destinsă şi uşoară. Eu şi Rose ne pomenim dansând fericite cu persoane cu care în mod normal nici n-am putea sta de vorbă. Care în mod normal n-ar putea sta niciodată de vorbă cu noi.

Când mai sunt mai puţin de treizeci de minute până la miezul nopţii, grupul se îndreaptă împleticit spre marginea apei. Câţiva dintre cei prezenţi, fie prea ameţiţi, fie prea absorbiţi de conversaţie ca să părăsească focul, rămân în urmă, dar noi ceilalţi ne adunăm ca şi cum am forma o procesiune.

— Cine este suficient de curajos să sară primul? întreabă Davis McArthurs cu voce tare, încât toată lumea să-l poată auzi.

Are părul blond ţepos şi pleoapele lăsate leneş de parcă ar fi gata să tragă un pui de somn.

Un tumult de voci joase şi abia auzite trece prin mulţime şi câteva fete sunt împinse în joacă înainte, bălăcindu-se în apă doar până la glezne înainte de a se întoarce repede pe plajă. Ca şi cum câţiva centimetri de apă ar fi suficienţi pentru surorile Swan să le fure trupurile.

— O voi face eu! anunţă o voce lălăită şi lipsită de claritate.

Toți întind capetele să vadă despre cine este vorba, iar Olivia Greene face un pas în față, rotindu-se în cerc, iar rochia ei galben-pastel se umflă în jur ca o umbrelă de soare. În mod evident, fata este amețită, dar grupul o ovaționează, iar ea face o reverență, ca și cum și-ar saluta fanii adoratori înainte de a se întoarce să înfrunte portul nemișcat și întunecat. Fără niciun îndemn din partea celorlalți, începe să se bălăcească în apa sărată cu brațele întinse. Când apa îi ajunge la talie, face un salt înainte lipsit de grație, care seamănă mai mult cu o aruncare pe burtă. Olivia dispare pentru o jumătate de secundă înainte să reapară la suprafață, râzând sălbatic, cu părul ei negru care îi acoperă fața precum o algă marină.

Mulțimea aclamă, iar Lola intră în apă până la genunchi, încurajând-o pe Olivia să revină în apa puțin adâncă. Davis McArthurs strigă din nou după voluntari, iar de data asta se aude doar un ropot incomplet înainte ca o voce să strige:

— Voi intra eu!

Îmi arunc privirea spre stânga, unde Rose a ieșit deja din mulțime și înaintează spre apă.

— Rose! mă răstesc eu, întinzând mâna și apucând-o de braț. Ce faci?

— Merg să înot!

— Nu! Nu poți!

— Oricum, niciodată nu am crezut cu adevărat în surorile Swan, spune ea cu o strălucire ciudată în ochi.

Mulțimea o smulge din strânsoarea mea, însoțind-o spre oceanul rece. Ea zâmbește larg în timp ce înaintează după Olivia. Cu puțin timp înainte ca apa să-i ajungă la mijloc, plonjează în adâncuri. Un freamăt se aude în urma ei și toată lumea de pe plajă rămâne tăcută. Simt că nu mai pot respira. Apa se liniștește din nou la suprafață și chiar și Olivia – care se află încă în apa puțin

adâncă ce-i ajunge până la glezne – se întoarce să se uite. Dar Rose nu mai reapare.

Trec cincisprezece secunde. Treizeci. Inima începe să-mi bubuie în piept – o certitudine dureroasă că ceva nu este în ordine. Ies din mulțime, brusc dezmeticită, disperată să văd părul roșu al lui Rose apărând la suprafață. Dar nu se vede nici măcar un tremur. Nici chiar un clipocit.

Fac un singur pas în apă – trebuie să intru după ea. Nu am încotro. Apoi, sub semiluna anemică, Rose spulberă tăcerea, apărând brusc la câțiva metri mai departe de locul unde a intrat în valuri, iar eu scot un oftat tremurat, în vreme ce mulțimea izbucnește în urale colective, ridicând cănile de parcă tocmai am fi fost martori la o faptă vitejească imposibilă.

Rose se întoarce pe spate și ridică brațele deasupra capului, imitând mișcarea unei moriști, apoi înoată spre mal relaxată de parcă ar fi făcut ture într-un bazin de înot. Mă aștept ca Davis McArthurs să întrebe cine mai dorește să intre în apă, dar grupul a devenit zgomotos și acum fetele nu se încumetă să se bălăcească decât la mal, fără să facă gestul până la capăt. Lumea se întinde pe nisip, unii cu beri *shotgun*[1], iar alții se căznesc să facă roata la marginea apei.

În cele din urmă, Rose ajunge pe plajă, iar eu încerc să răzbat spre ea. Câțiva tipi din ultimul an de liceu mi-au luat-o însă înainte și s-au adunat în jurul ei, bătând cuba și oferindu-i bere. Mă furișez înapoi. N-ar fi trebuit să facă asta – să intre astfel în apă. A riscat. Obrajii îmi ard, urmărind-o cum își șterge cu nonșalanță

---

[1] *Shotgun*, sau mai exact *shotgunning*, este o tehnică de consumare foarte rapidă a băuturilor la doză, în special a berii, prin găurirea laterală a cutiei. Astfel, se poate consuma o băutură în mai puțin de zece secunde (n. tr.).

apa de pe braţe, ca şi când ar fi încântată de sine, zâmbind larg spre tipii care au manifestat un interes subit pentru ea.

Lumina lunii face o cărare pe plajă, iar eu rătăcesc departe de zgomotul petrecerii – nu foarte departe, doar atât cât să-mi trag sufletul. Am băut prea mult şi lumea începe să se umple de vuiet, să se destrame. Cred că tata a dispărut într-o noapte când luna nu se vedea pe cer şi când nicio stea nu i-a călăuzit drumul de întoarcere prin întuneric. Dacă luna ar fi fost pe cer, poate că el ar fi revenit la noi.

Mă gândesc să mă îndrept spre debarcader, să abandonez petrecerea şi să mă întorc pe insulă când aud în spatele meu respiraţia grea şi paşii împleticiţi ai cuiva pe plaja nisipoasă.

— Hei! strigă o voce.

Mă rotesc şi îl văd pe Lon Whittamer – unul dintre petrecăreţii notorii ai Liceului Sparrow –, clătinându-se spre mine ca şi cum i-aş sta în cale.

— Salut! răspund eu încet, încercând să mă retrag, astfel încât să-şi poată continua plimbarea pe două cărări.

— Eşti Pearl, spune el. Ba nu, Paisley, revine băiatul şi râde, lăsându-şi capul pe spate în timp ce ochii lui căprui se închid puţin înainte de a se concentra din nou spre mine. Nu-mi spune! zice el, ridicând un deget în aer ca şi cum m-ar împiedica să-mi dezvălui numele înainte să aibă timp să rezolve dilema de unul singur. Priscilla. Hmm, Pinstripe.

— Rosteşti doar cuvinte care încep cu litera P.

Nu am chef de întâlnirea asta, vreau doar să fiu lăsată în pace.

— Penny! strigă el, oprindu-mă brusc.

Fac un pas în spate pe când el se apleacă în faţă, trăsnind a alcool, şi e gata să cadă peste mine. Părul lui şaten-închis îi acoperă fruntea, iar ochii mijiţi par a nu fi în stare să se concentreze, închizându-se din două în două secunde. Lon poartă o cămaşă

portocaliu-neon imprimată cu palmieri și flamingo roz. Îi place să poarte cămăși hawaiiene insuportabile în toate nuanțele de culori tropicale intense cu păsări exotice, ananași și fete dansând hula. Cred că a început ca o glumă sau poate ca o provocare a clasei noastre și mai apoi s-a transformat în stilul lui caracteristic. Cămașa îl face să semene cu un bărbat de optzeci de ani aflat într-o permanentă vacanță în Palm Springs. Și pentru că nu cred că a fost vreodată în Palm Springs, probabil că maică-sa le comandă online. Iar în noaptea asta o poartă pe una dintre cele mai urâte.

— Îmi placi, Penny! Întotdeauna mi-ai plăcut, mormăie el.

— Este adevărat ce spui?

— Da! Ești genul meu de fată.

— Mă îndoiesc. Nu mai departe de acum două secunde nici măcar nu-mi știai numele.

Părinții lui Lon Whittamer dețin singura băcănie importantă din oraș, Lon's Grocery, pe care au botezat-o cu numele lui. Iar el este cunoscut drept un prostănac narcisist. Lon se consideră un fustangiu - un autoproclamat Casanova - doar pentru că poate oferi prietenelor sale reduceri la fardurile din sărăcăciosul raion de cosmetice al magazinului părinților lui, iar el folosește asta ca pe un trofeu de aur pe care îl înmânează doar celor care merită. Dar este cunoscut și pentru faptul că își înșală iubitele și a fost surprins de nenumărate ori în curtea școlii pipăind alte fete în camioneta lui roșie tunată, cu jantele cromate și accesorizată cu apărători de noroi. În principiu, este un cretin care nici măcar nu merită gura de aer necesară să-i spui să dispară.

— De ce nu ai intrat în apă? întreabă el cu șiretenie, înaintând tot mai aproape de mine. Așa cum a intrat prietena ta?

El își îndepărtează părul de pe frunte, dar acesta îi rămâne țeapăn fie din cauza transpirației, fie de la apa sărată.

— Nu am vrut.

— Te temi de surorile Swan?

— Da, mă tem, răspund eu sincer.

Ochii se închid pe jumătate şi un zâmbet de-a dreptul stupid îi flutură pe buze.

— Poate că ar trebui să înoţi cu mine?

— Nu, mulţumesc! Mă voi întoarce la petrecere.

— Nici măcar nu porţi o rochie, remarcă el şi privirea îi alunecă pe trupul meu de parcă ar fi şocat de felul în care arăt.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, mai spun eu şi fac un pas pe lângă el, dar mă prinde de braţ.

— Nu poţi pur şi simplu să pleci, spune el şi sughiţă, închide ochii din nou, ca mai apoi să-i deschidă repede, ca şi cum s-ar strădui să rămână treaz. Noi n-am înotat încă.

— Ţi-am spus, nu voi intra în apă!

— Bineînţeles, spune el, zâmbind jucăuş, de parcă ar trebui să mă bucur la fel de mult ca el, şi începe să mă tot tragă spre apa puţin adâncă.

— Opreşte-te! spun eu enervată şi îmi folosesc cealaltă mână ca să-l împing.

El însă continuă să meargă îndărăt, clătinându-se, tot mai departe de ţărm.

— Stai! strig eu de data asta. Lasă-mă să plec!

Privesc spre mal la grupul de oameni, dar sunt mult prea gălăgioşi, ameţiţi şi zăpăciţi ca să mă audă.

— Doar un scăldat! gângureşte el încă zâmbind şi mutilând fiecare cuvânt care i se rostogoleşte de pe buze.

Am intrat împleticit până la gambă în apă, iar eu îl lovesc din nou cu pumnul în piept. Lon tresare puţin, apoi expresia i se schimbă, devine nervos şi ochii i se deschid larg.

— Acum vei intra cu totul, spune el mai clar, trăgând cu putere de braţul meu, astfel că înaintez împleticindu-mă câţiva paşi, până la genunchi.

Deşi nu e suficient de adânc pentru a risca să fiu furată de o soră Swan, inima totuşi începe să bată puternic, teama împinge sângele spre extremităţi şi transmite spaima care-mi goneşte prin vene. Ridic din nou braţul, gata să-l lovesc direct în faţă ca să-l împiedic să mă tragă mai departe, când cineva apare în stânga mea; o persoană pe care nu o recunosc.

Totul se întâmplă într-o fracţiune de secundă: străinul loveşte cu o mână în pieptul lui Lon şi din gâtul acestuia din urmă se aude o respiraţie şuierătoare scurtă. Strânsoarea de pe braţul meu slăbeşte, în timp ce Lon îşi pierde echilibrul şi brusc, se înclină pe spate şi se prăbuşeşte în apă, agitându-şi braţele.

Fac un pas împleticit înapoi, trag aer în piept, iar persoana care îl împinsese pe Lou din preajma mea îmi atinge braţul să mă calmeze.

— Te simţi bine? întreabă el.

Dau din cap aprobator, deşi ritmul inimii mele încă nu a revenit la normal.

Puţin mai departe de noi, Lon se ridică din apa care îi ajunge până în talie, se sufocă şi tuşeşte, ştergându-şi stropii de pe faţă. Cămaşa lui portocaliu intens este udă leoarcă.

— Ce naiba? strigă el, uitându-se direct spre străinul care stă lângă mine. Cine crezi că eşti? vrea să afle Lon şi se îndreaptă spre noi.

Pentru prima dată, îmi ridic realmente privirea spre faţa străinului, încercând să-l recunosc – unghiul rigid al pomeţilor şi linia dreaptă a nasului. Şi în acel moment ştiu: este el, băiatul de la doc, acela care căuta un loc de muncă, străinul. Poartă acelaşi hanorac negru şi blugii de culoare închisă, dar, stând mai

aproape de mine, îi pot vedea clar trăsăturile. Micuța cicatrice de lângă ochiul stâng; modul cum buzele lui se unesc într-o linie fermă; părul negru scurt, presărat cu picături mici de apă. Privirea lui este încă aspră și hotărâtă, dar, în lumina lunii, pare mai vulnerabil, ca și cum aș putea fi în stare să descifrez niște indicii în ochii lui sau în tremurul gâtului când înghite.

Dar nu am timp să-l întreb ce caută aici, pentru că Lon se proptește brusc în fața lui, strigându-i că este un idiot și că o să-i facă fața ferfeniță pentru că a avut îndrăzneala să-l împingă în apă așa cum o făcuse. Băiatul nici măcar nu tresare. Își ațintește privirea asupra lui Lon – care este cu cincisprezece centimetri mai scund decât el – și chiar dacă mușchii de pe gât sunt încordați, pare nepăsător în fața amenințărilor agresive cu care este bombardat.

Când în cele din urmă Lon ia o gură de aer, băiatul își ridică o sprânceană de parcă ar dori să fie sigur că adversarul lui a terminat cu trăncăneala înainte ca el să-i dea un răspuns.

— Să forțezi o fată să facă ceea ce nu dorește este un motiv suficient pentru o ripostă neplăcută, începe el cu voce calmă. Prin urmare, îți propun să-i ceri scuze pentru ceea ce i-ai făcut ca să scutești un drum la urgențe pentru suturi și o durere de cap intensă mâine-dimineață.

Lon clipește, deschide gura să vorbească – să dea câteva replici care probabil ar cuprinde mai mult înjurături –, dar se răzgândește și alege să tacă. Stând lângă cei doi, este evident că Lon este depășit și în privința greutății, și a musculaturii și chiar și a experienței. Probabil înțelege și el acest lucru pentru că își întoarce capul cu fața spre mine, își calcă pe mândrie și murmură:

— Îmi pare rău!

După expresia lui schimonosită de dezgust, plus vorbele aspre și care-i sunt străine, îmi dau seama că îl doare să o spună.

Probabil că nu a cerut scuze unei fete în viaţa lui... Poate că nu a cerut scuze niciodată de la nimeni.

Apoi se întoarce şi se îndreaptă cu greu pe plajă spre grup, lăsând în urma lui o dâră de apă din cauza hainelor ude leoarcă.

— Mulţumesc! spun eu, ieşind din ocean.

Pantofii şi partea de jos a blugilor mei albi s-au îmbibat cu apă.

Pentru prima dată, umerii băiatului se relaxează.

— Tipul ăla nu era prietenul tău, nu-i aşa?

— Dumnezeule, nu! răspund eu repede, clătinând din cap. Doar un şmecher autoproclamat de la şcoală. Până azi nu am mai vorbit cu el.

Băiatul îmi face semn cu capul şi priveşte spre petrecerea în plină desfăşurare. Muzica bubuie; fetele ţipă şi sar de-a lungul apei; băieţii strivesc cutiile de bere între palme.

— Ce faci aici? întreb eu, uitându-mă pe furiş spre el şi urmărindu-i arcul sprâncenelor.

— Am venit să dorm pe plajă. Nu mi-am dat seama că era o petrecere.

— Dormi aici?

— Am avut de gând, sus lângă stânci, spune el şi se uită în treacăt spre locul unde se ridică ţărmul greu accesibil şi crestat, un capăt abrupt spre plajă.

Presupun că a verificat la pensiunile din oraş, dar nu erau camere libere sau poate că nu şi-a permis să închirieze una.

— Nu poţi dormi aici! spun eu.

— De ce nu?

— Fluxul va veni la două dimineaţa şi toată întinderea asta de plajă, până la ţărmul stâncos, va fi sub apă.

Ochii lui verzi se mijesc. Dar în loc să se intereseze unde ar trebui să-şi mute locul de tabără improvizat, el întreabă:

— Ce e cu petrecerea? Are vreo legătură cu 1 iunie?

— Este petrecerea Swan, pentru surorile Swan.

— Cine sunt ele?

— Chiar n-ai auzit niciodată de ele? întreb eu.

Cred că este cu adevărat pentru prima oară când întâlnesc un străin care a venit în Sparrow fără să aibă habar despre ceea ce se întâmplă aici.

Băiatul clatină din cap, apoi se uită în jos la pantofii mei mustind de apă.

— Ar trebui să te usuci lângă foc, spune el.

— Şi tu eşti ud, remarc eu.

Doar a intrat în apă la fel de mult ca mine.

— Sunt bine.

— Dacă vei dormi afară în noaptea asta, ar trebui să te usuci ca să nu mori de frig.

El aruncă o privire pe plajă, spre faleza întunecată unde plănuise să doarmă, apoi dă din cap aprobator.

Împreună, ne îndreptăm spre foc.

Este târziu.

Toată lumea este ameţită.

Stelele licăresc şi alunecă parcă pe boltă. Capul îmi bubuie şi pielea mă mănâncă de la apa sărată.

Găsim un loc să ne aşezăm pe un buştean liber, iar eu îmi scot pantofii, sprijinindu-i de inelul de pietre care încercuieşte focul. Îmi simt obrajii deja îmbujoraţi şi degetele de la picioare mă furnică în timp ce sângele începe să circule normal. Focul se apropie de cer şi de palme mele.

— Mulţumesc din nou! spun eu, privindu-l cu coada ochiului. Pentru că m-ai salvat.

— Presupun că m-am aflat la locul şi la momentul potrivit.

— Majoritatea tipilor de pe aici nu sunt atât de amabili, spun eu şi îmi frec palmele încercând să mi le încălzesc; degetele îmi sunt îngheţate. S-ar putea să i se ceară primarului să-ţi organizeze o paradă.

El zâmbeşte pentru prima dată cu blândeţe în ochi.

— Înseamnă că în acest oraş eroul nu trebuie să aibă cine ştie ce calităţi.

— De fapt, nouă ne plac paradele.

El zâmbeşte din nou.

Şi asta înseamnă ceva. Nu ştiu ce, doar că există ceva care mă intrigă la el. Acest necunoscut. Acest băiat care se uită la mine cu coada ochiului, pe care îl simt apropiat şi străin în acelaşi timp.

Aproape de marginea apei, o zăresc pe Rose, stând de vorbă în continuare cu cei trei băieţi care s-au arătat brusc interesaţi de ea după partida de înot, dar cel puţin este în siguranţă şi departe de apă. Jumătate din mulţime a revenit lângă foc şi berile se dau din mână în mână. Încă îmi simt capul ameţit de la whisky, aşa că las berea în nisip lângă picioare.

— Cum te numeşti? întreb, în timp ce necunoscutul ia o înghiţitură de bere.

— Bo.

Băiatul ţine relaxat cutia de bere în mâna dreaptă. Nu pare stânjenit în acest cadru monden străin, într-un oraş nou, înconjurat de necunoscuţi. Şi nimeni nu pare să considere că nu ar fi de-al locului.

— Eu sunt Penny! mă prezint, aruncând o privire spre el pentru că ochii lui sunt atât de verzi, încât e greu să te uiţi în altă parte.

Apoi îmi răsucesc părul peste umăr, încercând să scutur restul de apă şi întreb:

— Câţi ani ai?

— Optsprezece.

Îmi vâr mâinile între genunchi. Fumul de la focul de tabără face vârtejuri deasupra noastră, iar muzica aceea continuă să răsune strident. Bete turtă, Olivia și Lola se împiedică, ținându-se strâns una de cealaltă în jurul taliei.

— Acestea sunt surorile Swan? întreabă Bo.

Olivia și Lola seamănă foarte bine, cu părul lor negru-închis și piercingurile asortate, așa că pot înțelege de ce ar crede cineva că sunt înrudite.

Îmi scapă însă un râs scurt.

— Nu, doar prietene! spun eu, vârându-mi degetele de la piciorul drept în nisip. Surorile Swan au murit.

Bo se întoarce din nou spre mine.

— Nu recent, completez eu. În urmă cu două secole... înecate în port.

— S-au înecat accidental sau le-a omorât cineva?

Olivia, care stă de cealaltă parte a lui Bo, începe să râdă în hohote. Probabil a auzit întrebarea lui.

— A fost crimă, se găsește ea să răspundă în locul meu, uitându-se cu atenție la Bo.

Buzele ei corai se arcuiesc într-un zâmbet. Consideră că Bo este drăguț – cine n-ar considera?!

— Nu a fost crimă! se opune Lola, legănându-se spre stânga și apoi spre dreapta. A fost o execuție.

Olivia dă din cap aprobator, apoi se uită spre foc.

— Davis! strigă ea. Povestește legenda!

Davis McArthurs, care își ținea brațul pe talia unei fete cu părul negru, tuns pixie, zâmbește și merge mai aproape de foc. Este o tradiție să depeni povestea surorilor Swan și Davis pare oarecum încântat să se achite de sarcina asta. Băiatul găsește un buștean liber și ia loc, privind atent spre toți cei aflați în jurul focului.

— Acum două sute de ani, începe el cu voce mult mai răsunătoare decât era necesar.

— Începe cu începutul! îl întrerupe Lola.

— Asta fac! strigă el înapoi, ia o gură de bere, apoi își linge buzele. Surorile Swan – continuă el, privind grupul din jur ca să se asigure că toată lumea îl urmărește, că toată lumea îl ascultă – au sosit în Sparrow pe un vas numit... Nu reușesc să-mi amintesc cum, mărturisește el, ridicând o sprânceană și zâmbind. Dar nu este ceva important. Important este un singur lucru: ele au mințit în privința identității lor.

— N-au mințit! strigă la el Gigi Kline.

Davis se încruntă la această a doua întrerupere.

— Toate fetele mint, spune el, făcând cu ochiul.

Câțiva tipi din jurul focului râd. Dar fetele huiduie. Una chiar îi aruncă o cutie goală de bere în cap, însă povestitorul reușește să se ferească.

Gigi pufnește și clatină din cap în semn de dezgust.

— Erau frumoase, atrage ea atenția. Nu a fost vina lor că toți bărbații din acest oraș n-au fost în stare să le reziste, n-au putut să nu se îndrăgostească de ele, chiar și cei căsătoriți.

Ele n-au fost doar frumoase, vreau eu să spun. *Ele erau elegante, încântătoare și fermecătoare. Diferite de oricine altcineva întâlnit vreodată în acest oraș*. Noi am crescut știind poveștile și legenda surorilor despre cum localnicii din Sparrow le-au acuzat pe cele trei surori că ar fi fost vrăjitoare, că ar fi posedat mințile soților, fraților și prietenilor lor, chiar dacă surorile nu și-au propus să-i facă pe bărbați să se îndrăgostească de ele.

— Nu a fost dragoste! se răstește Davis. A fost dorință sexuală.

— Posibil! este de acord Gigi. Dar nu au meritat ce li s-a întâmplat.

Davis râde în timp ce fața i se înroșește de la căldura focului.

— Au fost vrăjitoare!

Gigi își dă ochii peste cap.

— Poate că oamenii din acest oraș le-au urât pur și simplu pentru că erau diferite. Pentru că a fost mai ușor să fie ucise decât să se accepte că bărbații de aici sunt niște înguști la minte și niște ticăloși misogini.

Două fete care stau lângă mine izbucnesc în râs, vărsându-și din băuturi.

Bo se uită la mine cu ochi pătrunzători, apoi vorbește atât de încet, încât doar eu să-l pot auzi.

— Au fost ucise pentru că erau vrăjitoare?

— Înecate în port cu pietre legate de glezne, răspund eu în șoaptă. Pe vremea aceea, nu aveau nevoie de prea multe dovezi să găsească pe cineva vinovat de vrăjitorie; majoritatea orășenilor le urau deja pe surorile Swan, așa că a fost un verdict rapid.

Bo mă privește cu atenție, probabil pentru că socotește că toată povestea este rodul imaginației noastre.

— Dacă n-au fost vrăjitoare, contraatacă Davis, uitându-se fix la Gigi, de ce naiba s-au mai întors în vara următoare? Și în fiecare vară de atunci?

Gigi ridică din umeri ca și cum nu mai dorește să aibă această discuție cu el și își aruncă cutia de bere în foc, ignorându-l.

— Poate că vei fi furată de o soră Swan la noapte! strigă Davis după ea. Să vedem atunci dacă o să mai consideri că nu au fost vrăjitoare.

Davis apasă cu degetele cutia de bere și o deformează. Din câte se pare, a încheiat povestea despre surorile Swan și se retrage cu stângăcie de pe buștean, înconjurând din nou cu brațul mijlocul fetei cu tunsoare pixie.

— Ce a vrut să spună cu „s-au mai întors în vara următoare"? întreabă Bo.

— Pe 1iunie, în vara după ce surorile au fost înecate, încep eu, privind fix spre flăcările care își croiesc drum prin lemnul uscat de pe plajă, localnicii au auzit cântece venind din port. Oamenii au crezut că își imaginau, că erau doar sirenele vapoarelor răsunând în largul oceanului, sau pescărușii care țipau, sau un zgomot ciudat făcut de vânt. Dar peste câteva zile, trei fete au fost ispitite să intre în apă, unde s-au bălăcit până când s-au scufundat cu totul. Surorile Swan au avut nevoie de trupuri în care să locuiască. Și una câte una, Marguerite, Aurora și Hazel Swan au revenit, deghizate ca localnice care au apărut din port, nu ca ele însele.

Abigail Kerns merge împleticit spre foc, udă leoarcă, cu părul ei negru, de obicei ondulat, întins de la apa sărată, apoi se ghemuiește cât mai aproape de foc, având grijă să nu cadă peste flăcări.

— Asta explică prezența tuturor fetelor ude fleașcă, spune Bo, mutându-și privirea de la Abigail la mine.

— A devenit o tradiție anuală să vezi cine are destul curaj să intre în valuri și să riște să fie furat de una dintre surorile Swan.

— Ai făcut-o vreodată, adică ai intrat în apă?

— Nu, răspund eu, clătinând din cap.

— Așadar, crezi că s-ar putea cu adevărat să se întâmple, adică să intri sub puterea uneia dintre ele?

Bo mai ia o gură de bere în timp ce fața i se luminează de la o izbucnire neașteptată a flăcărilor când cineva aruncă un buștean peste cărbuni.

— Da, cred. Pentru că se întâmplă în fiecare an.

— Ai *văzut* tu că se întâmplă?

— Nu tocmai. Fetele nu ies din apă și anunță că sunt Marguerite, Aurora sau Hazel – ele trebuie să se deghizeze și să acționeze cu naturalețe.

— De ce?

— Pentru că ele nu posedă acele corpuri doar ca să fie din nou în viață; ele o fac pentru răzbunare.

— Răzbunare pe cine?

— Pe oraș.

Bo îmi aruncă o privire, cicatricea de sub ochiul stâng pare că se micșorează, apoi băiatul pune întrebarea evidentă:

— Ce fel de răzbunare?

Stomacul meu se agită un pic. Capul îmi pulsează la tâmple. Ce bine era să nu fi băut atât de mult!

— Surorile Swan sunt colecționare de băieți, spun eu, apăsându-mi scurt un deget pe tâmpla dreaptă. Seducătoare. Odată ce posedă fiecare în parte un trup de fată... se petrece înecul.

Fac o pauză pentru efect, dar Bo nici măcar nu clipește. Fața lui se împietrește pe neașteptate, de parcă ar rămâne fixat pe un gând de care nu poate scăpa.

— Pentru următoarele trei săptămâni până la miezul nopții din ziua solstițiului de vară, surorile – deghizate precum trei localnice – vor ispiti băieții să intre în apă ca să-i înece. Ele le fură sufletele. Îi fură orașului drept răzbunare.

Cineva în dreapta mea sughiță, apoi își lasă berea pe nisip lângă picioarele mele, iar lichidul maro se revarsă.

— În fiecare an, se îneacă în port băieți, adaug eu, privind drept înainte spre flăcări.

Chiar dacă nu crezi în legenda surorilor Swan, nu poți ignora moartea care năpăstuiește Sparrow timp de aproape o lună, în fiecare vară. Am văzut trupurile băieților în timp ce erau scoase din valuri. Am urmărit-o pe mama consolând mamele îndurerate care veneau să le citească soarta, stăruind pentru o cale care să le aducă fiii înapoi –, mama mea care le mângâia mâinile și le oferea mai mult decât promisiunea că durerea se va micșora

în cele din urmă. Nu există cale să-i aduci înapoi pe băieții care au fost luați de surori. Trebuie doar să accepți asta.

Și nu e vorba doar despre băieții localnici; și turiștii sunt îndemnați să intre în valuri. Unii dintre băieții care stau în jurul focului, ale căror fețe sunt îmbujorate de la căldură și de la alcool, vor fi descoperiți plutind cu fața în jos după ce au înghițit prea multă apă. Dar în clipa de față, ei nu se gândesc la asta. Toți se cred imuni. Până când nu mai sunt.

Mi se face greață știind că unii dintre acești băieți pe care îi cunosc de aproape o viață nu vor supraviețui în timpul verii.

— Dar cineva trebuie să vadă cine îi îneacă! spune Bo, evident curios acum.

Este greu să nu te simți atras de o legendă care se repetă fără șovăială sau greșeală în fiecare sezon.

— Nimeni nu a văzut vreodată momentul când ei sunt prinși în mreje – trupurile lor sunt mereu descoperite după ce este deja prea târziu.

— Posibil ca ei să se înece?

— Asta crede poliția. Că este un soi de pact suicidar conceput de elevii liceului. Că băieții se sacrifică de dragul unei legende, ca să o mențină vie.

— Dar tu nu crezi asta, nu?

— Este destul de grav, nu crezi? Să te sinucizi de dragul unui mit?

Îmi simt inima bătând mai repede, amintindu-mi de verile trecute: trupuri umflate de apa oceanului, ochi și guri rămase deschise ca peștii eviscerați pe când cadavrele erau trase pe docuri în portul de agrement. Un fior mi se răspândește prin vene.

— Odată ce o soră Swan îți șoptește la ureche și promite atingerea pielii ei, nu-i mai poți rezista! Te va ademeni în apă, apoi te va trage dedesubt până când viața se va revărsa din tine.

Bo clatină din cap, pe urmă își termină berea dintr-o înghițitură.

— Și lumea vine într-adevăr să vadă ce se întâmplă?

— Turism morbid, îl numim noi. Și de obicei se transformă într-o vânătoare de vrăjitoare când localnicii și turiștii încearcă cu toții să-și dea seama care ar fi cele trei fete din oraș posedate de o soră Swan, încercând să determine cine este responsabilă de crimă.

— Nu este periculos să speculezi pe seama unui subiect despre care nu poți dovedi nimic?

— Întocmai, aprob eu. În primii câțiva ani după ce surorile au fost înecate, multe localnice au fost spânzurate pentru că au fost bănuite ca fiind luate în stăpânire de una dintre surori. Dar în mod evident, făptașii n-au spânzurat niciodată fetele potrivite pentru că, an după an, surorile au continuat să revină.

— Dar dacă ai fi posedată de una dintre aceste surori, nu ai recunoaște, nu ți-ai aminti? Odată ce s-a terminat totul?

El își freacă palmele una de cealaltă și le răsucește spre foc – mâini muncite, aspre în unele locuri. Clipesc și mă uit în altă parte.

— Unele fete pretind că au o amintire tulbure de vară, cum că au sărutat prea mulți băieți și au înotat în port după ora de culcare. Dar toate astea ar putea fi de la prea multă băutură și nu pentru că o soră Swan le-ar fi posedat. Oamenii cred că atunci când o soră pune stăpânire pe un trup, ea își însușește toate amintirile fetei, așa că fata își poate continua viața ei obișnuită, comportându-se firesc, astfel încât nimeni nu va bănui că nu este ea însăși. Atunci când sora părăsește corpul, șterge și toate amintirile pe care nu dorește ca gazda ei să le aibă. Ele trebuie să pară de-ale locului pentru că, dacă ar fi descoperite, localnicii ar putea face ceva îngrozitor doar ca să termine cu blestemul.

— Adică să le ucidă? întreabă Bo.

— Ar fi singura cale de a le împiedica să mai revină în valuri, spun eu şi îmi îngrop mâinile în nisipul cald. Să ucidă fata al cărei corp este posedat de una dintre ele.

Bo se apleacă înainte şi priveşte fix spre flăcări, ca şi cum ar evoca nişte amintiri sau un loc pe care nu-l poate vedea.

— Şi voi totuşi sărbătoriţi momentul în fiecare an, spune el în cele din urmă, şezând drept. Vă îmbătaţi şi înotaţi chiar şi atunci când ştiţi ce urmează? Chiar dacă ştiţi că vor muri oameni? Pur şi simplu, acceptaţi?

Înţeleg de ce, străin fiind, i se pare ciudat, dar asta-i ceea ce ştim. Este aşa cum a fost mereu.

— Este pedeapsa oraşului nostru, spun eu. Le-am înecat pe cele trei fete în ocean în urmă cu două secole şi am suferit pentru acest gest în fiecare vară de atunci încoace. Nu putem schimba nimic.

— Dar de ce oamenii nu se mută?

— Unii s-au mutat, dar familiile care sunt aici de foarte multă vreme preferă să rămână. Ca şi cum ar fi o obligaţie pe care trebuie să o îndure.

O briză uşoară alunecă brusc prin mulţime, iar focul pocneşte şi pâlpâie, trimiţând scântei spre cer asemenea unor licurici mânioşi.

— Începe! strigă cineva de la marginea apei şi, ca la un semn, toţi cei adunaţi în jurul focului se îndreaptă spre plajă.

Mă ridic în picioarele goale.

— Ce începe? întreabă Bo.

— Cântecul!

PATRU

Lumina lunii face o cărare misterioasă spre marginea apei. Bo șovăie lângă foc și își sprijină mâinile pe genunchi. Linia gurii e dreaptă și împietrită. El nu crede nimic din toate acestea. Mai apoi se ridică, lăsându-și cutia goală de bere în nisip, și mă urmează spre mal, unde oamenii se înghesuie unii în alții. Câteva fete sunt complet ude, tremură, iar din păr le picură apă pe spate.

— Ssst! șoptește o fată, iar grupul amuțește și rămâne nemișcat.

Trec câteva secunde, un vânt rece alunecă peste apă și eu descopăr că îmi țin respirația. Deși în fiecare vară totul este la fel, ascult și aștept ca și cum aș fi pe punctul să aud pentru prima dată. Începutul unei orchestre, secundele de așteptare înaintea ridicării cortinei.

Și atunci, se aude, dulce și langhuros ca o zi de vară, murmurul unui cântec ale cărui cuvinte sunt nedeslușite. Unii spun că ar fi rostite în franceză, alții că în portugheză, dar nimeni nu le-a tradus niciodată pentru că nu sunt într-o limbă adevărată. Este cu totul altceva. Ceva ce se rostogolește dinspre ocean și îți alunecă în urechi. Este blând și atrăgător, ca vocea unei mame care șoptește unui copil o ghicitoare înainte de culcare. Ca la un

semnal, cele două fete care stau la marginea apei fac câţiva paşi împleticiţi în valuri, incapabile să reziste.

Câţiva băieţi intră după ele şi le trag afară. Timpul pentru provocări a trecut. Nu vor mai exista fete ademenite în port şi nici provocări să înoate până departe, pentru ca mai apoi să se întoarcă. Pericolul este dintr-odată total şi adevărat.

Melodia calmă se răsuceşte în jurul meu, degete alunecă peste pielea mea şi pe gât, trăgând de mine. Mă imploră să răspund. Închid ochii şi fac un pas în faţă, înainte chiar să-mi dau seama ce am făcut. Dar o mână – puternică şi caldă – mă prinde.

— Unde te duci? întreabă Bo în şoaptă în timp ce mă trage înapoi înspre el.

Dau din cap. Habar n-am.

El nu-mi dă drumul la mâna, ci mă strânge mai tare, de parcă s-ar teme.

— Chiar vine dinspre apă? întreabă el în şoaptă, cu faţa încă spre întinderea întunecată şi periculoasă, ca şi cum n-ar crede ceea ce aude.

Dau din cap aprobator, brusc moleşită. Alcoolul din corpul meu mă face să mă simt fără vlagă, mai impresionabilă la chemarea cântecului lor.

— Acum, ştii de ce vin turiştii: să asculte cântecul surorilor, să vadă dacă este real, spun eu.

Căldura palmei lui Bo pulsează pe a mea, iar eu simt nevoia să mă sprijin de el în timp ce umărul lui ferm devine o ancoră care mă împiedică să mă scufund.

— Cât va dura?

— Până când fiecare dintre cele trei surori ademeneşte o fată în apă şi îi fură trupul, spun eu şi îmi încleştez dinţii. Zi şi noapte oceanul va cânta. Uneori durează săptămâni, alteori doar câteva

zile. Toate cele trei surori ar putea găsi trupuri în noaptea asta, dacă fetele vor continua să se bălăcească în golf.

— Te înspăimântă?

Îmi dau seama că noi doi suntem ultimii oameni care stau în picioare la marginea apei – toți ceilalți s-au întors în siguranță lângă foc, departe de port –, dar mâna lui este încă în mâna mea și mă ține la mal.

— Da, recunosc eu și cuvântul îmi transmite un fior pe șira spinării. De obicei, nu vin la petrecerea Swan. Stau acasă și mă încui în camera mea.

Când tata mai era încă în viață, obișnuia să stea toată noaptea pe un scaun lângă ușa principală ca să fie sigur că n-am fost atrasă din camera mea – dacă dorința de a înota în ocean era prea intensă pentru mine ca să-i rezist. Acum, că el nu mai este, dorm cu căștile și cu o pernă pe cap în fiecare noapte până când cântatul se termină în cele din urmă.

Cred că sunt mai puternică decât majoritatea fetelor, că nu sunt foarte ușor de tras pe sfoară de vocile surorilor. Mama obișnuia să spună că noi suntem asemenea surorilor Swan, ea și eu. De neînțeles. Diferite. Paria care trăiesc singure pe insulă, care ghicesc viitorul în universul frunzelor de ceai. Dar eu mă întreb dacă chiar e posibil să fii normal într-un loc precum Sparrow. Poate că avem cu toții niște curiozități și niște ciudățenii pe care le ținem ascunse, lucruri pe care le vedem, dar nu le putem explica, lucruri pe care le dorim, lucruri de care fugim.

— Unele fete doresc să fie furate, spun eu aproape în șoaptă, pentru că este dificil pentru mine să-mi imaginez că cineva ar dori așa ceva. De parcă ar fi un simbol al onoarei. Altele pretind că au fost furate în verile trecute, dar nu au cum să o dovedească. Mai mult ca sigur, doresc doar să fie în centrul atenției.

Surorile Swan au furat mereu trupuri unor fete de vârsta mea – aceeaşi vârstă pe care o aveau şi ele când au murit. Ca şi când ar dori să retrăiască momentul în timp, chiar dacă pentru foarte puţină vreme.

Bo răsuflă scurt, se întoarce şi priveşte spre foc, unde petrecerea s-a animat din nou. Scopul acestei nopţi este să se stea de veghe până la răsăritul soarelui pentru a marca începutul verii şi toate fetele să supravieţuiască, fără a fi posedate de o soră Swan. Dar eu simt ezitarea lui Bo... pentru că probabil s-a săturat.

— Cred că mă voi întoarce în tabăra mea şi-mi voi găsi un loc nou de dormit.

El mi dă drumul la mână, iar eu îmi frec palmele una de cealaltă, simţind căldura rămasă. O săgeată fierbinte îmi străbate pieptul.

— Mai cauţi de lucru? întreb eu.

Buzele lui se strâng, de parcă s-ar gândi la următoarele câteva cuvinte pe care să le spună.

— Ai avut dreptate cu privire la faptul că nimeni nu doreşte să angajeze un străin.

— Ei bine, poate că m-am înşelat când am spus că nu am nevoie de ajutor, spun eu şi respir uşurată.

Probabil pentru că Bo este străin, la fel ca tata, şi pentru că ştiu că acest oraş poate fi dur şi neprimitor. Probabil pentru că ştiu că nu va supravieţui mult fără să-l ţină cineva în siguranţă departe de port, odată ce surorile Swan au găsit trupurile şi îşi încep răzbunarea. Sau probabil pentru că va fi şi o uşurare să am un ajutor la far. Nu ştiu aproape nimic despre el, dar pare ca şi cum ar fi aici dintotdeauna. Apoi ar putea fi plăcut să mai fie şi altcineva pe insulă, cineva cu care pot discuta – cineva care nu dispare într-o nebunie indiferentă şi nepăsătoare. Trăind alături de mama este ca şi cum ai locui cu o umbră.

— Nu putem să-ți dăm prea mulți bani, dar ai casă și masă gratuite.

Tata nu a fost niciodată declarat decedat în mod oficial, așa că nu a existat niciun cec de asigurare de viață care să ne aștepte în cutia poștală. Și la scurt timp după dispariția lui, mama a încetat să mai citească viitorul în frunzele de ceai, așa încât și banii au încetat să mai intre în casa noastră. Din fericire, tata a avut niște economii. Suficiente cât să supraviețuim în acești ultimi trei ani – și probabil ne vor ajuta să mai depășim încă vreo doi, înainte de a fi nevoite să găsim o sursă alternativă de venit.

Bo se scarpină la ceafă, întorcând capul ușor într-o parte. Știu că nu are nicio altă opțiune, dar încă se gândește.

— Foarte bine! Nicio promisiune despre cât voi sta.

— De acord.

Îmi iau pantofii de lângă foc și o găsesc pe Rose stând de vorbă cu Heath Belzer.

— Merg acasă, îi spun, iar ea întinde mâna după brațul meu.

— Nu! spune Rose pe un ton dezaprobator exagerat. Nu poți pleca!

— Dacă vrei să vii cu mine, te duc eu acasă! îi propun eu.

Rose locuiește la doar patru străzi de plajă, dar suficient de departe când e întuneric, așa încât nu doresc să se întoarcă de una singură. Și amețită.

— Pot să merg eu cu ea, se oferă Heath, iar eu îmi ridic privirea spre trăsăturile lui delicate și agreabile.

Zâmbet evaziv, ochi negri, păr șaten-roșcat care îi cade mereu peste frunte, încât în mod constant îl dă la o parte. Heath este drăguț, chiar dacă are o expresie oarecum stupidă. Heath Belzer este unul dintre cei cumsecade. Are patru surori mai mari care au absolvit și s-au mutat din Sparrow, dar toată viața lui a

fost cunoscut drept Baby Heath, puştiul care a fost bătut de fete toată copilăria lui. L-am văzut cândva salvând o gaiţă albastră care rămăsese captivă în laboratorul de ştiinţe al şcolii, iar el şi-a consumat toată pauza de prânz încercând să o prindă ca mai apoi să o elibereze printr-o fereastră deschisă.

— Nu o vei lăsa baltă, nu? îl întreb pe Heath.

— Mă voi asigura că ajunge cu bine acasă, spune el, privindu-mă sincer în ochi. Promit!

— Dacă i se întâmplă ceva..., îi atrag eu atenţia.

— Nu o să mi se întâmple nimic, mormăie Rose, strângându-mi mâna şi trăgându-mă spre ea într-o îmbrăţişare. Te sun mâine! îmi şopteşte ea la ureche, iar respiraţia îi miroase a whisky.

— Foarte bine! Şi fără înotat!

— Fără înotat, repetă ea cu voce tare, ridicând berea în aer, şi un cor de voci începe să strige la unison „Fără înotat!"

Pe când eu şi Bo ne îndreptăm spre faleză ca să recuperăm rucsacul, auzim cele două cuvinte scandate combinate cu melodia îndepărtată care răzbate odată cu mareea în creştere.

Otis şi Olga aşteaptă pe doc când opresc motorul bărcii. Am traversat portul pe întuneric, fără măcar ca o lanternă să ne marcheze drumul printre epave şi printre şoaptele îmbietoare ale surorilor Swan care lunecau pe apă, astfel încât aveam impresia că eram înghiţiţi de cântecul lor.

Leg parâma, apoi mă aplec să mângâi spatele jigărit al fiecărei pisici, ambele oarecum umede şi probabil nefericite că mă întorc atât de târziu.

— Aţi aşteptat toată noaptea? le şoptesc eu, apoi îmi ridic capul şi-l văd pe Bo păşind pe doc cu rucsacul într-o mână.

Bo își înalță capul, uitându-se la far. Acesta ne luminează scurt înainte de a-și continua ciclul în sensul acelor de ceasornic peste Pacific.

Pe întuneric, Lumiere Island pare misterioasă și macabră. Un loc al fantomelor și al văgăunelor acoperite cu mușchi unde marinari de mult răposați bântuie cu siguranță în jurul trestiilor și al arborilor bătuți de vânt. Dar nu de insulă trebuie să te temi, ci de apele care o înconjoară.

— Nu este chiar așa de înfricoșător la lumina zilei, îl asigur pe Bo, trecând pe lângă vechea ambarcațiune a tatălui meu, *Windsong*[1], care se leagănă pe cealaltă parte a docului de lemn, cu pânzele jos, nemișcată în ultimii trei ani.

Numele ambarcațiunii nu a fost pus de tata. Se numea deja *Windsong* când a cumpărat-o în urmă cu zece ani de la un bărbat care a amarat-o la sud de Sparrow într-un mic port de coastă. Dar *Windsong* a părut mereu potrivit, având în vedere cântecele care se ridică din adâncuri în fiecare vară.

Otis și Olga merg după mine, iar Bo pășește în urma lor.

Insula arată ca o semilună cu partea teșită spre continent și partea curbată șlefuită de valurile fără sfârșit care se izbesc de maluri. O casă cu etaj, albastră precum oul de sturz – unde locuiesc eu cu mama –, se ridică lângă far, și mai multe clădiri mai mici sunt risipite pe toată suprafața insulei, construite, demolate și adăugate cu timpul. Mai este o magazie de lemne și una pentru scule, plus o seră abandonată de ceva vreme și două căsuțe care servesc drept locuințe – Căsuța Bătrânului Pescar și Căsuța Ancorei –, iar eu îl conduc pe Bo la cea mai nouă dintre ele, o cabană unde cândva era găzduit personalul, adică bucătarii și oamenii de la întreținere. Asta se întâmpla pe vremea când

---

[1] *Windsong* (engl.), „Cântecul vântului" (n. tr.).

astfel de persoane erau absolut necesare pentru a se îngriji de acest loc.

— Ai locuit întotdeauna pe insulă? întreabă el din întuneric în timp ce urmăm aleea şerpuită, acoperită cu şipci de lemn pe alocuri deteriorate, ce străbate interiorul insulei, prin aerul ceţos şi rece.

— M-am născut aici.

— Pe insulă? întreabă el.

— Mama ar fi preferat să mă nască la spitalul din Newport, aflat la o oră depărtare, sau cel puţin la clinica din Sparrow, dar cum aici soarta este determinată de capriciile oceanului, a apărut brusc o furtună de zăpadă care a acoperit insula cu aproape treizeci de centimetri de omăt şi a redus vizibilitatea în port. Aşa că m-a născut acasă.

Vârtejul ameţitor de alcool continuă să facă ravagii în corpul meu şi îmi simt capul mare şi tulbure.

— Tata spunea că sunt sortită acestui loc, explic eu. Că insula nu a dorit să mă lase să plec.

E posibil ca eu să aparţin locului, dar tata nu a aparţinut niciodată. Oraşul a urât mereu faptul că un străin a cumpărat insula şi farul, chiar dacă mama era localnică.

Tata era arhitect liber-profesionist. A proiectat case de vară de-a lungul coastei şi chiar o bibliotecă nouă în Pacific Cove. Înainte de asta, a lucrat la o firmă de arhitectură din Portland după ce el şi mama s-au căsătorit. Dar mamei i-a lipsit întotdeauna Sparrow – oraşul ei natal – şi a dorit cu disperare să se mute înapoi. Chiar dacă nu mai avea familia în Sparrow, pentru că părinţii ei părăsiseră de mult această lume, când ea era doar o copilă, pentru mama a fost mereu un adevărat cămin. Astfel că atunci când au văzut Lumiere Island înregistrată pentru vânzare, inclusiv farul, care urma să fie dezafectat de stat – nu mai

era în folosință de când Sparrow nu mai era un port de navigație important –, amândoi au știut că era exact ce își doreau. Farul era o construcție istorică – una dintre primele clădiri din oraș –, iar pescarii localnici încă mai aveau nevoie de el să navigheze în port. Era perfect. Tata chiar plănuise să renoveze vechea gospodărie într-o bună zi – să o repare când va avea timp, să o facă să devină a noastră –, dar nu s-a ivit niciodată ocazia.

Când el a dispărut, poliția a venit pe insulă, a întocmit un raport și pe urmă, nu a mai făcut nimic. Orășenii nu s-au mobilizat, nu s-au organizat în echipe de căutare, nu au urcat la bord în vasele lor de pescuit să cerceteze golful. Pentru ei, tata nu a fost niciodată de-al locului. Pentru asta, o parte din mine urăște acest oraș, acest loc și pe acești oameni foarte duri. Ei se tem de oricine și de orice nu le aparține. Exact cum s-au temut de surorile Swan în urmă cu două sute de ani... și le-au omorât pentru că erau diferite.

O luăm la dreapta, departe de luminile strălucitoare ale casei principale, și pătrundem mai adânc în centrul neluminat al insulei până când ajungem la mica locuință de piatră.

Căsuța ancorei este scris din litere modelate din frânghie de pescuit uzată, fixate în cuie pe ușa de lemn. Aceasta nu este încuiată și, din fericire, când ating scurt întrerupătorul aflat chiar lângă ușa principală, un lampadar din cealaltă parte a camerei răspândește o lumină slabă.

Otis și Olga trec ca niște săgeți pe lângă picioarele mele, curioase să vadă clădirea pe care foarte rar au avut ocazia să o exploreze. Este rece și umedă și are un fel de igrasie imposibil de îndepărtat.

În bucătărie, ating ușor întrerupătorul de lângă chiuvetă și o lumină pâlpâie timidă din tavan. Îngenunchez și apuc cablul electric al frigiderului pe care îl introduc în priza din perete.

Instantaneu, aparatul începe să bâzâie. Un dormitor mic este situat chiar dincolo de living; o comodă de lemn scorojit stă lângă un perete și o ramă de pat din metal se află sub o fereastră. Există și o saltea, dar lipsesc pernele și păturile.

— Mâine îți aduc cearșafuri și așternut, îi spun eu.

— Am un sac de dormit, spune el și își lasă pe podea rucsacul chiar în ușa dormitorului. Nu voi avea nevoie de nimic.

— Lemne sunt în magazia aflată chiar în partea de sus a aleii în caz că dorești să faci un foc. În bucătărie nu vei găsi mâncare, dar avem din plin în casa principală. Poți veni dimineață la micul dejun.

— Mulțumesc!

— Aș vrea să nu fie așa de...

Nu sunt sigură ce vreau să spun sau cum să-mi cer scuze pentru că locul este atât de întunecos și cu miros de mucegai.

— Este mai bine decât să dorm pe plajă, spune el, înainte ca eu să pot găsi cuvintele potrivite, așadar zâmbesc, simțindu-mă brusc frântă, amețită și având disperată nevoie de somn.

— Ne vedem dimineață! spun eu.

El nu mai zice nimic, chiar dacă rămân tăcută pentru prea mult timp, gândindu-mă că ar fi posibil să o facă. Apoi, mă răsucesc, capul mi se balansează și mă strecor afară pe ușă.

Otis și Olga mă urmează și împreună înaintăm cu greu pe panta care duce spre casa principală, unde am lăsat lumina aprinsă pe veranda din spate.

INSULA

Vântul nu se oprește deloc.

Șuieră, trage de peretele lateral și smulge țiglele de pe acoperișuri. Vântul aduce ploaie și aer sărat, iar uneori, iarna, aduce zăpadă. Dar, de la o vreme, în fiecare primăvară, aduce și vocile deopotrivă sinistre și seducătoare ale celor trei surori ținute captive în adâncuri care râvnesc să atragă fetele din Sparrow.

Din apele întunecate ale portului, cântecul lor se cufundă în vise, străbate iarba care crește de-a lungul țărmurilor stâncoase și distrugele casele. El se instalează în pietrele care susțin farul, plutește și face vârtejuri în aer până când devine tot ce poți gusta și respira.

Asta-i ceea ce-i smulge pe cei slabi de înger din somn, ceea ce-i trage afară din pat și-i mână spre mal. Asemenea unor degete încolăcite în jurul gâturilor lor, cântecul îi târăște în cea mai adâncă parte a golfului, printre epavele navelor de mult abandonate, și îi ține dedesubt până când aerul li se scurge din plămâni, făcând loc unei creaturi noi.

Acesta este modul în care acționează ele, modul în care surorile sunt eliberate din mormântul lor sălciu. Ele fură trei trupuri și le iau în stăpânire. Și în acest sezon, o fac rapid.

CINCI

Mă trezesc cu senzaţia că mă înec cu apă de mare. Stau drept, lovind cu pumnii cearşaful alb. Senzaţia de înec îmi cuprinde plămâni, deşi nu a fost decât un coşmar.

Capul îmi zvâcneşte, tâmplele îmi pulsează, iar pe limbă simt gustul persistent de whisky.

Am nevoie de câteva clipe ca să îmi revin, în timp ce amintirea nopţii trecute mă bântuie încă. Împing cât colo cearşaful şi îmi întind picioarele pe podeaua din lemn de esenţă tare. Mă simt înţepenită şi suferindă, de parcă un ciocan îmi crapă ţeasta din interior. Lumina soarelui pătrunde pe furiş prin perdelele galbene ca narcisele, reflectându-se pe pereţii albi, pe comoda albă şi pe tavanul alb şi înalt, orbindu-mă.

Îmi apăs ochii cu degetele şi casc. În oglinda mare montată pe uşa dulapului, îmi surprind imaginea. Cearcăne întunecate sub amândoi ochii, coada de cal parţial răvăşită, astfel încât şuviţe de culoarea boabelor de cafea îmi acoperă faţa. Arăt îngrozitor!

Podeaua este rece, dar mă târăsc să deschid una dintre ferestrele mari care dau spre oceanul agitat.

În bătaia vântului, încă îl aud: ecoul slab al unui cântec.

***

Mirosul de zahăr pudră şi sirop de arţar pluteşte în aer ca o ninsoare catifelată. O găsesc pe mama în bucătărie, stând la aragaz – mama cu părul ei negru legat într-o coadă pe spate, un şarpe de culoare închisă strâns şi răsucit. Mă simt ca şi cum aş fi prinsă încă într-un vis, capul mi se învârte, iar trupul mi se leagănă dintr-o parte în alta, de parcă ar fi împins spre continent de o maree invizibilă.

— Ţi-e foame? întreabă mama, fără să se întoarcă spre mine.

Sunt captivată de mişcările ei, de maniera calmă în care strecoară spatula pe sub clătita pufoasă şi o întoarce pe partea cealaltă în tigaie. De obicei, nu pregăteşte micul dejun – nu-l mai pregăteşte –, aşa că ăsta este un eveniment rar. Ceva s-a întâmplat. Pentru o clipă, las o amintire să îmi încălzească sufletul: ea pregătind gofre cu gem de mure făcut în casă, cu obrajii îmbujoraţi de la căldura aragazului, cu ochii şi buzele zâmbind şi cu soarele dimineţii pe faţă. Cândva era fericită.

Îmi ating stomacul. Îl simt încordat şi mi-e greaţă.

— Nu prea, răspund eu.

Nici vorbă să pot mânca în clipa asta! Mă abţin. Mă îndrept spre blat, unde un şir de cutii argintii identice stau perfect aliante. Nu sunt etichetate, dar ştiu ce conţin fiecare în parte: ceai de lavandă cu muşeţel, ceai Earl Grey de trandafiri, ceai de cardamom, ceai de mentă marocan şi ceai alb de iasomie Dragon Pearl. Fierb apa, pun ceaiul să se infuzeze – Earl Grey de trandafiri – şi mă sprijin de blat, savurând mirosul dulce şi rustic.

— Avem oaspeţi, spune ea pe neaşteptate, în timp ce lasă clătitele rumenite să alunece uşor pe o farfurie albă.

Îmi arunc privirea prin bucătărie, apoi din nou spre mama. Casa este tăcută.

— Pe cine?

Ea mă cercetează cu privirea şi îmi examinează cutele din jurul ochilor, semne clare ale lipsei de somn. Greaţa mă asaltează în valuri, în timp ce îmi încleştez gura, abţinându-mă cu greu să nu vomit. Pentru o clipă, mama mă priveşte atent, mijind ochii, ca şi cum nu m-ar recunoaşte. Apoi îşi lasă în jos privirea şi spune:

— Băiatul ăla pe care l-ai adus pe insulă noaptea trecută.

Amintirile mă asaltează: plaja, Bo şi oferta mea cu o slujbă pe insulă. Din nou, îmi apăs ochii cu degetele.

— Este localnic? întreabă ea.

— Nu, răspund eu şi îmi amintesc momentul de pe doc când el a spus că era în căutarea unui loc de muncă. A venit în oraş ieri.

— Pentru sezonul Swan? întreabă ea, aşezând tigaia pe aragaz şi stingând ochiul.

— Nu! Nu e turist!

— Putem avea încredere în el?

— Nu ştiu, răspund eu cu sinceritate, pentru că, de fapt, nu ştiu nimic despre el.

— Ei bine, începe ea, întorcându-se cu faţa spre mine şi strecurându-şi mâinile în buzunarele rochiei sale negre şi groase, băiatul tocmai s-a trezit. Du-i micul dejun! Nu vreau un străin în casă.

Acesta este unul dintre darurile ei: ştie când oamenii sunt aproape, când vin pe insulă – le simte sosirea ca pe o iritare a stomacului. Asta explică de ce a hotărât să pregătească micul dejun – ce a motivat-o să se ridice din pat chiar după răsăritul soarelui, a împins-o în bucătărie să aprindă aragazul şi să-şi scoată tigaia ei cea bună. S-ar putea să nu dorească un străin în casă, s-ar putea să nu aibă încredere în el, dar, în nici un caz, nu-l

va lăsa să moară de foame. Asta e firea ei. Nici măcar mâhnirea care o copleşeşte nu o poate împiedica să fie amabilă.

Mama toarnă sirop de arţar peste grămada de clătite calde, apoi îmi dă farfuria.

— Şi du-i nişte pături, adaugă ea, altfel va îngheţa acolo!

Mama nu întreabă de ce se află el aici, de ce l-am adus pe insulă şi cu ce scop. Poate că nu-i pasă.

Îmi trag cizmele de cauciuc verzi de lângă uşa principală şi îmbrac un impermeabil negru, apoi apuc repede o garnitură de pat şi o pătură groasă de lână din dulapul de pe hol. Ţinând o palmă peste farfuria cu clătite ca să le feresc de ploaia care le-ar transforma într-un morman îmbibat cu zahăr şi făină, păşesc afară.

Băltoace de apă se adună în porţiunile de pământ semănate cu iarbă şi în găurile de lângă alee. Uneori, ploaia pare să se ridice din pământ în loc să cadă de deasupra – un efect de glob cu zăpadă, dar cu apă. Un vânt grăbit mă loveşte peste faţă în timp ce îmi croiesc drum spre casă.

Uşa din lemn masiv răsună când bat, iar Bo o deschide aproape imediat, ca şi cum ar fi fost aproape gata să iasă.

— Bună dimineaţa! spun eu.

Bo e îmbrăcat în blugi şi cu un impermeabil gri-cărbune. Un foc trosneşte în şemineul din spatele lui. Arată odihnit, abia ieşit de la duş şi înviorat. La polul opus de cum mă simt eu.

— Cum ai dormit?

— Minunat! răspunde el cu o voce stinsă şi gravă, trădând probabil lipsa somnului.

Ochii i se opresc asupra mea, studiindu-mă temeinic, iar pielea mă furnică. Bo nu este o persoană care priveşte prin tine, ci dincolo de tine, ca şi cum tu nici nu ai fi prezent. Are privirea

așa de ageră și de iscoditoare, încât am senzația că mă mănâncă ochii și nu vreau decât să îmi feresc privirea.

Bo închide ușa în urma mea, iar eu pun farfuria cu clătite pe măsuța pătrată de lemn din bucătărie, apoi îmi frec palma de blugi, chiar dacă nu e nimic de șters. Căsuța se simte altfel cu Bo locatar, iar strălucirea venită dinspre șemineu netezește toate muchiile grosolane și aspre, așa încât totul se simte liniștit și delicat.

Așez lenjeria și pătura de lână pe vechea canapea cenușie orientată cu fața spre șemineu în timp ce el stă la masă.

— Poți să-mi arăți farul astăzi? întreabă el, mușcând din clătite.

În această lumină, în nuanța stacojie a focului, Bo îmi amintește de băieții care vin în oraș la bordul ambarcațiunilor de pescuit și care par neexperimentați și sălbatici, ca și cum ar fi fost împinși de vânturi și lăsați să plutească în derivă.

Îmi amintește de cineva care și-a lăsat trecutul în urmă.

— Sigur, spun eu și îmi mușc buza de jos.

Cercetez căsuța. Rafturile de lemn înalte de lângă șemineu sunt ticsite cu cărți, almanahuri vechi și periodice cu hărți ale mareelor, toate acoperite de praful unui deceniu. Bucăți de sticlă turcoaz adunate de-a lungul anilor de pe malurile stâncoase ale insulei sunt puse grămadă într-un vas mic de porțelan. Pe raftul de sus este un ceas mare de lemn, care probabil a stat cândva pe puntea unui vas. Această casă a fost locuință pentru feluriți angajați, oameni care au stat fie o săptămână, fie ani în șir, dar aproape toți au lăsat ceva în urmă. Brelocuri și amintiri, indicii despre viețile lor, dar niciodată povestea întreagă.

După ce Bo termină micul dejun - atât de repede, că îmi dau seama cât de flămând fusese - părăsim căldura casei și ieșim în ploaia mocănească. Cerul gri-cenușiu ne apasă cu o greutate care e aproape tangibilă. Apa îmi picură prin păr.

Trecem pe lângă mica seră unde plante medicinale, roșii și verdețuri cu multe frunze erau cândva îngrijite și cultivate. Pereții de sticlă și-au pierdut transparența și s-au pătat astfel că nu se mai poate vedea în interior. Insula și-a luat înapoi majoritatea structurilor, pereții distruși și putreziciunea care se infiltrează de dedesubt. Mușchii acoperă toate suprafețele: o plantă care se hrănește din umezeala constantă și nu poate fi stăpânită. Rugină și mucegai. Mocirlă și noroi. Moartea își află drum în toate.

— Cântecul nu s-a oprit, spune Bo când suntem la jumătatea drumului spre far, iar picioarele noastre tropăie sec pe aleea pardosită cu lemn.

În bătaia vântului, vocile sunt totuși acolo, alunecând leneșe prin aerul marin. Îmi sunt atât de familiare, că abia dacă le deosebesc de celelalte sunete de pe insulă.

— Nu încă, aprob eu.

Nu mă mai uit la el. Nu-i mai las privirea iscoditoare să o găsească pe a mea.

Ajungem la far, iar eu îl deschid, trăgând de ușa de metal cu balamalele ruginite. Odată ce intrăm, am nevoie de câteva clipe să-mi obișnuiesc ochii cu lumina difuză. Aerul este îmbâcsit și miroase a lemn umed și a piatră. O scară rotunjită șerpuiește prin interiorul farului, iar eu îi arăt lui Bo unde să nu pășească în timp ce urcăm – multe trepte au putrezit sau sunt distruse – și din când în când mă opresc să-mi trag sufletul.

— Ai fost vreodată furată? întreabă Bo când suntem aproape de vârful scării.

— N-aș putea spune, spun eu cu răsuflarea întretăiată.

— Chiar crezi asta? Dacă altcineva ar pune stăpânire pe trupul tău, nu crezi că ai ști?

Mă opresc pe o treaptă solidă și mă uit spre el.

— Cred că este mai ușor pentru minte să uite. Să stea deoparte! spun eu, observând că Bo nu pare mulțumit de răspuns și că își mișcă maxilarul spre stânga. Dacă asta te face să te simți mai bine, adaug eu zâmbind, când o soră Swan o să pună stăpânire pe trupul meu și o să-mi dau seama de asta, o să te anunț.

El ridică o sprânceană, iar ochii îi zâmbesc. Mă întorc și continui să urc.

Pe măsură ce urcăm, vântul vâjâie tot mai tare, iar când ajungem în cele din urmă la camera farului, o rafală asurzitoare șuieră prin crăpături.

— Primul paznic al farului a fost un francez, explic eu. El a botezat insula Lumiere[1]. De atunci încoace, s-a muncit mult pentru menținerea în funcțiune a farului, pentru întreținerea lămpilor și a lentilelor prismatice. Acum, cea mai mare parte este automatizată.

— De unde știi tu toate aceste amănunte?

— De la tata, răspund automat. A studiat farurile după ce el și mama au cumpărat insula, adaug eu și îmi înăbuș emoția, ca mai apoi să continui: Trebuie să verificăm lentila și becul în fiecare zi. Totul trebuie să fie curățat de două ori pe săptămână pentru a ține aerul sărat departe de clădire. În timpul unei furtuni sau când se lasă o ceață groasă, acest far poate salva viețile pescarilor plecați în larg. Așa că noi trebuie să-l menținem în funcțiune.

Bo dă din cap aprobator și se îndreaptă spre ferestre ca să cerceteze insula de la înălțime.

Îl privesc, urmărind conturul umerilor și linia arcuită a ținutei. Pare o persoană sigură de sine. Brațele într-o parte și cealaltă a corpului. *Cine este el? Ce l-a adus aici?* Ceața s-a rostogolit peste insulă și a țesut un văl transparent cenușiu, astfel că nu putem

---

[1] *Lumière* (în fr., în original), „lumină" (n. tr.).

distinge niciun detaliu al terenului de mai jos. După câteva minute de privit pe geam, Bo mă urmează pe ușă, apoi jos, pe scara în spirală.

Otis stă pe aleea pardosită cu lemn de afară, așteptând cu ochii mijiți din cauza ploii, iar eu trag de ușa farului și o închid. Olga este un pic mai departe și își linge coada portocalie dungată. Amândouă mâțele sunt obișnuite cu ploaia mocănească pentru că instinctele lor pisicești de conservare când vremea e rea au devenit de mult inactive.

Ne îndreptăm spre cel mai important loc al insulei, prin vechea livadă, unde șiruri de meri Braeburn și peri Anjou filiformi cresc în neorânduială. Oamenii ziceau că pomii fructiferi nu pot crește în aerul sărat, dar celor din livadă întotdeauna le-a mers bine pe Lumiere Island. O anomalie!

— Ce se întâmplă cu livada? întreabă Bo, oprindu-se la capătul șirului.

— Ce să se întâmple?

— Copacii ăștia n-au fost tunși de ani de zile.

Mă uit cu coada ochiului la el când se întinde să atingă una dintre crengile subțiri și desfrunzite, ca și cum și-ar putea da seama de povestea copacului doar atingându-l.

— Trebuie să fie curățați, iar cei uscați să fie tăiați.

— De unde știi? întreb eu, în timp ce îmi vâr mâinile în buzunarele impermeabilului pentru că au început să-mi amorțească.

— Am crescut la o fermă, răspunde el.

— Mamei mele nu-i prea pasă de copaci, spun eu.

— Cineva probabil a avut grijă de ei cândva, spune el, eliberând creanga lungă și subțire care revine la poziția anterioară.

Are dreptate; cineva chiar a avut grijă de această livadă cândva, o livadă cu mai multe șiruri de pomi și o varietate de meri și peri. Dar acum nimeni nu mai are. Pomii sunt lăsați să

se usuce și în bătaia vânturilor, producând adesea doar fructe mici și amare.

— Pomii ăștia ar putea trăi încă o sută de ani dacă cineva i-ar întreține, spune el.

— Chiar ai putea să-i readuci la viață?

— Bineînțeles, doar că va fi nevoie de ceva muncă.

Zâmbesc timid, cercetând șirurile de copaci. Mereu am iubit această livadă, dar au trecut ani buni de când n-am mai văzut-o înflorită. La fel ca restul insulei, și ea a decăzut. Dacă însă pomii ar putea fi salvați, poate că ideea ar fi valabilă pentru întreaga insulă.

— De acord! spun eu. Hai să o facem!

El zâmbește aproape neobservat și privirile noastre se întâlnesc pentru o clipă.

Îi arăt lui Bo celelalte clădiri de pe insulă, așa că facem turul peticului de pământ. El are grijă să nu meargă prea aproape de mine, evitând să mă atingă cu brațul când suntem unul lângă celălalt. Umblă cu pași atenți și măsurați pe pământul pietros. Dar mă privește în treacăt când crede că nu mă uit. Înghit în sec, strâng din dinți și privesc în altă parte.

Când ajungem la stâncile orientate spre vest, unde oceanul se sparge de țărm în valuri furioase care împrăștie apa și spumă peste tot, Bo se oprește.

Deși suntem atât de aproape de apă, auzim cântecul surorilor ca pe o șoaptă, ca și cum ele ar sta alături de noi, respirându-ne în ceafă.

— Câți oameni au murit? întreabă el.

— Poftim?

— În lunile când surorile Swan revin?

Îmi încrucișez brațele la piept, în timp ce vântul îmi suflă părul peste ochi.

— Fiecare soră Swan îneacă un băiat... de obicei.

— De obicei?

— Cam așa. Depinde.

— De ce anume depinde?

Ridic din umeri, gândindu-mă la verile când cinci sau șase băieți au fost găsiți rostogolindu-se cu valurile spre mal. Cu nisip în păr. Cu apă sărată în plămâni.

— Cât de răzbunătoare se simt... îmi imaginez.

— Cum se hotărăsc?

— Ce să hotărască?

— Pe cine vor ucide?

O gură de aer mi se înfige în gât și rămâne ca un cârlig în gura unui pește.

— Probabil în același fel în care își alegeau iubiții când erau în viață.

— Prin urmare, sunt îndrăgostite de băieții pe care îi îneacă.

Mi se pare sarcastic, dar când îl privesc, ochii lui întunecați și buzele pline și accentuate nu se mai mișcă.

— Nu! Nu știu! Mă îndoiesc. Nu este vorba despre dragoste.

— Răzbunare, atunci? întreabă el, repetând vorbele mele din seara trecută.

— Răzbunare!

— Justificarea perfectă pentru crimă, adaugă el, desprinzându-și privirea de a mea ca să se uite spre negura tulbure care se ridică din valuri ca un fum.

— Nu este..., încep eu, dar mă opresc.

Crimă. De fapt, exact asta e. Spunându-i blestem, nu dispare adevărul a ceea ce se întâmplă aici în fiecare an: crimă. Premeditată. Violentă, crudă și sălbatică. Chiar monstruoasă. Un masacru care durează de două sute de ani. Un oraș care retrăiește trecutul

nu se poate schimba, plătind prețul an după an. Ochi pentru ochi. Înghit, simțind o durere în piept și în măruntaie.

Momentul este la fel de previzibil precum mareea și luna. Se retrage și înaintează. Moartea vine și pleacă.

Bo nu mă silește să-mi termin gândurile. Nici eu nu încerc să o fac. Gândurile mi se răsucesc precum un șarpe într-o gaură întunecată și adâncă. Îmi ridic umerii și tremur, frigul clocotește prin mine.

Ne uităm la oceanul învolburat, apoi întreb:

— De ce te afli, de fapt, aici?

— A fost ultima stație a liniei de autobuz, repetă el. Aveam nevoie de un loc de muncă.

— Și n-ai mai auzit niciodată de Sparrow?

Privirea lui lunecă spre a mea, iar ploaia i se prinde de gene, zăbovește pe bărbie și se împrăștie de pe părul lui negru.

— Nu!

Pe urmă ceva se schimbă în privința vântului.

O tăcere neașteptată se așterne peste insulă, iar pe ceafă simt un frison intens.

Cântecul a încetat.

Bo face un pas mai aproape de faleză, ca și cum s-ar strădui să audă ceea ce nu mai este acolo.

— S-a terminat! spune el.

— Surorile au găsit toate trupurile.

Cuvintele par să îmi iasă din gură fără voia lor. O stare de liniște pune stăpânire pe mine și îmi amintește ce are să se întâmple.

— S-au întors!

Închid ochii, atentă la tăcerea care ne înconjoară. S-a întâmplat mai repede decât în oricare alt an.

Curând, oameni se vor îneca.

UN AVERTISMENT

Aşteptăm moartea. Ne ţinem răsuflarea.
Ştim că va veni şi totuşi tresărim când îşi înfige
ghearele în beregata noastră şi ne trage dedesubt.

Placă aşezată pe banca de piatră de pe Ocean Avenue
care este orientată cu faţa spre port (comandată în 1925)

ȘASE

Strivesc pământul cu cizmele mele de cauciuc. O burniță stăruitoare se adună pe mânecile impermeabilului în timp ce mă întorc printre șirurile din livadă.

Bo s-a întors în căsuța lui. Ne-am despărțit în urmă cu o oră. Chiar dacă m-am hotărât să mă întorc din nou în pat pentru că încă îmi zvâcnește capul și tremur din toate încheieturile, în final, am ajuns să stau afară, singură. Aveam nevoie de asta.

Găsesc bătrânul stejar care crește în mijlocul livezii pe unde eu și Bo am trecut puțin mai devreme. Dar nu ne-am oprit.

Acesta este locul meu preferat de pe insulă, locul unde mă simt protejată și ascunsă printre pomii fructiferi putreziți, locul unde îmi las amintirile să alunece peste mine ca un șuvoi răcoros. Acest stejar stă singur printre ceilalți arbori, bătrân și tăbăcit de aerul marin, întârziat în creștere. Dar a fost aici de la început, de acum aproape două sute de ani, din vremea când surorile Swan au pășit pentru prima oară pe uscat, când ele mai erau încă în viață.

Îmi trec degetele de-a lungul inimii scrijelite în lemn și neterminate, tăiate acolo de îndrăgostiți pieriți de mult timp. Inima dăinuie, deși scoarța se usucă permanent.

Mă las pe pământ, sprijinită de trunchiul copacului, și mă așez la poalele lui, cu capul înclinat și privirea îndreptată spre cerul presărat cu nori întunecați, prinși de vânturile capricioase.

Sezonul Swan a început. Și acest orășel ascuns de-a lungul țărmului nu va ieși nevătămat.

O furtună suflă dinspre ocean.

Ceasul de lângă patul meu arată unsprezece noaptea. Apoi miezul nopții. Nu pot adormi.

Mă plimb din dormitor în baie, de la un cap la altul al holului, cu gândurile rătăcind spre Bo. Nu e la adăpost, nici chiar aici, pe insulă.

Aud ventilatorul care funcționează în camera mamei, două uși mai încolo, în timp ce ea doarme. Mamei îi place să simtă o briză, chiar și iarna; spune că are coșmaruri fără el. Aprind lumina în baie și mă uit în oglindă. Buzele îmi sunt livide, iar părul îmi stă pleoștit pe umeri. Arăt de parcă n-am dormit zile la rând.

Imediat o rază de lumină licărește prin fereastra băii și se reflectă spre mine din oglindă. Ridic o mână să o blochez. Nu este raza de lumină de la far. Este altceva. Mă uit repede pe fereastra brăzdată de ploaie. O barcă trage la docul de pe malul inferior. A sosit cineva.

Îmi iau în grabă impermeabilul și cizmele și mă strecor pe ușa principală fără să fac zgomot. Vântul șuieră peste aflorimentele stâncoase de pe insulă, împrăștiind iarba-de-mare și învârtejindu-mi părul peste față.

Pe măsură ce ajung mai aproape, zăresc o lumină lângă doc – un reflector mare –, modelul folosit să vezi prin ceață atunci când încerci să-ți găsești drumul printre epavele din port. Se aud un schimb de voci șoptite și zgomot de pași grei pe docul de

lemn. Oricine ar fi, nu se străduie să fie discret sau să se ascundă. Ridic o mână spre față, ca să opresc vântul, apoi îmi aud numele.

— Penny?

În întuneric, disting părul lui Rose, învolburat de o rafală puternică.

— Rose? Ce faci aici?

— Am adus vin, spune Heath Belzer, băiatul care, noaptea trecută, promisese că o va conduce pe Rose acasă de la petrecerea Swan și care acum stă alături de ea, ridicând în mână o sticlă cu vin ca să o pot vedea.

Barca din spatele lui a fost fixată la doc de mântuială, parâmele atârnă în apă, iar eu presupun că este ambarcațiunea părinților lui Heath.

— Cântecul s-a oprit, spune Rose în șoaptă, de parcă n-ar dori ca insula să o audă.

— Știu.

Rose face câțiva pași spre mine, clătinându-se un pic, în mod evident deja amețită. Heath se uită înapoi spre port în timp ce valurile mătură docul. Acolo, în întuneric, este locul unde viețile a cel puțin trei băieți vor fi furate.

— Putem să urcăm în far? întreabă Rose, schimbând subiectul. Vreau să îi arăt lui Heath! adaugă ea, ridicându-și sprâncenele și mușcându-și partea interioară a obrazului.

Rose arată ca un heruvim rumen în obraji și cu ochi bulbucați. Nu pot să nu o iubesc - modul în care dă strălucire aerului din jurul ei, ca și cum ar fi un bec electric. Ca și cum ar fi o zi de vară și o briză răcoroasă, toate în același timp.

— Sigur că da, spun eu, iar ea zâmbește larg și pe jumătate adormită, trăgându-mă pe aleea pardosită cu lemn, în vreme ce Heath merge la doi pași în urma noastră.

— Parcă îmi amintesc că erai cu un băiat noaptea trecută, îmi şopteşte ea la ureche cu respiraţia fierbinte şi înţepătoare de la alcool.

— Bo, răspund eu. I-am oferit o slujbă pe insulă. Locuieşte în Căsuţa Ancorei.

— Ce-ai făcut? întreabă ea şi rămâne cu gura căscată.

— Avea nevoie de un loc de muncă.

— Trebuie să fi fost beată dacă ai acceptat un străin pe insulă. Îţi dai seama că, probabil, tipul nu este decât un turist.

— Nu prea cred.

— Atunci de ce se află aici?

— Nu sunt sigură.

— Penny! spune ea încetinind pasul. Tipul locuieşte pe insulă cu tine... Ar putea să te ucidă în timp ce dormi.

— Cred că lui îi este mai teamă decât îmi este mie.

— Adevărat, aprobă ea trăgându-şi în jos mânecile puloverului alb, astfel încât să-şi poată ascunde degetele de vântul rece. Oricum, n-ar fi putut să apară într-un moment mai nepotrivit. Vom vedea dacă va supravieţui până la solstiţiul de vară.

Simt fiori pe şira spinării.

Imediat ce ajungem la far, Rose chicoteşte în timp ce înaintează şovăitor pe scara în spirală, iar Heath o ţine fără să-şi desprindă mâna de pe ea, înpiedicând-o astfel să nu se dea de-a berbeleacul.

Odată ajunşi în capătul scărilor, pătrund pe uşă în camera farului. Dar nu este întuneric aşa cum mă aşteptam. Lampa care stă pe pupitrul alb de pe peretele din partea dreaptă este aprinsă, iar cineva e la geam, sprijinindu-se cu un umăr de aceasta.

— Bo? întreb eu.

— Bună! spune el şi se întoarce, iar eu observ că ţine o carte în mâna dreaptă. Am urcat să urmăresc furtuna.

— Şi noi! ciripeşte Rose şi păşeşte înainte să se prezinte.

— Bo! răspunde el.

Rose zâmbeşte şi se uită înapoi spre mine, rostind fără sonor că *e drăguţ*, aşa încât nimeni altcineva să nu vadă.

Bo şi Heath îşi strâng mâinile, apoi Heath ridică sticla.

— Se pare că avem o mică petrecere.

— Ar trebui să cobor, se oferă Bo, vârând cartea sub braţ.

— În niciun caz! spune Rose, zâmbind. Vei rămâne. Cu trei nu se face o petrecere, cu patru e perfect.

Bo se uită la mine, ca şi cum s-ar aştepta la o aprobare, dar eu îi răspund cu o privire inexpresivă, nesigură ce să gândesc despre el, după ce l-am găsit aici sus, singur cuc, citind sau urmărind furtuna. Indiferent care ar fi adevărul.

— Foarte bine! acceptă el, cu o urmă de ezitare în priviri.

Heath extrage un tirbuşon din buzunarul hainei şi începe să scoată dopul sticlei.

— Heath a furat două sticle B&B de la părinţii lui, spune Rose. Una am băut-o pe drum.

Un fapt ce lămureşte de ce este deja atât de ameţită.

Nu sunt pahare, aşa că Heath ia o înghiţitură, dar înainte de a pasa sticla mai departe, spune:

— Ar trebui să pariem, nu?

— Pe ce? întreabă Rose.

— Pe cât va dura până când va ieşi la iveală primul trup în port?

— E dezgustător! spune Rose cu o grimasă.

— Posibil. Dar tot o să se întâmple, fie că vrem, fie că nu.

Eu şi Bo facem schimb de priviri.

Rose pufneşte.

— Trei zile, spune ea pe un ton împăciuitor, apucând brusc sticla din mâinile lui Heath şi luând o înghiţitură.

— Trei şi jumătate, îşi dă Heath cu presupusul.

Dar cred că o spune doar ca să fie drăguț, prefăcându-se că-i cântă în strună.

Rose îi dă sticla lui Bo, iar el o privește ca și cum răspunsul s-ar afla undeva în interior.

— Eu sper să nu se întâmple deloc, spune el în cele din urmă.

— Asta nu prea ar fi o presupunere! îi atrage atenția Rose.

— Ba sigur că este, susține Heath. El e de părere că nu va fi vorba despre nicio nenorocire. Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată, dar presupun că e posibil. Poate că în această vară nu se va îneca nimeni.

— Puțin probabil, adaugă Rose, arătându-se un pic dezgustată de acest întreg joc.

Bo se grăbește să ia o gură din vinul roșu, apoi întinde sticla pentru mine. O iau cu grijă și ridic privirea spre grup.

— În seara aceasta, spun eu, înclinând sticla spre buze și luând o înghițitură zdravănă.

Rose tremură ușor, iar Heath o cuprinde cu un braț.

— Haideți să vorbim despre altceva! propune ea.

— Despre orice dorești, spune el și îi zâmbește.

— Eu vreau să număr fantome! ciripește ea binedispusă.

Heath își desprinde brațul de pe ea și se încruntă nedumerit.

— Ce anume vrei?

— Este un joc pe care eu și Penny îl jucam când eram mici, ții minte, Penny? spune ea, uitându-se spre mine, iar eu dau din cap aprobator. Căutam fantome în raza de lumină de la far în timp ce aceasta se rotea în jurul insulei. Se dau puncte pentru fiecare fantomă pe care o vezi. Un punct dacă o vezi pe insulă și două puncte dacă o vezi pe apă.

— Și vezi cu adevărat aceste fantome? întreabă Heath, arcuindu-și sprâncenele.

— Da! Sunt pretutindeni, răspunde Rose cu un zâmbet șiret. Trebuie doar să știi unde să te uiți.

— Arată-mi! spune Heath.

Și chiar dacă este în mod evident sceptic, zâmbește în timp ce ea îl trage spre fereastră. Este un joc pueril, dar amândoi își lipesc palmele pe sticlă râzând.

Îi pasez lui Bo sticla, iar el mai ia o înghițitură.

— Ce citești? întreb eu.

— O carte pe care am găsit-o în căsuță.

— Despre ce?

El scoate cartea de sub braț și o pune pe pupitrul alb. *Istoria și legendele orașului Sparrow, Oregon.* Pe copertă este o fotografie veche a portului, făcută de pe Ocean Avenue. În prim-plan se vede un trotuar din piatră cubică, iar portul este ticsit de ambarcațiuni de pescuit vechi și nave masive. Este mai mult o broșură decât o carte adevărată și se poate găsi la toate cafenelele și restaurantele, ba chiar și pe holurile oricărei pensiuni din oraș. Este un ghid turistic despre tot ce s-a întâmplat în Sparrow în urmă cu două secole și despre tot ce s-a petrecut de atunci încoace. A fost scris de Anderson Fotts, un artist și poet care a locuit în Sparrow până când fiul său s-a înecat în urmă cu șapte ani, apoi omul s-a mutat.

— Cauți informații despre istoria orașului nostru?

— Nu e mare lucru de făcut seara pe aici.

Are dreptate.

Îmi pironesc privirea pe cartea al cărei conținut îl știu foarte bine. La pagina treizeci și șapte este un portret al celor trei surori Swan, schițat de Thomas Renshaw, un tip care susținea că se întâlnise cu surorile înainte ca ele să fie înecate. Marguerite stă în partea stângă și este cea mai înaltă dintre cele trei, cu părul lung și roșcat, buze pline și un maxilar ascuțit. Privește drept înainte.

Aurora se află în mijloc, cu părul aranjat în bucle mătăsoase şi ochii strălucitori larg deschişi. Hazel, în dreapta, e mai mică, cu trăsături comune şi o coadă răsucită peste umăr. Se uită în altă direcţie, ca şi cum ar privi la ceva din depărtare. Toate trei sunt frumoase – fascinante – şi parcă s-ar mişca pe pagină.

— Aşadar, crezi în surori acum? întreb eu.

— Nu m-am hotărât.

Raza de lumină alunecă peste faţa lui, iar eu o urmăresc în drumul ei spre ocean, unde despică furtuna şi ploaia, avertizând marinarii şi pescarii că o insulă le stă în cale.

— N-ar trebui să mai intri în oraş, dacă nu eşti obligat să o faci, îi spun eu.

Sprâncenele lui se ridică mirate.

— De ce nu?

— Este mai sigur dacă stai aici pe insulă. Nu poţi avea încredere în nimeni din oraş... Orice fată vei întâlni poate fi una dintre ele.

Pleoapele îi coboară, acoperind parțial nuanţa întunecată a ochilor lui verzi. Verzi şi trişti. Figura îmi pare cunoscută într-un fel pe care nu-l pot identifica. La fel ca atunci când vezi o persoană pe care ai cunoscut-o cu mult timp în urmă, dar care s-a schimbat cu trecerea anilor, devenind cineva diferit şi nou.

— Inclusiv tu? întreabă el de parcă aş glumi.

— Inclusiv eu, confirm, cu dorința ca Bo să înțeleagă cât de serioasă sunt.

— Prin urmare, nicio discuţie cu fetele! clarifică el.

— Întocmai!

Partea dreaptă a gurii lui se ridică într-un zâmbet, o deschidere infimă a buzelor, iar el pare că ar fi gata să râdă, în schimb ia o înghiţitură din sticlă. Ştiu că este absurd, poate chiar puţin lipsit de sens, să-i spun să nu vorbească cu nicio fată. Dar n-aş

face-o, dacă n-aş vorbi foarte serios. Majoritatea băieţilor din oraş – dacă cred sincer în legendă – vor evita fetele până la solstiţiul de vară. Mai bine să reduci riscul. Dar Bo, la fel ca majoritatea străinilor, nu va lua avertismentul în serios. El este în pericol doar aflându-se în acest oraş.

— Trei! strigă Rose de la fereastră, iar Heath clatină din cap.

Din câte se pare, Rose câştigă vânătoarea de fantome. Ca de obicei.

— De unde eşti? îl întreb pe Bo după ce raza de lumină traversează farul de trei ori.

— Washington.

Îl privesc, arcuindu-mi o sprânceană şi aşteptându-l să restrângă zona la un oraş, sau un comitat, sau la cea mai apropiată vecinătate de un Starbucks. Dar el nu o face.

— Asta-i extrem de vag, observ eu. Poţi să fii mai exact?

Obrajii i se umflă, un izvoraş de tensiune.

— Aproape de mijloc, este tot ce oferă el.

— Înţeleg că nu va fi uşor, spun eu şi îmi frec limba de cerul gurii.

— Ce?

— Să înţeleg cine eşti de fapt.

El bate uşor cu degetele în sticlă, în ritmul unui cântec, cred.

— Ce doreşti să ştii? întreabă el.

— Ai mers la liceu în acest fictiv oraş „aproape de mijloc"?

Din nou, cred că Bo va zâmbi, dar el îşi reprimă surâsul înainte ca vorbele să-i scape.

— Da. Am absolvit anul acesta.

— Deci ai absolvit şi imediat după asta ai evadat din oraşul tău imaginar?

— În principiu.

— De ce ai plecat?

Bo se oprește din a bate ritmul pe sticlă.

— Fratele meu a murit.

O adiere de vânt și ploaia care cade pieziș și stropește ferestrele mă fac să tresar.

— Îmi... pare rău!

Bo clatină din cap și înclină sticla spre buze. Minutele trec și întrebarea care îmi stă în gât începe să mă sufoce.

— Cum a murit?

— A fost un accident.

El învârte sticla, iar vinul carmin se rotește de o parte și de cealaltă. Un mic ciclon.

Bo își întoarce privirea din direcția mea, ca și cum s-ar gândi să se îndrepte spre ușă și să plece. Să spună „noapte bună" și să dispară în furtună.

Cu toate că sunt curioasă să știu ce fel de accident a fost, nu insist. Îmi dau seama că nu dorește să vorbească despre asta. Dar nu vreau ca el să plece, chiar dacă discuția noastră se simte încordată pe alocuri, anevoioasă și chinuită pentru că el ascunde lucruri. În plus, nu prea sunt pregătită ca această noapte să se termine. Sunt lucruri care îmi plac la el – *nu*, nu e așa! Nu despre el este vorba, ci despre mine. Îmi place cum mă simt când stau alături de el. Destinsă de prezența lui. Entuziasmul constant pentru gândurile mele, durerea din pieptul meu mângâiată. Domolită.

Așa că iau sticla de la el și mă așez cu picioarele încrucișate pe podeaua rece, privind cu ochi pierduți spre furtună. Știu ce înseamnă să pierzi oameni din preajma ta. Beau încet și fără grabă din vin, încălzindu-mi stomacul și făcându-mi capul să plutească, ștergând mahmureala. Bo stă lângă mine cu brațele sprijinite pe genunchii îndoiți.

— Ai mai participat la bătăi? întreb eu după o clipă de tăcere.

— Poftim?

— Noaptea trecută pe plajă, cu Lon, mi s-a părut că nu te-ai temut să te baţi cu el.

— Nu-mi place să mă bat, dacă asta e ce vrei să spui. Dar da, am luat parte la câteva. Deşi nu pentru că am dorit, spune el, răsuflând încet, şi cred că are de gând să schimbe subiectul, în timp ce buzele îi rămân parţial deschise. Fratele meu avea mereu necazuri, continuă el. Îi plăcea să-şi asume riscuri – sărea în râuri în toiul iernii, se căţăra pe poduri să urmărească răsăritul soarelui, îşi conducea camioneta cu foarte mare viteză pe linia continuă de dragul competiţiei. Lucruri de genul ăsta. Uneori, spunea lucruri necuvenite sau flirta cu fete nepotrivite şi se pomenea într-o încăierare, continuă Bo şi clatină din cap. El considera că era amuzant, dar eu eram mereu cel care trebuia să intervină ca să-l salveze şi să-i ferească fundul de bătaie. El era fratele meu mai mare, dar părinţii mă rugau permanent să stau cu ochii pe el. Dar pentru că a murit, începe el cu privirea coborâtă spre podea, cu vocea aproape stinsă şi cu amintirile furişându-se în sufletul lui, nu a mai fost nevoie să-l apăr.

Îi dau sticla cu vin şi el ia o înghiţitură considerabilă. Cu sticla ţinută între genunchi cu ambele mâini, Bo întreabă:

— Te-ai gândit vreodată să părăseşti oraşul ăsta?

— Bineînţeles, răspund eu şi îmi ridic bărbia.

— Dar...

— Este complicat.

— Nu este ceea ce spun oamenii când pur şi simplu nu doresc să recunoască adevărul? zice el în timp ce bate din nou cu degetul mare pe gâtul sticlei.

— Probabil, dar adevărul e complicat. Viaţa mea e complicată.

— Prin urmare, după cei vei absolvi, nu ai de gând să părăseşti Sparrow... Nu vei merge la facultate undeva?

— Posibil, răspund eu și ridic din umeri. Nu este ceva la care mă gândesc, mai adaug și mă mișc neliniștită pe podea, cu dorința să schimbăm subiectul și să revenim la el.

— Ce te ține aici?

Cât pe-aici să râd, dar nu o fac, pentru că răspunsul nu este amuzant. Nimic legat de motivele pentru care sunt blocată aici nu este amuzant.

— Familia mea, zic în cele din urmă, pentru că trebuie să răspund ceva. Mama mea.

— Ea nu vrea să pleci?

— Nu e asta. Ea... ea nu se simte bine, spun eu și îmi întorc privirea în altă parte, clătinând din cap.

Adevărul se strecoară printre minciuni.

— Nu vrei să vorbești despre asta? întreabă el.

— La fel cum tu nu vrei să vorbești despre locul de unde ești, spun eu încet. Sau despre ce s-a întâmplat cu...

Sunt gata-gata să-l aduc în discuție pe fratele lui, dar mă opresc.

El respiră adânc, apoi îmi dă din nou sticla. Bem vin în loc să ne împărtășim adevărul. Ca un joc de băut pe care tocmai l-am inventat: dacă nu vrei să discuți despre ceva, ia o înghițitură.

— Există întotdeauna motive să rămâi, spune el. Trebuie să găsești un motiv să pleci.

Privirea lui o întâlnește pe a mea și ceva familiar se agită în interiorul meu – ceva despre care vreau să pretind că nu se află acolo. O străfulgerare care luminează partea cea mai întunecată a sufletului meu. Iar eu o primesc ca pe lumina soarelui.

— Presupun că n-am găsit încă acel motiv, spun eu.

Îmi dau seama că obrajii îmi sunt roz-aprins, pot simți căldura pe piele, dar nu-mi întorc privirea de la el.

Furtuna lovește peste ferestre, zornăind sticla în rame.

Bo se uită la ploaie, iar eu îi urmăresc privirea, dorind să-i smulg mai multe gânduri. Durerea i se ascunde în ochi, iar eu simt brusc dorința de a-i atinge fața, pielea și vârfurile degetelor.

Apoi, ca un aparat scos brusc din priză, vântul se oprește, ploaia se împrăștie și se transformă în burniță, iar norii negri și posomorâți încep să-și croiască drum mai departe, spre sud, dezvăluind un cer întunecat, străpuns ici, colo de stele.

Rose sare într-un picior pe podea și se învârte în cerc.

— Trebuie să mergem să ne punem dorințe! anunță ea. Astă-seară!

— Epava? întreabă Heath din locul unde stă încă tolănit pe podea.

— Epava! repetă ea.

— Care-i faza cu epava? întreabă Bo, desprinzându-și privirea de a mea pentru prima dată.

— O să vezi! răspunde Rose.

Pășim prin întuneric, pe cărarea ce duce din pădure spre doc. Heath insistă să luăm barca lui, așa că ne îngrămădim în ambarcațiunea gonflabilă îngustă și mică. Bo mă ia de mână chiar dacă nu trebuie să-mi țin echilibrul – sunt la fel de stabilă pe apă cum sunt pe uscat – și nu-mi dă drumul până când nu iau loc lângă el pe una dintre bănci.

Interiorul e meschin, dar ordonat și prevăzut cu veste de salvare portocalii legate cu o curea de copastie. Heath trage de cablu, iar motorul se trezește la viață.

Poate că n-ar trebui să merg cu ei. Este târziu și capul mi se leagănă ușor din cauza vinului prost care îmi aleargă prin sânge. Dar ideea de libertate este cea care creează de asemenea dependență; îmi limpezește mintea și mă scapă de neliniștea care se află permanent acolo și care viețuiește înlăuntrul meu.

Așa că mă apuc strâns de marginea băncii pe care stau în timp ce înaintăm încet spre portul ciudat de liniștit, de parcă apa ar fi murit, predându-se după furtună. Rămășițele navelor scufundate sunt ca niște pietre de mormânt care ies în afară din apă înaintea noastră, tije de metal zimțate, ruginite și răsucite de necontenita maree.

— Ce bine era dacă aveam mai mult vin, murmură Rose, dar vocea ei este slabă și indiferentă, așa că nimeni nu reacționează.

Catargul verde, acoperit cu un strat de mușchi și alge, se ridică cel mai înalt dintre toate epavele din port. Steagul care îi atârna cândva în vârf e distrus.

Heath încetinește barca în timp ce ne apropiem, apoi oprește motorul, astfel că plutim la doar câțiva metri de catarg. Contururile întunecate și tulburi ale restului navei stau dedesubtul nostru, suficient de aproape, încât să rupă în bucăți elicea ambarcațiunii lui Heath dacă acesta nu ar fi avut prezența de spirit să oprească motorul atunci când a făcut-o. Este periculos să fii atât de aproape de epavă, dar este și motivul pentru care puștii vin aici, ca să-și testeze stăpânirea de sine. Dacă n-ar fi periculos, ar fi amuzant.

— A adus cineva monede? întreabă Rose.

Bo își mută privirea de la Rose spre mine.

— Pentru ce?

— Să-ți pui o dorință, îi explic eu.

— Asta a fost o navă pirat, explică Heath. Legenda spune că dacă vei lăsa să cadă o monedă către pirații morți care încă bântuie nava, ei îți vor îndeplini o dorință.

— Probabil că acolo jos sunt sute, dacă nu cumva mii, de dolari în monede de douăzeci și cinci de cenți, spune Rose, făcând un gest cu mâna prin aer de parcă ar fi vreo magiciană.

— Sau doar o grămadă de penny, spun eu.

Heath își verifică buzunarele și scoate o monedă de zece cenți și una de douăzeci și cinci de cenți.

— Cu cât e mai ridicată valoarea monedei, cu atât mai mare e șansa ca ei să-ți împlinească dorința. Evident, pirații sunt lacomi, spune Rose în timp ce înhață moneda de douăzeci și cinci de cenți din palma lui Heath.

Eu și Bo luăm fiecare câte un penny, iar Heath păstrează moneda de zece cenți. Se pare că eu și Bo nu suntem foarte optimiști în privința faptul că dorințele noastre chiar se vor împlini.

Totuși, știu care va fi dorința mea – aceeași dorință pe care am avut-o întotdeauna.

Toți întindem brațele peste marginea bărcii, cu pumnii strânși, iar Rose numără de la trei.

— Doi... unu, spune ea și noi toți deschidem palmele și lăsăm monedele să pice în apă.

Banii se duc repede în jos, inițial reflectându-se în timp ce se cufundă printre unghiurile zimțate și cavernoase ale epavelor, apoi dispar.

Pentru o clipă, ne ținem încă respirația... așteptând să se întâmple ceva. Dar cum nimic nu se petrece, Bo lasă să-i scape o gură de aer, iar eu îmi încrucișez brațele pentru că mi-e frig. Și sunt chiar neliniștită.

N-ar trebui să fim aici, gândesc eu pe neașteptate. Afară pe apă atât de repede după ce surorile s-au reîntors. Este periculos, riscant pentru Heath și Bo. Și ceva pare a nu fi în ordine.

— Ar trebuie să ne întoarcem pe insulă, propun eu, încercând să nu par panicată și ridicându-mi privirea spre Heath în speranța că va porni motorul.

Oceanul pare foarte liniștit. Cântecul a încetat și furtuna a trecut. Doar o undă mătură partea laterală a bărcii.

Simt acel ceva chiar înainte de a-l vedea: temperatura scade, cerul se deschide atât de mult, că stelele ar putea să ne înghită ca o balenă care înhaţă un banc de peşti. Oceanul vibrează.

Privirea mi se fixează pe ceva întunecat dus de curent. La doar câţiva metri de barcă pluteşte un trup. Nefericitul are ochii deschişi, dar lipsiţi complet de culoare. Primul băiat mort.

***

— Ah, Dumnezeule, ţipă Rose, cu ochii cât cepele şi arătând cu degetul spre cadavru.

Braţele îi sunt larg deschise, picioarele pe jumătate cufundate sub apă şi un hanorac bleumarin îi atârnă de pe trunchi ca şi cum ar fi cu două măsuri prea mare.

— La naiba! murmură Heath ca pentru sine, de parcă s-ar fi temut să vorbească prea tare sau că ar fi fost posibil să trezească morții.

Luna îşi face apariția printre nori, strălucind peste apă. Dar nu este albă ca laptele, ci roșie. Sânge pe lună: un semn rău. N-ar fi trebuit să venim aici.

— Cine este? întreabă Rose, cu voce tremurată şi cu degetele întinse după ceva de care să se prindă. Ca şi cum ar fi întins mâna după corpul neînsuflețit.

Faţa devine vizibilă: cadaverică, obraji scofâlciţi. Păr blond scurt care se mişcă încoace şi încolo de pe un scalp palid.

— Gregory Dunn, răspunde Heath, ştergându-se cu o palmă pe faţă. A absolvit anul acesta. În toamnă intenţiona să meargă la o facultate în est. La Boston, cred.

Eu şi Bo nu scoatem o vorbă. El atinge marginea bărcii, închide ochii, dar nu vorbeşte.

— Trebuie să facem ceva! spune Rose, ridicându-se în picioare brusc. Nu-l putem lăsa în apă.

Rose face un pas înainte spre partea dreaptă a bărcii pneumatice, dar mişcările ei dezechilibrează ambarcaţiunea, iar fata se leagănă spre apă.

— Rose! mă răstesc eu, întinzând mâna spre ea.

Heath face şi el o încercare să o prindă, dar avântul a înclinat barca prea mult, iar Rose se împiedică, picioarele i se dezechilibrează şi mâinile se luptă să o ajute să se prindă de ceva. Biata de ea este aruncată cu capul înainte în apa îngheţată.

Pentru prima oară, Bo reacţionează. Ajunge la marginea bărcii înainte ca eu să fi avut timp să îmi dau seama ce s-a întâmplat. Valuri mici se revarsă spre cadavrul lui Gregory Dunn. Din fericire, Rose nu aterizează *pe* el atunci când se răstoarnă.

Bo se apleacă peste tribordul ambarcaţiunii, îşi cufundă braţele în apa extrem de rece, îşi strecoară mâinile pe sub braţele lui Rose şi o ridică într-o mişcare rapidă înapoi în barcă. Ea se prăbuşeşte instantaneu, tremurând şi agitându-se incontrolabil. Heath înşfacă o pătură de sub unul din locuri şi o înveleşte pe Rose.

— Trebuie să o ducem pe mal, spune Bo în mare grabă, iar Heath porneşte din nou motorul.

Mă ghemuiesc lângă Rose, o cuprind cu un braţ şi gonim spre portul de agrement, lăsând în urmă trupul neînsufleţit al lui Gregory Dunn.

Când ajungem la mal, mă îndrept grăbită spre docuri, către clopotul de metal care atârnă de o arcadă de lemn ce dă spre port. Toată lumea îl numeşte Clopotul Morţii. Ori de câte ori este descoperit un trup neînsufleţit, cineva îl trage ca să dea alarma. Clopotul a fost instalat în urmă cu douăzeci de ani. Iar în timpul lunii iunie, până la solstiţiul de vară, clopotul devine sunetul morţii.

De fiecare dată când sună, localnicii tresar, iar turiştii înhaţă aparatele de fotografiat.

Mă întind după firul aspru de sfoară şi îl trag de două ori. Un sunet prelung şi sec răsună prin oraş, lovindu-se de pereţii umezi ai magazinelor şi ai caselor şi trezind pe toată lumea din somn.

Durează o oră ca poliţia şi pescarii să ajungă în cele din urmă în port cu trupul neînsufleţit al lui Gregory Dunn. Au avut nevoie de timp să adune probe, dar nu s-a găsit niciuna. Nici sânge, nici amprente, nici semne de luptă. De fapt, nu s-au găsit niciodată.

Rose tremură lângă mine, sorbind indiferentă dintr-o ceaşcă de ciocolată caldă pe care Heath i-a adus-o de la The Chowder. Localul a deschis devreme – la trei dimineaţa – ca să-i servească pe orăşenii care s-au sculat ca să vadă primul trup scos din valuri.

Toţi aşteptăm pe docuri, urmărind ambarcaţiunile care spintecă apa. Oamenii poartă pijamale, berete de lână şi cizme de cauciuc. Chiar şi copiii au fost târâţi din pat, cu păturile atârnate pe umeri, ca să fie martori la acest eveniment înfiorător.

În atâţia ani, poliţia locală a învăţat să nu facă un spectacol din această nenorocire. Aşadar, atunci când agenţii mută corpul neînsufleţit pe targa de pe doc, se asigură că trupul e complet acoperit. Totuşi, oamenii fac poze, puştii încep să plângă, iar zeci de gură-cască rămân fără grai, acoperindu-şi gurile cu mâinile înmănuşate.

— Ai avut dreptate! îmi şopteşte Bo la ureche când ambulanţa se îndepărtează cu trupul lui Gregory Dunn legat cu nişte curele pe o targă de metal rece aşezată în spate. Ai spus că se va întâmpla în această seară şi chiar s-a întâmplat.

Clatin din cap. Nu este un concurs pe care aş fi vrut să-l câştig.

Mulţimea din jurul nostru se împrăştie încet. Oamenii se îndreaptă spre case sau spre The Chowder, ca să discute despre acest prim înec. Heath se apropie de noi. Observ că e încruntat.

— O duc pe Rose acasă! spune el. Este bulversată.

— Foarte bine! spun eu și privesc spre Rose, care deja s-a desprins de lângă mine și pornește către doc cu pătura în dungi roșu cu gri de pe barca lui Heath atârnându-i pe umeri.

Arată ca o persoană șocată și îmi dau seama că poate ar trebui să merg cu ea, dar, în clipa asta, pare să dorească doar compania lui Heath, așa că îl las pe el să o conducă.

— Apoi mă întorc să vă duc înapoi pe insulă, adaugă Heath înainte de a o urma pe Rose.

Dau din cap aprobator. Apoi eu și Bo urmăm șuvoiul de oameni somnoroși spre cheiul Shipley, unde o chelneriță de la The Chowder poartă o pijama cu buline albastre și cizme UGG pufoase.

— Cafea? ne întreabă ea.

Îi cercetez fața, zăbovind asupra ochilor, dar fata arată firesc. Umană.

— Sigur! răspunde Bo.

— Ceai negru, te rog! îi spun eu.

Chelnerița se încruntă puțin și pufnește de parcă onorarea comenzii mele ar necesita mai mult efort decât ar fi ea dispusă să depună la această oră, dar își târâie picioarele încălțate cu cizme, iar eu și Bo mergem către capătul debarcaderului, sprijinindu-ne de bară și cu fețele spre ocean, așteptând răsăritul soarelui.

În jurul nostru, murmură voci și se fac speculații. În decursul următoarelor două săptămâni, ne vom afla în toiul unei vânători de vrăjitoare.

Câteva fete de la școală s-au adunat pe terasa de afară, beau cafea și mănâncă brioșe cu afine sau biscuiți italienești în timp ce discută cu voce tare, chiar dacă este miezul nopții și nu sunt treze de-a binelea. Le examinez trăsăturile, nuanța ochilor și porțelanul albicios al pielii. Caut ceva nefiresc, o creatură vaporoasă ascunsă în spatele trupului uman. Dar nu o văd.

Chelnerița ne aduce ceștile fără nicio urmă de zâmbet.

— Cum a putut Gregory Dunn să fie ademenit în port fără să vadă nimeni? întreabă Bo, păstrându-și vocea scăzută și cu ceașca de cafea în mâini, dar fără să fi luat încă o înghițitură.

Ridic din umeri și îmi mușc buza inferioară.

— Surorile Swan nu *doresc* să fie văzute. Doar fac asta de două sute de ani, se pricep să nu fie prinse, îi explic eu și îmi trec un deget pe marginea ceștii mele albe.

— O spui de parcă n-ai vrea ca ele să fie prinse, ca și cum orașul își merită soarta.

— Poate că da!

Mânia pe care o simt față de acest oraș, de acești oameni mă arde pe dinăuntru și îmi tulbură mintea.

Sunt prea multe nedreptăți și prea multe morți! Oamenii de aici i-au tratat mereu pe străinii cu cruzime și i-au alungat pentru că nu erau de-ai locului.

— Surorile au fost ucise de oamenii acestui oraș, spun eu cu vocea împovărată de ceva care parcă nu face parte din mine. Înecate pe nedrept pentru că s-au îndrăgostit de bărbați nepotriviți. Poate că au tot dreptul să se răzbune.

— Ucigând oameni nevinovați?

— De unde știi că Gregory Dunn nu a meritat-o? zic eu și aproape că nu-mi vine să cred ce mi-a ieșit pe gură.

— Nu știu! spune el cu asprime. Dar mă îndoiesc că toate persoanele care au fost înecate au meritat-o cu adevărat.

Știu că are dreptate, totuși simt nevoia să-mi argumentez ideea. Vreau ca el să înțeleagă *de ce* se întâmplă. De ce surorile se întorc în fiecare an. Nu se întâmplă fără motiv.

— Este pedeapsa lor, spun eu.

Bo stă drept și ia o înghițitură de cafea.

— Uite, nu spun că e corect, adaug eu. Dar nici nu poți să crezi că poți preveni sau schimba ce se întâmplă aici. Gregory

Dunn a fost doar primul. Vor mai fi și alții. Să încerci să oprești mersul lucrurilor înseamnă să înrăutățești situația.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii de aici au omorât fete nevinovate pentru că le-au crezut posedate de una dintre surori. Mai bine las-o baltă! Nu se poate face nimic.

Soarele începe să se ridice, lipsit de strălucire și roz. În portul de agrement, pescarii înaintează cu greu spre docuri cu bărcile lor. Apoi îl zăresc pe Heath mergând pe Ocean Avenue ca să ne ducă înapoi pe insulă.

Bo nu vorbește, probabil că întoarce pe toate fețele gândurile care nu-i dau pace: încearcă să înțeleagă ce a văzut în noaptea asta. Un trup neînsuflețit. Un blestem de două secole. Un oraș care și-a acceptat soarta.

Este greu de înțeles. Iar el abia a ajuns aici. În plus, situația se va agrava.

Pornim pe chei. Cerul e brăzdat de săgeți de lumină de un portocaliu-deschis. Două fete merg spre noi, îndreptându-se spre The Chowder. Pentru foarte scurt timp, ochii mi se opresc asupra lor.

Sunt Olivia și Lola – cele mai bune prietene care dansau în jurul focului la petrecerea Swan, la scurt timp după ce a început cântecul. Amândouă sunt aranjate, nu în pijamale sau ciufulite, ca și cum moartea lui Gregory Dunn ar fi un eveniment monden de la care nu ar îndrăzni să lipsească. Unul pe care îl așteptau. Părul negru vopsit al Lolei este împletit la spate într-o coadă franțuzească. Al Oliviei este lăsat liber pe umeri, lung și ondulat. Inelul din nas strălucește în lumina soarelui de dimineață.

Când privirea mea o întâlnește pe a ei, îmi dau seama: Marguerite Swan este în trupul ei.

Imaginea albă și spectrală a lui Marguerite plutește deasupra pielii catifelate a Oliviei. Ca și cum te-ai uita printr-un ochi de

geam subţire sau prin apa unui lac până jos la fundul nisipos. Nu este un contur clar şi precis al lui Marguerite, mai degrabă o amintire a ei, vălurită şi tulbure, rătăcind în trupul acestei biete fete.

Am găsit-o!

Undeva, în sufletul meu, îndrăznisem să sper că nu le voi vedea anul acesta, că le voi putea evita pe cele trei surori, că voi putea ocoli ritualul morţii din acest oraş. Dar, la urma urmei, nu sunt chiar atât de norocoasă!

Aş vrea să nu mă uit prin pielea albă ca zăpada a Oliviei la Marguerite, cea ascunsă dedesubt. Dar mă uit. Şi sunt singura de pe cheiul Shipley care poate face asta. Iată secretul pe care nu i-l pot spune lui Bo, motivul pentru care ştiu că surorile Swan sunt reale.

Privirea ei nefirească zăboveşte asupra mea, nu a Oliviei – Olivia este dispărută –, ci a lui Marguerite, apoi fata îmi zâmbeşte imperceptibil şi trece pe lângă mine.

Pentru o clipă, încremenesc. Buza de sus îmi zvâcneşte brusc. Fetele îşi văd de drumul lor spre debarcader. Lola pălăvrăgeşte despre ceva la care urechile mele nu par în stare să se concentreze, fără să aibă habar că prietena ei cea mai bună nu mai este prietena ei cea mai bună. Chiar înainte de a ajunge la The Chowder, arunc privirea spre ele. Părul Oliviei îi flutură pe umeri şi pe spate.

— Te simţi bine? întreabă Bo, întorcându-se să se uite după Olivia şi Lola.

— Trebuie să ne întoarcem pe insulă! spun eu. Nu suntem în siguranţă aici.

Marguerite a găsit o gazdă în trupul Oliviei Green. Ea este mereu prima care înfăptuieşte o crimă. Gregory Dunn a fost al ei. Sezonul înecului a început.

PARFUMERIE

Se prea poate ca surorile Swan să fi cochetat cu vrăjitoria în anii dinaintea sosirii lor în Sparrow – un blestem ocazional sau o poțiune pentru ocolit soțiile geloase ori spiritele rele –, dar în mod sigur nu s-ar fi autointitulat vrăjitoare, așa cum le acuzaseră localnicii că ar fi.

Erau femei de afaceri și proprietare de magazin, iar când au sosit în oraș, în urmă cu două secole, au adus cu ele o mulțime de miresme exotice din care să creeze parfumuri delicate și balsamuri frumos mirositoare. La început, femeile din oraș se adunau în Parfumeria Swan cuprinse de extaz pentru mirosurile care le aminteau de lumea civilizată. Cumpărau sticluțe cu apă de trandafiri și miere de albine, cu lămâiță și gardenie. Toate perfect amestecate, subtile și sofisticate.

Abia când Marguerite, cea mai mare dintre surori și care împlinise nouăsprezece ani, a fost prinsă în pat cu un căpitan de navă, totul a început să se năruie. Surorile nu puteau fi învinovățite. Nu vrăjitoria era cea care îi seducea pe bărbații din Sparrow – era ceva mult mai simplu. Surorile Swan aveau un farmec cu care se născuseră, la fel ca mama lor: bărbații nu puteau rezista pielii lor catifelate sau sclipirii din ochii acvamarini.

Se îndrăgosteau des și cu ușurință. În timp ce lui Marguerite îi plăceau bărbații mai în vârstă, cu bani și putere, Aurora se înamora de băieții despre care se spunea că nu puteau fi seduși – Aurorei îi plăcea provocarea, de obicei îndrăgostindu-se de mai mulți în același timp. Hazel era mai pretențioasă. Mai precisă. Spre deosebire de surorile ei, nu găsea bucurie în afecțiunea primită din partea mai multor bărbați, care oricum o adorau, un alai de flăcăi cu inimi frânte.

Surorile și-au hotărât soarta, asemenea cuiva care se împiedică de o tufă de sumac otrăvitor pe întuneric, inconștiente de urmările care se puteau abate asupra lor în preajma dimineții.

ȘAPTE

Timp de trei săptămâni îngrozitoare, turiștii și localnicii vor acuza aproape toate fetele că sunt stăpânite de surorile Swan. Orice afront, orice schimbare de comportament – un interes neașteptat pentru băieți care altădată erau disprețuiți, prea multe nopți petrecute afară, până târziu, un spasm sau o privire care pare nelalocul ei – te pot face suspectă.

Dar eu știu cine sunt surorile cu adevărat.

Heath ne duce prin port, iar când ajungem pe insulă, ne luăm rămas-bun în grabă, apoi băiatul pleacă încet spre oraș.

Eu și Bo nu vorbim în timp ce mergem pe alee, până ajungem la locul unde drumul se desparte. Un morman de geamanduri vechi și capcane pentru crabi care au fost aduse la mal cu timpul zac în partea stângă. O grămadă în descompunere. O amintire că acest loc are parte mai mult de moarte decât de viață.

— Îmi pare rău! spun eu. N-ar fi trebuit să mergem acolo.

Eu sunt obișnuită cu șocul macabru al morții, dar Bo nu. Și sunt sigură că a început deja să se gândească la cum să scape de aici cât mai repede posibil. Până la urmă, nu l-aș învinovăți dacă ar face-o.

— Nu a fost vina ta.

Bo își pleacă genele și lovește o pietricică de pe alee, care aterizează pe un petic de iarbă îngălbenită, apoi dispare.

— Ar trebui să dormi un pic!

Amândoi am rămas treji toată noaptea, iar epuizarea începe să își spună cuvântul. Mă simt de parcă mi-ar umbla un marfar între urechi.

Bo dă din cap aprobator, își scoate mâinile din buzunarele hainei și pornește spre aleea care duce la Căsuța Ancorei. Nici măcar nu spune „la revedere".

N-aș fi surprinsă dacă ar începe să-și facă bagajul imediat ce ajunge la căsuță.

Mama s-a trezit deja și ascultă radioul în bucătărie când intru pe ușa din spate. Este un post local care anunță avertismente de furtună și prognozele mareelor, iar moderatorul de astăzi, Buddy Kogens, vorbește despre trupul neînsuflețit pe care autoritățile l-au scos din apă mai devreme în această dimineață.

— Orașul este pătat de moarte, spune ea îmbufnată, cu fața spre chiuveta din bucătărie și cu mâinile ținându-se strâns de marginea de ceramică albă. Este îmbibat cu ea.

Nu-i răspund. Sunt prea obosită. Așa că mă strecor pe hol și urc în dormitorul meu. De la fereastră îl zăresc pe Bo mergând pe alee, aproape de Căsuța Ancorei, nu departe de centrul insulei. Pășește încet și atent. Se uită înapoi o dată, de parcă ar simți că-l urmăresc cu privirea, iar eu mă retrag de la fereastră.

Ceva nu-mi dă pace. Pur și simplu, nu reușesc să-mi dau seama despre ce este vorba.

Cerul după-amiezii se fărâmițează, scoțând la iveală o fâșie de albastru lăptos.

Noaptea trecută am descoperit trupul neînsuflețit al lui Gregory Dunn în port.

În această dimineață, am urmărit răsăritul soarelui de pe debarcader în timp ce trupul era adus la mal.

Prima zi din sezonul Swan: un băiat decedat.

Mă dau jos din pat, mă frec la ochi încă amețită, chiar dacă soarele e sus pe cer de ore bune, și mă îmbrac într-o pereche de blugi decolorați vechi și un pulover bleumarin. Nu mă grăbesc. Stau la măsuța de toaletă, fără să-mi întâlnesc privirea în oglinda de pe perete, ci doar trecându-mi degetele peste cele câteva lucruri. O sticlă de parfum vechi – de-a mamei – pe care o duc la nas. Mirosul de vanilie a devenit înțepător și rânced, cu un iz de alcool. Mai există un vas de argint umplut cu pietricele adunate de pe mal: turcoaz, coral și verde smarald. Două lumânări stau într-un colț al măsuței de toaletă cu fitiluri mai deloc arse. Atârnând de o fundă galbenă de la partea de sus a oglinzii este un triunghi din sticlă cu flori presate în mijloc. Nu-mi pot aduce aminte de unde este. Un dar primit la aniversare, poate? Un dar de la Rose? Privesc fix florile roz, micuțe, aplatizate și uscate, păstrate pentru eternitate.

Mă întorc și mă sprijin de măsuța de toaletă, cercetând camera. Ordonată și neaglomerată. Pereți albi. Totul alb. Curat. Nicio culoare intensă nicăieri. Camera mea spune puțin despre mine. Sau poate că spune totul. O cameră ușor de abandonat. Lăsată în urmă cu puțin probabila iluzie că o fată a locuit vreodată aici.

Mama nu este în casă. Podeaua de lemn scârțâie în timp ce cobor treptele spre bucătărie. Un platou cu brioșe cu portocale proaspăt coapte stă pe masă. Cu alte cuvinte, două dimineți la rând când ea a pregătit micul dejun. Două dimineți în care Bo a fost pe insulă. Mama nu se poate abține, nu va lăsa un străin să moară de foame, chiar dacă acceptă cu ușurință ca ea sau eu

să facem foamea. Obiceiuri vechi. Obiceiul unui mic oraş – să hrăneşti pe oricine vine în vizită.

Iau în grabă două brioşe şi ies pe veranda din faţă.

Aerul este cald. Calm şi potolit. Pescăruşi se rotesc în cercuri ameţitoare, năpustindu-se spre litoralul abrupt şi înhăţând peşti prinşi în smârcul rămas după reflux. Surprind silueta mamei în interiorul serei, mergând printre plantele putrezite.

Mă uit către partea cealaltă a insulei, spre Căsuţa Ancorei. Oare Bo mai este înăuntru? Sau şi-a făcut bagajul şi a găsit o cale să plece de pe insulă în timp ce dormeam? Un nod mi se strânge în stomac. Dacă voi găsi căsuţa goală, rece şi întunecată, cum mă voi simţi? Voi fi disperată? Ca şi cum interiorul mi-ar fi fost sfâşiat?

Dar cel puţin voi şti că el este în siguranţă, departe de acest oraş, înainte de a fi lichidat precum Gregory Dunn.

Un zgomot îmi tulbură gândurile. Un zgomot de fierăstrău – tăiere de lemn. Zgomotul are ecou şi vine dinspre livadă.

Urmez cărarea acoperită cu şipci din lemn care duce spre interiorul insulei, dar înainte de a păşi spre şirurile de copaci perfect distanţate, îmi dau seama că s-a schimbat ceva. Scara de lemn care în mod normal stă pe cel mai îndepărtat şir, sprijinită de un păr Anjou pe jumătate uscat, protejată de vânt, a fost mutată mai aproape de centrul livezii şi a fost aşezată lângă unul dintre merii Braeburn. Iar pe cea mai înaltă treaptă a ei, se află Bo, aplecat spre coroana copacului.

Nu a plecat! Nu a făcut cel mai inteligent lucru cu putinţă, adică să plece când a avut ocazia. Simt o uşurare în piept.

— Bună! îmi spune el, ţinându-se de una dintre crengile de mai jos, în timp ce soarele creează umbre lungi printre pomi. Totul e în regulă?

Bo coboară câteva trepte pe scară cu pălăria căzută pe spate.

— Minunat! răspund eu. Tocmai mă gândeam că ai..., încep eu, dar glasul mi se stinge.

— Ce?

— Nimic. Mă bucur doar că eşti încă aici.

El se uită cu coada ochiului şi se şterge pe frunte.

— Ai crezut că am plecat?

— Poate că da.

Lumina soarelui îi face ochii de un verde-închis să pară de smarald, cuprinzând în ei o lume întreagă. Tricoul gri i se lipeşte de piept şi braţe. Obrajii îi sunt îmbujoraţi. Zăbovesc cu privirea asupra lui mult prea mult.

— Ai dormit? îl întreb eu.

— Nu încă.

Bo schiţează un zâmbet – starea lui sufletească pare să se fi îmbunătăţit uşor de azi-dimineaţă. În timp ce eu eram ghemuită în pat cu cearşafurile trase peste cap ca să opresc soarele, el se afla aici la muncă. Probabil că i-a fost imposibil să pună geană pe geană după noaptea trecută şi după tot ce văzuse.

— Am vrut să încep cu livada.

Bo prinde un fierăstrău de mână cu dinţi mari de o cracă îndoită, apoi coboară pe scară şi îşi şterge mâinile de blugi.

Îi dau una dintre brioşele cu portocale proaspăt coapte.

— Ce faci, mai exact?

El îşi întinde capul spre crengile încâlcite de deasupra noastră, închizând ochii pe jumătate. Cicatricea de sub ochiul stâng se strânge şi ea.

— Se îndepărtează prin tăiere orice excrescenţă nouă. Avem nevoie să rămână doar ramurile cele mai vechi, pentru că ele sunt cele care produc fructe. Şi vezi cum unele dintre ramuri cresc drept în sus sau în jos? Acelea de asemenea trebuie să se dezvolte.

El închide ochii, ferindu-se de soare, apoi se uită la mine.

— Pot să te ajut?

Bo pune brioşa pe o treaptă a scării, îşi ridică pălăria de pe cap şi îşi trece o mână prin părul tuns scurt.

— Dacă vrei...

— Da!

Bo trage o a doua scară din vechea magazie de lemne şi găseşte un alt fierăstrău de mână mai mic. Sprijină scara de copacul de lângă cel căruia i se tăiase crengile, iar eu urc cu grijă spre vârf, puţin instabilă la început, în timp ce pomul se clatină sub mine. Imediat ce îmi găsesc echilibrul, îmi dau seama că sunt cuprinsă de un văl de crengi, ascunsă într-o lume de ramuri, iar atunci Bo urcă şi el şi se opreşte pe o treaptă mai jos. Îmi întinde fierăstrăul de mână şi îşi înfăşoară braţele în jurul taliei mele, ţinând strâns scara şi împiedicându-mă să cad.

— Ce vezi? întreabă el cu gura foarte aproape de gâtul meu şi de urechea mea, iar eu tremur uşor din pricina senzaţiei provocate de respiraţia lui pe piele.

— Nu sunt sigură, spun eu sinceră.

— Pomii nu au înflorit încă, explică el. Dar vor înflori curând, aşa că trebuie să eliminăm toate ramurile care aglomerează ramurile mai vechi – se numeşte *lemnul vechi*.

— Ăsta mic, spun eu, bătând cu degetul pe o creangă. Creşte drept în sus dintr-o ramură mai groasă şi continuă să arate un pic verde.

— Exact, confirmă el.

Ridic fierăstrăul, ţinându-l spre ramură. La prima lovitură, unealta alunecă şi eu mă clatin ca să nu-l scap. Bo îşi strânge braţele în jurul meu, iar scara stă să cadă sub noi. Pulsul mi-o ia razna.

— E nevoie de un pic de efort ca să foloseşti fierăstrăul cum trebuie, adaugă Bo.

Dau din cap aprobator, ţinându-mă strâns de partea de sus a scării. Şi atunci simt înţepătura ascuţită în degetul arătător stâng. Îmi întorc palma în sus ca să o pot examina şi către marginea exterioară a degetului observ că picură sânge. Când lama a alunecat, probabil mi-a tăiat pielea acolo unde mâna ţinea ramura. Bo observă în acelaşi timp şi se apleacă şi mai mult spre mine, întinzând mâna să-mi apuce degetul.

— Te-ai tăiat! spune el.

Sângele picură din vârful degetului meu şi cade mai bine de un metru şi jumătate, înainte de a ajunge pe pământ. Le văd pe Otis şi Olga stând pe fâşia încălzită de soare dintre şirurile de pomi, cu capetele portocaliu cu alb ridicate în timp ce ne urmăresc.

— Nu e grav, spun eu, dar el scoate repede o batistă albă din buzunarul de la spate şi o presează pe tăietură, oprind sângerarea. Nu e foarte adânc, adaug, chiar dacă înţeapă destul de tare.

Ţesătura albă devine roşie aproape imediat.

— Ar trebui să curăţăm rana! sugerează el.

— Nu! Serios! Sunt bine!

Această apropiere cu faţa lui chiar lângă a mea mă face să-i simt fiecare respiraţie ridicându-i pieptul şi să-i văd buzele mişcându-se când elimină aerul din plămâni. Inima lui bate mai repede decât ar trebui. Ca şi cum ar fi îngrijorat că aş fi putut să-mi tai toată mâna şi ar fi fost vina lui pentru că mi-a îngăduit să mânuiesc un fierăstrău.

El ridică batista să cerceteze tăietura, aplecându-se spre mine.

— Trebuie să amputăm? întreb în glumă.

— Cel mai probabil, spune el, iar privirea îi alunecă spre mine şi colţul gurii i se ridică.

Bo rupe o fâşie mică din batistă în timp ce îmi ţine mâna în mâna lui, apoi leagă bucata îngustă de pânză în jurul degetului meu, improvizând un garou.

— Asta ar trebui să-ţi împiedice degetul să se desprindă până când vom face operaţia.

— Mulţumesc, spun eu, zâmbind chiar dacă încă mă ustură.

Buzele mele sunt atât de aproape de ale lui, că aproape îi simt gustul sărat al pielii.

Bo îşi strecoară în buzunarul din spate ceea ce a mai rămas din batistă şi se îndreaptă în aşa fel încât pieptul lui nu-mi mai atinge spatele.

— Este probabil mai sigur cu o singură persoană pe scară, trage el concluzia.

Dau din cap aprobator, iar el coboară sărind ultima jumătate de metru, lăsându-mă singură în vârful scării.

Bo urcă iar pe scara lui şi, o vreme, muncim amândoi unul lângă altul, îndepărtând cu fierăstrăul crengile nedorite de pe fiecare pom. Sunt atentă la degete şi curând capăt încredere în mine în ce priveşte utilizarea fierăstrăului. Este un proces obositor şi îndelungat, dar avansăm şi terminăm primul şir.

Acesta devine obiceiul nostru.

În fiecare dimineaţă, ne întâlnim în livadă şi mutăm scările pe un rând nou. Aducem pomii fructiferi din nou la viaţă. Nu mă deranjează munca. Îţi dă impresia unui scop anume. Până la finele săptămânii, mâinile mele capătă o asprime pe care n-am mai simţit-o niciodată. Pielea mi-a devenit arămie şi ţin ochii întredeschişi din cauza soarelui amiezii. Nu a plouat deloc toată săptămâna, iar aerul de vară se simte uşor şi plăcut.

Sâmbătă adunăm toate crengile tăiate şi le punem grămadă la capătul de nord al livezii. Imediat după apusul soarelui, le dăm foc.

Cerul nopţii ca smoala scânteiază şi tremură, iar stelele sunt lipsite de strălucire de la infernul pe care l-am creat pe pământ.

— Mâine vom tăia copacii uscaţi, spune Bo cu braţele încrucişate şi cu privirea aţintită asupra focului.

— Cum? întreb eu.

— Îi vom reteza complet, apoi îi vom arde.

— Cât timp va dura?

— Două zile.

Mă simt ca şi cum aş fi fost suspendată în timp în această ultimă săptămână, protejată de un sezon care vine în fiecare an ca o vijelie violentă. În unele momente, chiar am uitat total de lumea din afara acestei mici insule. Dar eu ştiu că se va găsi o cale. Întotdeauna se găseşte.

***

Durează trei zile să curăţ de crengi doi meri uscaţi şi un păr, iar, la final, abia îmi mişc braţele. Mă dor doar ridicându-le când îmi îmbrac tricoul dimineaţa.

Mergem prin livadă, examinând rezultatul muncii noastre asidue – astăzi vom da foc la trei buturugi –, când Bo se opreşte lângă singurul stejar din mijlocul livezii, cel cu inima gravată pe trunchi. Arată ca un copac-fantomă cu muşchiul alb care picură din ramuri şi cu două sute de ani de istorie ascunsă sub scoarţă.

— Poate că ar trebui să-l ardem şi pe ăsta, sugerează el, cercetând ramurile. Este destul de bătrân şi nu prea sănătos. Am putea planta un măr în locul lui.

Îmi apăs palma pe trunchi peste inima gravată.

— Nu! Vreau să rămână!

El ridică o mână ca să-şi ferească ochii de soare.

— Pare nedrept să-l tăiem, adaug eu. Copacul ăsta a însemnat ceva pentru cineva.

Un vânt uşor îmi suflă coada peste umăr.

— Mă îndoiesc că cine a gravat inima aceea mai este încă în viaţă ca să-i pese, remarcă el.

— Poate că nu, dar eu tot doresc să-l păstrăm.

Bo mângâie trunchiul arborelui.

— Foarte bine. Este livada ta.

Bo este atent şi meticulos înainte să dea foc celor trei copaci uscaţi, asigurându-se că avem câteva găleţi cu apă şi o lopată la fiecare copac în caz că vom avea nevoie să stingem focul. Apoi aprinde un chibrit şi imediat prima buturugă ia foc. Procedează la fel cu următorii doi copaci şi amândoi urmărim flăcările care cuprind încet lemnul.

Soarele dispare, iar vâlvătăile se înalţă repede din buturugile mari ca nişte braţe care se întind după stele.

Pregătesc două căni cu ceai negru cu cardamom, le aduc în livadă şi stăm împreună să urmărim focul care arde în noapte. Aerul este plin de fum şi parcă dulceag din pricina merilor care nu vor mai înflori niciodată pentru că au ajuns la capătul călătoriei.

Ne aşezăm pe o grămadă de butuci tăiaţi şi urmărim focul aproape o oră.

— Am auzit că mama ta obişnuia să citească în frunzele de ceai, spune Bo suflând în ceaiul lui să-l răcească.

— Unde ai auzit asta?

— În oraş, când căutam de lucru şi am găsit un pliant. Întrebasem pe cineva cum să ajung pe insulă, iar omul acela a crezut că eram interesat să mi se citească viitorul.

— Nu o mai face de când a plecat tata.

Mă aplec să smulg un smoc de iarbă de la picioarele mele, apoi îl rulez între palme și îl zdrobesc, simțind fibrele distruse înainte de a le împrăștia înapoi pe pământ. Am o amintire cu tata care se plimba pe insulă, îngenunchea când și când ca să scoată din pământ o păpădie, trifoi sau niște mușchi, pe care mai apoi le freca între palmele bătătorite. Îi plăcea modul în care se făcea simțită lumea. Pământul roditor și verde. Pământul care dă roade pe care adesea le ignoram. Alung amintirea, închizând repede ochii. Mă doare să mă gândesc la el. Durerea care zburdă prin pieptul meu.

— Și tu citești în frunzele de ceai? întreabă el, ridicând o sprânceană.

— Nu prea, spun eu și îmi scapă un hohot scurt de râs. Așa că nu te entuziasma degeaba. Nu-ți voi dezvălui viitorul vreodată.

— Dar *știi* să o faci?

— Mă pricepeam, dar mi-am pierdut exercițiul.

Bo îndreaptă cana spre mine.

— Auzi, tu nu crezi pe deplin în surorile Swan, dar crezi că viitorul poate fi citit în frunzele de ceai? întreb eu și nu accept cana.

— Sunt imprevizibil!

Zâmbesc și ridic o sprânceană.

— Nu pot citi dacă e lichid în cană. Trebuie să-ți termini ceaiul și abia apoi modelul cu frunze rămas pe fundul ceștii va vorbi despre viitorul tău.

Bo privește în jos în cana lui, ca și cum ar putea să-și citească propriul viitor.

— Ai vorbit ca o vrăjitoare adevărată.

Clatin din cap și zâmbesc. Sunt departe de vrăjitorie. Cititul în frunze nu implică magie, poțiuni sau orice altceva la fel de interesant. Nu-l corectez însă.

Bo ia o gură bună de ceai şi îl termină dintr-o înghiţitură, apoi îmi întinde cana.

Ezit. De fapt, nu vreau să fac asta. Dar el mă priveşte cu atâta speranţă, că iau cana din mâna lui şi o ţin între palme. O înclin într-o parte, apoi în cealaltă, examinând învălmăşeala de frunze de pe margini.

— Hmm, spun eu, ca şi cum m-aş gândi la ceva important, apoi privesc spre el cu coada ochiului.

Bo s-a mutat pe marginea butucului şi pare gata să cadă dacă nu-i voi spune imediat ceea ce văd. Ridic capul şi îl privesc.

— Viaţă lungă, dragoste adevărată şi grămezi de aur, spun eu şi aşez cana pe butuc între noi.

El ridică din sprâncene. Priveşte spre cană şi apoi spre mine. Încerc să-mi păstrez o faţă serioasă, dar buzele mele încep să schiţeze un zâmbet.

— Foarte perspicace! exclamă el şi îmi zâmbeşte înapoi, ca mai apoi chiar să râdă. Probabil că nu ai face o carieră strălucită în domeniu ghicitului în frunzele de ceai, spune el. Dar sper sincer că ai dreptate în privinţa viitorului meu sub toate aspectele.

— Ah, am dreptate! îl asigur, continuând să zâmbesc. Frunzele nu mint.

El râde din nou, iar eu iau o înghiţitură din ceai.

Scântei dansează şi se învârt fără astâmpăr spre cer, iar eu îmi dau seama cât de relaxată mă simt stând alături de Bo. Cât de firesc pare, ca şi cum ar fi o treabă pe care o facem în fiecare seară: punem copaci pe foc şi râdem împreună pe întuneric.

Nu mai simt durerea sâcâitoare de cap ce mă chinuie de obicei în fiecare vară – un ceas care ticăie, numărând zilele până la solstiţiul de vară şi finalul sezonului Swan. Bo mi-a abătut atenţia de la toate lucrurile îngrozitoare care pândesc în acest oraş, în port şi în mintea mea.

— Oamenii spuneau că merele şi perele care creşteau pe insulă aveau proprietăţi vindecătoare magice, îi povestesc, înclinându-mi capul ca să urmăresc spirala de fum ce se ridică spre înaltul cerului în mici tornade. Credeau că-şi puteau vindeca suferinţele, precum o înţepătură de albină sau febra fânului ori chiar o inimă frântă. Le vindeau cu dublul preţului normal în oraş.

— Familia ta le vindea? întreabă el.

— Nu. Asta se întâmpla cu mult înainte ca familia mea să locuiască aici. Dar dacă livezile ar putea produce din nou fructe comestibile, poate că am reuşi să le vindem.

— Până în vara viitoare, ar trebui să puteţi recolta cinci sau zece kilograme din fiecare pom. Va fi mult de muncă, aşa că probabil vei fi nevoită să angajezi mai multe ajutoare.

Spune „vei fi", ca şi cum nu va mai fi prin preajmă.

— Mulţumesc că faci treaba asta, spun eu, că îi readuci la viaţă.

El dă din cap aprobator, iar eu îmi ating degetul arătător acum înfăşurat cu un leucoplast. Durerea ascuţită a dispărut, tăietura aproape s-a vindecat. Dar va rămâne probabil o mică cicatrice. Privirea îmi alunecă spre Bo, spre cicatricea de sub ochiul lui stâng, şi trebuie să aflu.

— Cum ai căpătat asta? întreb eu şi fac semn cu capul spre linia de pe piele, netedă şi ca de ceară.

Bo închide ochii, iar cicatricea se încreţeşte, ca şi cum ar simţi durerea din nou.

— Am sărit dintr-un copac când aveam nouă ani. O ramură m-a tăiat.

— Ai avut copci?

— Cinci. Îmi amintesc că m-a durut ca naiba.

— De ce ai sărit din copac?

— Fratele meu m-a provocat. Timp de o săptămână, a încercat să mă convingă că aş putea zbura dacă aş avea suficientă viteză,

spune el în timp ce ochii îi zâmbesc când își aduce aminte. L-am crezut. Și probabil că și eu doream să-l impresionez, de vreme ce el era fratele meu mai mare. Așa că am sărit.

Bo își înclină capul pe spate să se uite la cerul cusut cu stele.

— Poate că nu ai avut destulă viteză, sugerez eu, zâmbind și ridicând capul ca să privesc la aceleași stele.

— Probabil că nu. Dar nu cred că voi mai testa teoria, spune el și pălește brusc. Fratele meu s-a simțit îngrozitor, continuă el. M-a cărat tot drumul spre casă în timp ce eu suspinam. Și după ce am fost cusut, a stat lângă patul meu și mi-a citit benzi desenate timp de o săptămână. Zici că îmi pierdusem un picior, atât de vinovat s-a simțit.

— Se pare că a fost un frate bun, spun eu.

— Da! A fost!

Tăcerea se țese între noi. Din trunchiul carbonizat se înalță vârtejuri de scântei. Bo își drege glasul încă privind spre flăcări.

— De când stă ambarcațiunea aia lângă doc?

Întrebarea mă surprinde. Nu o așteptam.

— De câțiva ani, presupun.

— Cui a aparținut? întreabă el pe un ton precaut, de parcă ar fi nesigur dacă ar trebui să întrebe.

Atenția s-a mutat repede de la o pierdere la alta.

Las cuvintele să se rostogolească în mintea mea înainte să răspund, evocând un trecut care părea adormit.

— Tatălui meu.

El așteaptă înainte să vorbească din nou, simțind că s-a aventurat pe un teritoriu delicat.

— Mai pornește?

— Cred că da.

Privesc în cana pe care o țin între palme, absorbindu-i căldura.

— Mi-ar plăcea să ies cu ea cândva, spune Bo precaut, să văd dacă mai merge.

— Știi să navighezi?

Buzele i se deschid într-un zâmbet blând, în timp ce el se uită în jos la picioare, de parcă este gata să dezvăluie un secret.

— În copilărie mi-am petrecut aproape toate verile navigând pe lacul Washington.

— Ai locuit în Seattle? întreb eu, sperând să descopăr orașul de unde vine.

— Aproape de, răspunde el la fel de vag ca ultima dată când l-am întrebat. Dar într-un oraș mult mai mic.

— Am mai multe întrebări despre tine decât răspunsuri.

Bo pare că a fost construit să ascundă secrete, căci fața lui nu dezvăluie nici măcar un indiciu privind lucrurile ascunse în interiorul lui. Este deopotrivă fascinant și exasperant.

— Pot spune același lucru despre tine.

Îmi apropii buzele una de cealaltă și strâng cana mai tare în mâini. Bo are dreptate. Suntem prinși într-o ciudată bătălie a secretelor. Niciunul dintre noi nu este dispus să spună adevărul. Niciunul dintre noi nu este dispus să-și deschidă sufletul.

— Poți să iei barca cu pânze dacă vrei, îi sugerez eu, ridicându-mă în picioare și ascunzând o șuviță rebelă de păr după ureche. Este târziu. Cred că voi porni spre casă.

Flăcările care ard la fiecare buturugă au fost reduse la tăciuni fierbinți, măcinând încet până la ultimul dintre lemne.

— Eu o să mai rămân să mă asigur că focurile s-au stins complet.

— Noapte bună! spun eu, oprindu-mă ca să mă uit înapoi spre el.

— Noapte bună!

OPT

Livada arată altfel. Tunsă şi ordonată ca o grădină englezească îngrijită impecabil. Îmi aminteşte de verile din trecut, când fructele coapte atârnau lucioase şi strălucitoare sub soare, iar păsările veneau să le ciugulească pe cele căzute pe pământ. Aerul avea un miros dulce şi sărat. Fructe şi mare.

La primele ore ale dimineţii merg printre şiruri. Din cele trei buturugi arse se ridică şuviţe subţiri de fum, chiar dacă acum n-au mai rămas din ele decât nişte grămezi de cenuşă.

Mă întreb cât de târziu a stat Bo ca să supravegheze şi ultimul dintre tăciuni. Mă întreb dacă a dormit cât de cât. Mă îndrept spre căsuţa lui şi mă opresc în faţa uşii. Ridic pumnul, pregătită să bat în uşă, când aceasta se deschide brusc, iar eu trag aer în plămâni surprinsă.

— Bună, spune el în mod reflex.

— Salut... Scuze. Tocmai mă pregăteam să bat, bâigui eu. Am venit să-ţi spun... bună dimineaţa.

O explicaţie stupidă. Nici măcar nu sunt sigură de ce am venit.

Sprâncenele lui se strâmbă într-o linie nedefinită, dar buzele schiţează un început de zâmbet. Bo poartă o cămaşă albă simplă şi blugi care îi atârnă pe şolduri, iar părul îi este presat într-o parte, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit din somn.

— Tocmai ieşeam să verific pomii, spune el. Să mă asigur că nu s-au reaprins în ultimele două ore.

— Doar ard înăbuşit, îl lămuresc eu. De acolo vin.

Bo dă din cap aprobator şi întinde braţul să deschidă uşa mai larg.

— Vrei să intri? Pot să fac o cafea.

Păşesc după el şi simt căldura căsuţei învăluindu-mă.

Otis şi Olga sunt deja înăuntru şi stau ghem pe canapea, ca şi cum acesta ar fi noul lor cămin. Ca şi cum îi aparţin acum lui Bo. Focul nu este aprins, dar ferestrele sunt toate deschise şi o briză caldă freamătă prin casă. Vremea s-a schimbat, a devenit blândă şi plăcută – aerul care suflă dinspre ocean stârneşte fire de praf şi bagă spaima în fantome. De când Bo este pe insulă şi locuieşte în căsuţa asta, simt că spaţiul a devenit mai luminos.

Bo stă în bucătărie, cu spatele la mine, şi deschide robinetul de la chiuvetă ca să umple ibricul cu apă. După o săptămână de stat afară în soare, e bronzat. Şi muşchii de pe umeri i se contractă pe sub cămaşa de bumbac subţire.

— Cum îţi place cafeaua? întreabă el, întorcându-se cu faţa spre mine, iar eu îmi mut repede privirea în altă parte ca să nu mă prindă că îl urmăresc.

— Neagră.

— Bine... pentru că nu am nimic altceva.

Mă întreb dacă a cumpărat cafea măcinată din oraş înainte de a-l invita eu pe insulă. Sau a adus-o cu el în rucsac? Pentru că mă îndoiesc că era cafea aici când s-a mutat el.

Un teanc de cărţi stă pe măsuţa din faţa canapelei şi mai multe volume sunt aliniate pe podea, toate luate de pe rafturi. Aleg o carte care se află pe braţul canapelei. *Encyclopedia: Celtic Myths and Fables Vol. 2*[1].

---

[1] „Enciclopedie: Mituri şi fabule celtice, volumul al doilea" (n. tr.).

— Ce-i cu toate astea? întreb eu.

Bo își șterge mâinile, folosind un prosop de bucătărie, apoi vine în camera de zi. Otis se trezește și începe să se frece la ureche cu o lăbuță.

— Toate cărțile de aici sunt despre legende și folclor, răspunde el.

Îmi trec un deget peste șirul de volume de pe raftul de lângă șemineu. Titluri precum: *Native American Legends of Northwest. How to Break an Unwanted Curse*[1] și *Witches and Warlocks: A Guide to Understanding*[2]. Toate cărțile din bibliotecă sunt de felul ăsta: despre fenomene anormale și mistice, asemănătoare cu ceea ce se întâmplă în Sparrow. Cărți adunate de cineva și depozitate în căsuța servitorilor, *dar cine* le-a adunat?

— Nu știai? întreabă Bo.

Cafeaua începe să curgă în ibricul de sticlă din spatele lui și mirosul îmbietor umple încăperea.

Clatin din cap. *Nu, nu știam că aceste cărți se aflau aici. Habar nu aveam.* Mă cufund pe canapea și ating pagina unei cărți care a rămas deschisă pe una dintre perne.

— De ce le citești? întreb eu, închizând cartea cu o bufnitură și apoi așezând-o pe măsuța de cafea.

— Habar n-am! Pentru că erau aici, presupun.

Olga sare de pe canapea, se învârte în jurul piciorului lui Bo și toarce privindu-l, iar el se apleacă să o scarpine ușor după ureche.

— Și ce părere ai despre surorile Swan – crezi în ele acum? întreb eu.

— Nu tocmai. Dar nici nu cred că oamenii se îneacă fără niciun motiv.

---

[1] „Legendele amerindienilor din nord-vest. Cum să dezlegi un blestem nedorit" (n. tr.).

[2] „Vrăjitoare și vrăjitori: ghid pentru o mai bună înțelegere" (n. tr.).

— Atunci de ce se îneacă?

— Nu sunt sigur.

Lovesc ușor cu piciorul podeaua, inima îmi bate cu un zgomot surd în piept și mă simt chinuită de fel de fel de gânduri. *Foarte multe cărți. Toate aceste cărți. Adunate aici – ascunse aici.*

— Dar ce crezi despre cântecul din port? Cum îți explici asta?

— Nu știu să-ți răspund. Dar asta nu înseamnă că nu există o explicație. Ai văzut rocile alea din Valea Morții care se mișcă prin deșert singure? Ani de-a rândul, oamenii nu au înțeles cum de era posibil așa ceva. Unele dintre ele cântăreau peste două sute șaptezeci de kilograme și lăsau urme pe nisip, ca și cum fuseseră împinse. Oamenii s-au gândit că ar putea fi vorba despre OZN-uri sau despre un alt eveniment cosmic bizar. Dar, în cele din urmă, cercetătorii au descoperit că doar gheața este cauza. Suprafața deșertului îngheață, apoi vânturile puternice deplasează aceste roci masive de-a curmezișul nisipului. Poate că legenda surorilor Swan este la fel. Cântatul și înecatul încă nu au fost explicate. Dar există un motiv absolut logic pentru care se întâmplă.

Ibricul a încetat să mai bolborosească în spatele lui Bo, dar acesta nu face nicio mișcare să revină în mica bucătărie.

— Gheață? repet eu, uitându-mă la el ca și cum n-aș fi auzit ceva atât de absurd în viața mea.

— Spun doar că poate, într-o bună zi, oamenii vor descoperi că nimic din toate astea nu are legătură cu cele trei surori care au fost ucise în urmă cu două sute de ani.

— Dar tu ai văzut la prima mână ce se întâmplă aici; ai văzut trupul lui Gregory Dunn în port.

— Am văzut un trup. Un băiat care s-a înecat. Asta-i tot.

Îmi strâng buzele și îmi înfig unghiile în marginea țesăturii canapelei.

— Chiar ai venit în Sparrow din întâmplare? întreb eu și am senzația că vorbele străpung aerul dintre noi.

Îl despică în două. Este întrebarea care nu mi-a dat pace de când a apărut Bo, un ac chiar la baza gâtului meu, o întrebare pe care am dorit să o pun, dar am simțit că n-ar trebui. Ca și cum răspunsul n-ar fi avut importanță. Dar poate că are. Poate că are importanță mai mult decât orice altceva. Există ceva ce el nu-mi spune. O parte din trecutul lui sau poate din prezent, un lucru care stă ascuns, un scop, un motiv pentru care se află aici. Simt. Și totuși nu vreau să-l îndepărtez. Trebuie să știu.

Razele soarelui intră prin fereastră și i se revarsă pe jumătate din față: lumină și întuneric.

— Ți-am povestit deja, spune el cu vocea un pic rănită.

Clatin din cap neîncrezătoare.

— Tu n-ai venit aici din întâmplare, pentru că a fost ultima stație de autobuz. Există un alt motiv. Tu... tu ascunzi ceva.

Încerc să mă uit în ochii lui, în gândurile lui, dar Bo pare cioplit din piatră și cărămidă. La fel de neclintit precum stâncile care mărginesc insula.

El deschide gura cu maxilarele încordate:

— Și tu la fel, o spune el repede, ca și cum replica asta ar fi existat de multă vreme în mintea lui, iar eu mă foiesc pe canapea.

Nu-i pot întâlni privirea. El vede același lucru în mine: un abis de secrete atât de adânc, de vast și de nesfârșit, încât se prelinge din mine ca transpirația. Amândoi îl purtăm. Un semn pe pielea noastră, un semn distinctiv ars pe trup de la povara trecutului nostru. Poate că doar aceia cu cicatrici asemănătoare îl pot recunoaște în alții. Teama care ne înconjoară ochii.

Dar dacă el ar ști adevărul – ce văd eu prin Olivia Greene, creatura ascunsă în interiorul ei... Dacă ar avea cunoștință despre lucrurile care îmi bântuie visele mele în stare de veghe...

Dacă ar vedea ce am văzut eu... Dacă ar vedea ce a văzut el... Ar părăsi această insulă și n-ar mai reveni niciodată. Ar părăsi acest oraș. Și nu vreau să fiu singură din nou pe insulă. Aici au fost dintotdeauna fantome, umbre ale oamenilor care au trăit cândva aici, până când a sosit el. Nu-l pot pierde. Așa că nu-i povestesc nimic.

Mă ridic în picioare înainte ca vorbele noastre să distrugă aerul fragil dintre noi. Înainte ca el să pretindă adevăruri pe care nu pot să le ofer. Niciodată n-ar fi trebuit să-l întreb de ce a venit în Sparrow, în afară de cazul când eram dispusă să renunț la ceva din mine. Otis mă privește cu ochii pe jumătate închiși, nemulțumit de mutarea mea. Trec pe lângă Bo spre ușă și, pentru o clipă, îmi imaginez că va întinde mâna după mine să mă oprească. Însă nu mă atinge și inima mi se strânge. Se împrăștie pe podea. Pătrunde în crăpăturile dintre scândurile de lemn.

O explozie a soarelui strălucitor de dimineață năvălește în casă când deschid ușa. Otis și Olga nici măcar nu încearcă să mă urmeze. Dar înainte de a închide ușa după mine, aud ceva în depărtare, dincolo de limitele insulei. Nu este nicio adiere de vânt care să ducă zgomotul peste apă, dar nemișcarea îl face audibil.

Clopotul aflat în portul de agrement din Sparrow sună.

Un al doilea trup a fost descoperit.

TAVERNA

Surorile Swan nu au fost niciodată persoane obişnuite, nici măcar la naştere.

Toate trei s-au născut în prima zi a lunii iunie, exact la un an distanţă una de cealaltă. Mai întâi Marguerite, apoi Aurora, un an mai târziu, şi Hazel, la un an după. Fetele nu au împărţit acelaşi tată, deşi soarta le-a adus pe această lume exact în aceeaşi zi. Mama lor le-a spus că erau sortite de stele să fie surori.

Şi, astfel, de ziua lor de naştere, în timpul primului an în Sparrow, ele şi-au închis magazinul devreme şi s-au îndreptat cu paşi mari spre Hanul şi Taverna White Horse. Au comandat halbe cu bere şi o sticlă cu vinars. Lichidul era misterios, roşu, amar şi dulce în acelaşi timp, iar ele l-au trecut din mână în mână şi au băut direct din sticlă. Bărbaţii din tavernă au clătinat din capete şi au vorbit în şoaptă despre îndrăzneala surorilor – femeile intrau foarte rar acolo, dar surorile nu erau ca semenele lor din oraş. Ele au râs şi au vărsat vin pe podeaua umedă de lemn. Au cântat cântece pe care le auziseră la pescari când aceş-tia ieşeau în larg şi încercau să convingă vânturile să fie calme şi blânde. Cele trei s-au răsturnat de pe scaune. Au băut în me-moria mamei lor, deşi nici nu o mai ţineau minte, pentru că le

adusese pe lume la un an diferență una de cealaltă, dar exact în aceeași zi.

Luna scânteia peste port, iar lămpile cu ulei de balenă licăreau de pe suprafața fiecărei mese din tavernă. Marguerite s-a ridicat de pe scaun, cercetând cu atenție încăperea mucegăită plină cu pescari, fermieri și marinari care se aflau acolo doar pentru o săptămână sau două, înainte de a porni din nou în călătorie. Ea a zâmbit, cu obrajii îmbujorați de căldura băuturii, ațintindu-i cu privirea pe mușterii tavernei.

— Toți își imaginează că suntem vrăjitoare, a rostit ea printre dinți către surorile ei, fluturând sticla cu vinars prin încăpere.

Zvonuri umblau prin oraș de luni de zile, îndoiala se înrădăcina în structura caselor construite de-a lungul portului, circulând din gură în gură până când fiecare nouă poveste devenea mai dezgustătoare decât ultima. Oamenii din Sparrow începuseră să le urască pe cele trei surori.

— Da, vrăjitoare, a spus Aurora, râzând și înclinându-și capul pe spate aproape să se răstoarne de pe scaun.

— Nu, nu se poate! s-a împotrivit Hazel, încruntându-se.

Dar Aurora și Marguerite au râs și mai tare, pentru că ele știau ceea ce nu dorea sora lor cea mai mică să creadă: că întreg orașul hotărâse deja că ele erau vrăjitoare. Un grup de vrăjitoare format din trei surori care veniseră la Sparrow să pună la cale trădări și fapte reprobabile.

— Voi toți credeți că suntem vrăjitoare, nu-i așa? a strigat în gura mare Marguerite.

Bărbații din tavernă s-au întors să privească. Chelnerul a lăsat din mână jos sticla de whisky pe care o adusese. Nimeni nu i-a răspuns fetei.

— Atunci vă blestem pe toți, a zis ea, încă zâmbind, cu buzele colorate în roșu de la vinars.

Fata a învârtit un deget prin aer şi apoi l-a îndreptat spre un bărbat care stătea la o masă în apropiere.

— Ţie îţi va creşte o barbă din şerpi de mare, a spus ea şi a râs zgomotos, pentru ca mai apoi să-şi îndrepte degetul spre un bărbat care se sprijinea de perete. Tu te vei împiedica şi vei cădea în drum spre casă în seara aceasta, te vei lovi la cap şi îţi vei vedea moartea cu ochii.

Ochii ei, avea să se spună mai târziu, păreau luminaţi de un foc, ca şi cum fata ar fi aruncat vrăji dintr-un infern care putea arde de viu pe oricine prins în privirea ei.

— Tu te vei căsători cu o sirenă, i-a spus ea altui bărbat. Vei simţi gust de peşte indiferent ce vei mânca pentru tot restul vieţii tale, îi spuse ea unui bărbat aplecat peste tejghea.

Şi cum degetul lui Marguerite se agita prin încăpere în timp ce fata rostea cu voce tare vrăji imaginare, bărbaţii au început să plece, convinşi că unele dintre blestemele ei aveau să se adeverească. Aurora râdea cu toată fiinţa, urmărindu-şi sora cum îi înspăimânta chiar şi pe cei mai duri bărbaţi din Sparrow. Dar Hazel, îngrozită de expresiile de pe feţele oamenilor, şi-a apucat brusc surorile şi le-a tras afară din tavernă în timp ce Marguerite continua să strige absurdităţi în aerul sărat al nopţii.

Odată ieşite din cârciumă, cele trei surori s-au îmbrăţişat şi chiar şi Hazel a râs în timp ce au luat-o pe Ocean Avenue, pe lângă docuri, spre micul lor spaţiu de locuit pe care îl împărţeau în spatele parfumeriei.

— Nu se poate să faci aşa ceva! a spus Hazel printre râsete. Oamenii vor crede că suntem vrăjitoare adevărate.

— Deja ne cred, iubita mea soră! a zis Aurora.

— Oamenii ăştia pur şi simplu nu ne înţeleg, a intervenit Hazel, iar Marguerite a sărutat-o pe obraz.

— Să creadă ce poftesc, a murmurat Marguerite, înclinându-și capul spre cerul înstelat și spre lună, care părea să-i aștepte ordinul. Dar, într-o bună zi, vor veni după noi, a adăugat ea și toate trei au rămas tăcute în vreme ce vântul le trecea prin păr. Dar până atunci, să bem!

Marguerite mai avea încă sticla de vinars, pe care au trecut-o de la una la cealaltă, lăsând constelațiile să le călăuzească spre casă.

Mai târziu, când Arthur Helm s-a lovit la cap, a jurat că și-a văzut moartea, așa cum prezisese Marguerite. Chiar dacă de fapt bărbatul nu căzuse în drum spre casă, de la tavernă, ci fusese lovit în falcă de calul său de la plug o săptămână mai târziu, localnicii au fost încredințați că Marguerite provocase accidentul. Iar când Murrey Coats s-a căsătorit cu o femeie care purta funde lungi în părul de culoarea grâului, lumea a spus că tânăra fusese cândva sirenă, iar el o prinsese în plasa de pescuit - dovadă că vrăjile făcute de Marguerite se confirmau.

Patru săptămâni mai târziu, la solstițiul de vară al anului 1823 – zi aleasă anume de localnici pentru că solstițiul, zicea gura lumii, garanta moartea unei vrăjitoare –, cele trei surori au fost înecate sub acuzația de vrăjitorie. Marguerite avea nouăsprezece ani în ziua morții ei, Aurora avea optsprezece ani, iar Hazel, șaptesprezece.

Născute în aceeași zi. Plecate spre veșnicie în aceeași zi.

NOUĂ

Bo apare în urma mea la uşă exact când sunetul clopotului funebru din partea cealaltă a portului abia se mai aude.

— Altul? întreabă el cu mâna ridicată, ca şi cum ar fi putut să vadă peste apă tot drumul până la docuri.

— Altul!

Bo mă ocoleşte, iar umărul lui mă atinge în treacăt. Băiatul porneşte pe alee.

— Unde mergi?

— În oraş! răspunde el.

— Eşti mai în siguranţă aici! strig eu după el, dar nu se opreşte.

Nu am de ales decât să-l urmez – nu-l pot lăsa să plece singur. Marguerite se află în trupul Oliviei Greene. Iar acest recent omor a fost săvârşit, după cât se pare, de Aurora. Dar pe ea n-am văzut-o încă – încă nu ştiu al cui trup l-a furat. Aşa se face că, atunci când Bo ajunge la barcă, urc după el şi pornesc motorul.

O grămadă de bărci s-a adunat în port chiar în zona din vecinătatea Coppers Beach.

Nu zăresc trupul de la această distanţă, dar ştiu că trebuie să fie unul de curând descoperit, care pluteşte, tras la bordul uneia dintre ambarcaţiuni, aşa că ne deplasăm spre portul de agrement în timp ce faţa lui Bo pare să fi devenit insensibilă la vântul aprig.

Acostăm barca și observăm că mulțimea s-a strâns deja pe Ocean Avenue cu aparatele de fotografiat pregătite, așteptând reîntoarcerea ambarcațiunilor poliției portuare. În partea de sus a portului de agrement sunt indicatoare pe care se poate citi: NUMAI MEMBRII DOCULUI, INTERZIS TURIȘTILOR. Întotdeauna însă există persoane care ignoră indicatoarele și merg spre docuri oricum, mai ales după ce a sunat clopotul.

Îmi croiesc drum prin grămada de turiști, pe lângă banca de piatră, când cineva mă prinde de braț. Este Rose. Heath stă alături de ea.

— Sunt două, spune ea cu respirația tremurândă și ochii albaștri măriți.

Este încă palidă și slăbită, de parcă n-ar fi scăpat încă de frigul care a cuprins-o în urma căderii în apă de acum mai bine de o săptămână, când a ajuns în valuri la doar câțiva pași de cadavrul lui Gregory Dunn.

— Două corpuri? întreabă Bo, pășind alături de mine, așa încât toți patru formăm un cerc pe trotuar, iar respirația noastră face aburi.

Rose dă din cap aprobator.

Aurora, gândesc eu. Ea este lacomă și impulsivă, nu se hotărăște niciodată și, astfel, trebuie să fure doi băieți în același timp.

— Asta nu-i tot! spune Heath. Au văzut-o pe una dintre surorile Swan.

— Cine a văzut-o? întreb eu.

Heath și Rose fac schimb de priviri.

— Lon Whittamer era pe barca tatălui său în această dimineață și patrula prin port. El și Davis au hotărât să facă cu schimbul ca membri ai unui comitet de ordine publică și s-au gândit că ar putea să o prindă pe una dintre surori în acțiune. Din câte se pare, Lon a fost primul care a zărit cele două trupuri. Apoi,

a mai văzut ceva: o fată care înota cu capul chiar deasupra apei și dădea din picioare înnebunită înapoi spre Coppers Beach.

Heath se oprește din povestit în timp ce noi, ceilalți, ne ținem respirația.

— Pe cine a văzut Lon? insist eu, iar bătăile inimii înaintează spre gât, gata să facă explozie.

— Pe Gigi Kline, răspunde el repede.

Clipesc în timp ce o săgeată rece de gheață îmi coboară pe șira spinării.

— Cine este Gigi Kline? întreabă Bo.

— O fată de la liceul meu, răspund aproape în șoaptă. A fost la petrecerea Swan pe plajă.

— A intrat în apă?

— Nu sunt sigură.

Îmi arunc privirea spre Ocean Avenue, unde mulțimea de oameni a crescut, căci turiștii se înghesuie unii în ceilalți, încercând să obțină o vedere mai bună a docurilor unde vor fi aduse trupurile. *Acesta* este și motivul pentru care au venit – să vadă moartea, dovada că legenda surorilor Swan este adevărată.

— Ce se știe despre Gigi? întreb eu, uitându-mă la Heath.

— Habar n-am. L-am văzut pe Lon când a ajuns la docuri și mi-a povestit ce a văzut. Acum el și Davis o caută.

— La naiba! murmur eu.

Dacă o vor găsi, cine știe ce vor face.

— Crezi că e adevărat? întreabă Rose. Să fie Gigi una dintre ele?

Expresia ei pare încordată și neliniștită. Rose nu a crezut niciodată în surorile Swan – am impresia că o sperie ideea că ar putea fi reale și că ea ar putea fi posedată, fără măcar să o știe. Este ca un fel de mecanism de supraviețuire, iar eu înțeleg de ce o face. Acum însă tremurul din vocea ei mă face să cred că nu mai este la fel de sigură.

— Nu ştiu! răspund eu.

Nu voi şti sigur până când nu o voi vedea.

— Au găsit-o! intervine Heath.

Ecranul telefonului mobil în mâna lui este luminat într-un albastru vibrant.

— Poftim? întreb eu.

— David şi Lon au pus mâna pe ea, spune el şi vocea îi îngheaţă. Şi o duc la vechiul hangar pentru bărci, cel de dincolo de Coppers Beach. Toată lumea a pornit într-acolo.

Vestea circulă rapid prin cercul elevilor de la Liceul Sparrow.

— Merg şi eu acolo! adaugă Heath, închizându-şi telefonul.

Bo dă din cap aprobator, iar Rose îl ia de mâna lui Heath. Din câte se pare, mergem cu toţii. Toată lumea doreşte să vadă dacă Gigi Kline – prinţesa balului şcolar de anul trecut şi majoreta vedetă – este posedată de una dintre surorile Swan. Dar eu sunt singura care va şti cu certitudine.

Ambarcaţiunile poliţiei portuare pornesc spre port, transportând trupurile celor doi nefericiţi ale căror nume nu le-am aflat încă, tocmai când noi patru ne croim drum prin mulţime spre marginea oraşului. Trecem pe lângă Coppers Beach, apoi o luăm pe un drum neasfaltat, năpădit aproape în întregime de tufe de coacăz şi tufişuri bătute de vânt.

Aerul miroase urât, a umed şi a mucegai, chiar dacă soarele străluceşte. Nicio maşină pe drum. Proprietatea este abandonată. Când ne facem apariţia din desiş, observăm hangarul pentru bărci chiar pe mal. Pereţii de piatră ai vechii clădiri sunt uşor verzi-maronii de la algele care au pus stăpânire pe ei, iar acoperişul din lemn este învelit într-un strat dezgustător de muşchi. În dreapta hangarului pentru bărci văd o stâncă abruptă, iar în stânga, un dig din piatră. Nu poţi zări oraşul sau plaja de

aici: bucata asta de pământ e izolată. Motiv pentru care puștii vin aici să fumeze, să se pipăie sau să chiulească de la ore. Dar nu este un loc unde să petreci ceva mai mult decât o după-amiază.

Pe măsură ce ne apropiem, observ că ușa mică a clădirii pentru bărci este întredeschisă, iar din interior se aud voci.

Heath este primul care pășește în interiorul întunecat și câteva fețe se întorc să ne privească în timp ce pășim în spatele lui. Înăuntru miroase și mai urât. Lângă peretele cel mai îndepărtat, vedem un dreptunghi tăiat în podea, unde, odinioară, se afla o barcă. Apa oceanului a pătruns în hangar și, în lumina slabă, aruncă licăriri pe pereți. Un miros îngrozitor de carburant, măruntaie de pește și alge ne ajunge la nări.

Davis McArthurs și Lon Whittamer sunt lângă zidul din dreapta, pe aleea nu mai largă de nouăzeci de centimetri care se întinde de ambele părți ale hangarului. Trei fete pe care le recunosc de la școală – dar ale căror nume nu mi le pot aminti – stau înghesuite imediat după ușă, ca și cum s-ar teme să se apropie mai mult de apa care împroașcă de pe planșeu cu fiecare val care se rostogolește. Așezată pe un șezlong de plastic între Davis și Lon, cu coliere de plastic pentru strâns cabluri la încheieturile mâinilor și o bandană în carouri roșu cu alb legată peste gură, se află Gigi Kline.

Se pare că am picat în toiul unei discuții, pentru că una dintre fete, îmbrăcată într-un hanorac roz intens, spune:

— N-ai de unde să știi! Pare să fie bine.

— Asta-i problema, spune Davis, împingându-și înainte maxilarul pătrățos.

Davis îmi amintește de o bucată de carne, una mare și groasă. Nasul îmi evocă imaginea unui taur. Nu are nimic delicat. Sau drăguț. E un bătăuș. Și scapă ușor cu asta din cauza mărimii lui.

— Seamănă cu toate celelalte, continuă el, fixându-și privirea furioasă pe fata cu hanorac roz. Ea i-a omorât pe cei doi băieți în port. Lon a văzut-o.

— Nu o poți ține legată! intervine o altă fată, care are părul negru și moale strâns într-o coadă de cal, în timp ce arată spre Gigi cu un deget lung și ascuțit.

— Să fiu al naibii dacă nu putem! se răstește Lon în timp ce Davis se uită încruntat în jur.

Lon poartă una dintre cămășile lui hawaiiene obișnuite - albastru-deschis cu ancore galben-neon și papagali. Îl simt pe Bo mutându-se mai aproape de mine, ca și cum ar dori să mă protejeze de indiferent ce ar urma să se întâmple. Mă întreb dacă îl recunoaște pe Lon din noaptea cu petrecerea Swan, atunci când era beat, iar Bo l-a împins în valuri.

— Nu poți dovedi că a făcut ceva, insistă fata cu coadă de cal.

— Uită-te la hainele ei afurisite și la păr! spune Lon tăios. În plus, e udă până la piele.

— Poate că..., începe fata cu coadă de cal, dar vocea i se stinge.

— Poate că a căzut în apă, vine cu ideea fata cu hanorac roz.

Dar toată lumea știe că este o scuză neconvingătoare și greu de crezut, având în vedere împrejurările. Doi băieți sunt aduși în port chiar în timp ce vorbim, iar Gigi Kline este găsită udă leoarcă; nu este greu de pus lucrurile cap la cap.

Davis face un pas către grup.

— E una dintre ele, spune el cu răceală, în timp ce ochii lui înfundați nici nu clipesc. Și voi toate știți că este adevărat, adaugă el pe un asemenea ton, încât toată lumea rămâne tăcută.

Privirea îmi alunecă spre Gigi Kline, din al cărei păr blond tuns scurt picură apă pe planșeul din scânduri de lemn. Ochii îi sunt injectați, ca și cum ar fi plâns, iar buzele deschise ca să se acomodeze cu bandana întinsă peste gură și legată la spate. Pare

înfrigurată, nefericită și îngrozită. Dar în timp ce toată lumea speculează cu privire la posibilitatea că ea n-ar mai fi Gigi Kline, eu știu adevărul. Pot vedea prin trăsăturile delicate ale feței, prin pielea brăzdată de lacrimi drept în inima ei.

O creatură sidefată și subțire ca ața stă ascunsă dedesubt – mătăsoasă, aeriană, mișcându-se în spatele ochilor ei umani. Fantoma unei fete de mult răposate.

Gigi Kline este acum Aurora Swan.

Privește roată prin încăpere, ca și cum ar căuta pe cineva să o ajute, să o dezlege, să-și spună părerea, dar când ochii ei se opresc la mine, mă uit repede în altă parte.

— Și acum, anunță Davis, rostogolindu-și limba de-a lungul părții interioare a buzei inferioare, avem de gând să le găsim pe celelalte două.

Mă gândesc la Olivia Greene, posedată de Marguerite Swan. Dar ea va fi mai greu de prins – Marguerite este atentă și meticuloasă și nu va îngădui acestor băieți să descopere care este ea cu adevărat.

Abia ce m-am gândit la numele ei, că Olivia și Lola pășesc în hangarul pentru bărci prin ușa mică din spatele nostru. Aproape că nimeni nu le ia în seamă sosirea.

— Cum le vom găsi? întreabă a treia fată, care mestecă o gumă și își spune părerea pentru prima dată.

Dacă ar ști toți cei prezenți cât de aproape sunt ele!

— Întindem o cursă, spune Lon, zâmbind, ca și cum ar fi gata să strivească o insectă sub talpa pantofului. Pe una o avem. Celelalte două surori vor veni după ea. Gigi este momeala noastră.

Un hohot scurt de râs venit din spatele grupului îi demontează teoria.

— Crezi că surorile Swan vor fi atât de proaste, încât să cadă în capcana asta?

Cea care a vorbit este Marguerite, care își dă ochii peste cap când toată lumea se întoarce să o privească.

— Doar n-au de gând să o lase aici! intervine Davis.

— Poate că vor considera că merită să fie legată pentru că a fost suficient de bătută în cap, încât să fie prinsă. Poate că celelalte două surori vor dori ca ea să-și învețe lecția.

Marguerite privește insistent și direct la Gigi când spune aceste cuvinte, iar privirea ei este atât de pătrunzătoare, încât Aurora își dă seama că ei i se vorbește: o soră Swan către alta. Este o amenințare, fără doar și poate. Marguerite este supărată că Aurora a îngăduit să fie prinsă.

— Presupun că vom afla, spune Davis. Și până atunci, nu lăsăm nicio fată lângă hangarul pentru bărci.

— Asta nu-i corect, se revoltă fata cu hanorac roz. Gigi este prietena mea și...

— Și poate că tu ești una dintre ele, se răstește Davis, întrerupând-o cu brutalitate.

— E o idee nebunească, pufnește ea. Eu nici măcar nu am intrat în apă la petrecerea Swan.

— Atunci ar trebui să ne îndoim de toată lumea care a făcut-o.

Fata cu coada de cal își lasă privirea în podea.

— Aproape toată lumea a înotat în noaptea aceea.

— Nu toată lumea, adaugă Lon, dar tu da, mai spune el și o străpunge cu privirea. Și la fel și Rose, completează el, arătând cu capul spre Rose, care stă la o jumătate de pas în spatele meu alături de Heath.

— Asta e ridicol! se răstește Heath. Voi, idioților, nu puteți începe să aruncați vina în cârca tuturor fetelor care au fost la petrecere în noaptea aceea. Poate că nu s-a întâmplat chiar la petrecere – surorile ar fi putut fura trupurile mai târziu, după ce

toată lumea era mult prea ameţită să-şi mai amintească ceva. Sau chiar în dimineaţa următoare.

Lon şi Davis schimbă o privire, dar, în mod evident, s-au hotărât deja, pentru că Davis spune:

— Toată lumea este suspectă. Şi Gigi rămâne aici până când le vom găsi pe celelalte două.

— Nu poate să stea aici până la solstiţiul de vară; mai este o săptămână până atunci, spune fata în hanorac, cu voce stridentă.

— Ei bine, noi suntem al dracului de siguri că nu o putem lăsa să plece! zice Davis pe un ton ferm. Fata asta va ucide pe altcineva. Probabil *pe noi*, pentru că o chinuim.

Davis îl atinge cu palma pe umăr pe Lon, iar acesta din urmă bate în retragere un pic, ca şi cum el n-ar fi gândit acelaşi lucru, că el şi Davis ar putea fi următorii pe lista de crime drept răzbunare pentru capturarea unei surori Swan.

Gigi încearcă să clatine din cap, să scoată un sunet, dar reuşeşte să producă doar zgomote înăbuşite şi deformate pentru că bandana este legată prea strâns.

Părinţii lui Gigi vor intra la bănuieli când fata nu va veni acasă; poliţia va fi sunată şi o echipă de căutare va fi trimisă în cercetare. Însă băieţii au înţeles corect un lucru: Gigi Kline este o soră Swan; singura problemă este că nu o pot dovedi. Şi eu nu mă grăbesc să le spun adevărul.

Totuşi, nu este bine. Aurora a fost prinsă. Marguerite ştia acest lucru. Iar solstiţiul de vară va veni curând – lucrurile încep să se complice. Prinderea Aurorei a complicat situaţia. Iar eu doresc să stau cât mai departe posibil de ele şi de această încurcătură.

Heath s-a săturat şi îl văd cum o ia pe Rose de mână.

— Haide! îi şopteşte el, apoi o conduce afară.

Un nou grup de trei indivizi – pe unul îl recunosc ca fiind Thor Grantson, al cărui tată e proprietarul ziarului *Catch* – şi o

fată intră încet pe ușă. Au venit să o vadă pe Gigi Kline și să stabilească dacă trupul ei e în puterea unei surori Swan.

Dintr-odată, camera pare foarte mică.

— La naiba, nu! rostește cu glas tare Davis, arătând cu un deget spre Thor. Mai bine n-ai scrie despre treaba asta în fițuica ta mizerabilă, Thor, sau transmite-i asta lui taică-tu.

Thor ridică amândouă mâinile în aer, cu un aer nevinovat.

— Doar am venit să o văd, spune el amabil. Asta-i tot!

— Ești un afurisit de informator și toată lumea o știe! intervine în discuție Lon.

Fata în hanorac roz începe să se certe cu Davis în apărarea lui Thor și curând în încăpere domnește un vacarm asurzitor, totul în timp ce Gigi este legată de un scaun, iar Olivia Green stă calmă în spatele grupului, sprijinindu-se de perete.

Nu mai pot rămâne aici, așa că mă strecor printre nou-veniți și ies împleticindu-mă la lumina zilei, unde deschid gura larg să respir aerul sărat și cald.

Rose și Heath stau câțiva metri mai încolo, iar Rose e cu brațele încrucișate.

— Sunt niște hărțuitori, o aud spunând. Nu pot face asta! Nu este corect!

— Nu putem face nimic! zice Heath. Va urma o vânătoare de vrăjitoare. Și cred că ar putea să te încuie și pe tine acolo.

— Heath are dreptate, intervin în discuție și amândoi își ridică privirile. Niciunul din noi nu este în siguranță.

— Așa că îi lăsăm să o țină pe Gigi încuiată și să acuze pe oricine doresc, nu?

— Deocamdată da, spun eu.

Ușa hangarului pentru bărci se deschide, iar Bo pășește în spatele meu, clipind din cauza soarelui puternic.

— Poate că ei au dreptate, își dă cu părerea Heath, întinzând mâna să atingă brațul lui Rose. Poate că Gigi i-a înecat într-adevăr pe cei doi băieți. Poate că este una dintre ele. Este mai bine dacă rămâne acolo unde nu mai poate ucide pe altcineva.

— Tu chiar crezi că fata aia ar putea fi periculoasă? întreabă Bo, încrucișându-și brațele.

Privesc peste umăr la el și o tăcere apăsătoare se lasă peste micul nostru grup – fiecare gândește cât de periculoasă ar putea fi Gigi, imaginându-și-o cu mâinile în jurul gâtului unui băiat, cu privirea plină de răutate și răzbunătoare, în timp ce-l forțează pe nefericit să intre sub apă, așteptând bulele de aer să-i iasă pe nări și să se împrăștie la suprafață.

— Penny? spune Rose, ca și cum ar spera să am un răspuns.

Ca și cum aș putea să știu cum să repar totul și să pun lucrurile la punct. Dintr-odată, simt nevoia să-i spun adevărul: că Gigi este într-adevăr posedată de Aurora Swan și că orașul este mai sigur cu ea legată în vechiul hangar pentru bărci. Iar faptul că se întinde o capcană ca să fie prinse și celelalte două surori Swan ar putea fi o mișcare deșteaptă.

În schimb îi spun:

— Trebuie să fim atente! Poartă-te firesc! Nu le da niciun motiv să-și închipuie că am putea fi una dintre ele.

— Dar noi nu suntem una dintre ele! se agită Rose.

Îmi simt ochii așa de uscați, încât nici nu pot clipi. Rose pare foarte convinsă și este sigură că înțelege lumea din jurul ei, că ar fi capabilă să depisteze o soră Swan dacă aceasta ar fi ascunsă în trupul lui Gigi Kline. Crede ce vede. Dar ea nu remarcă un lucru.

— Ei nu știu asta! îi spun. De fapt, nici măcar n-ar trebui să fim aici; n-ar trebui să stăm în preajma lui Gigi.

Dintr-odată îmi vine în minte o amintire de anul trecut, cu Rose discutând cu Gigi în Sala C. Râdeau de ceva. Nu mai știu

de ce. Nu contează. Dar asta îmi reaminteşte că ele erau cândva prietene şi poate că Rose este mai supărată de ceea ce s-a întâmplat pentru că e vorba de Gigi. Cineva de care ea era cândva foarte apropiată. Şi dacă i se poate întâmpla lui Gigi, i se poate întâmpla şi ei sau chiar şi mie.

Uşa hangarului pentru bărci se deschide din nou şi ies câteva persoane, discutând în şoaptă. Lola apare singură, uitându-se la telefonul mobil, probabil trimiţând mai multe mesaje despre încarcerarea momentană a lui Gigi în hangarul pentru bărci.

— Vreau să mă car de aici! murmură Rose, iar Heath îşi împleteşte degetele cu ale ei şi se îndreaptă amândoi spre drum.

— Te simţi cu adevărat bine lăsând-o pe fata aia cu căluş la gură şi legată de un scaun acolo? întreabă Bo.

— În clipa asta nu avem de ales.

— Este vorba despre o răpire şi o încarcerare nedreaptă. Am putea să sunăm la poliţie.

— Dar dacă ei au dreptate? pun eu o întrebare. Dacă ea este o soră Swan şi chiar i-a ucis pe cei doi băieţi?

— Atunci poliţiştii o vor aresta.

Cu coada ochiului o văd pe Olivia Greene ieşind în cele din urmă din hangarul pentru bărci, cu părul ei ca onixul sclipind în lumină şi pielea subţire ca hârtia şi transparentă, astfel încât pot vedea fiinţa neomenească ce sălăşluieşte în interiorul ei. O imagine apoasă şi alb-cenuşie care licăreşte şi se mişcă la fel ca un film vechi alb-negru. Fără să se solidifice sau să capete contur, mereu fluidă, se deplasează elegant, dar fără milă dedesubtul trăsăturilor Oliviei. Ochii negri precum cerneala ai lui Marguerite strălucesc din spatele craniului Oliviei şi se opresc la mine.

— Hai să mergem! îi propun eu lui Bo, atingându-i braţul ca să-l îndemn să mă urmeze.

Pornim din nou pe cărare. Rose şi Heath sunt mult înaintea noastră, strecurându-se deja printre muri şi tufişurile crescute excesiv.

— Ce se întâmplă? întreabă Bo, simţindu-mi neliniştea.

Dar înainte să pot răspunde, aud vocea Oliviei trecând prin valurile înfuriate şi croncănitul pescăruşilor care înconjoară smârcurile rămase după reflux pe malul stâncos.

— Penny Talbot! strigă ea.

Încerc să îmi văd de drum, dar Bo se opreşte.

Olivia s-a desprins deja de grupul adunat în afara hangarului şi vine spre noi.

— Nu sta pe loc! spun eu printre dinţi către Bo, dar el se uită la mine, ca şi cum vorbele mele nu au nicio noimă.

Bo nu îşi dă seama că este în pericol aflându-se aproape de ea.

— Plecaţi deja? întreabă Olivia, oprindu-se în faţa noastră cu o mână pusă în mod arogant pe şold şi unghiile încă vopsite cu un negru morbid şi strălucitor.

Marguerite a profitat la maximum de acest trup. Îi vine bine, se potriveşte cu personalitatea ei vanitoasă şi rebelă.

— Am văzut suficient! răspund eu, dorindu-mi ca Bo să nu vorbească, să nu stabilească vreun contact vizual cu Olivia sau să-i permită să-l atingă.

— Dar eu nu l-am cunoscut pe noul tău prieten, spune ea cu un zâmbet de vampă şi ochii de un albastru-deschis alunecând spre Bo, ca şi cum l-ar fi putut devora. Eu sunt Olivia Greene, minte ea, întinzând mâna care miroase a lemn-dulce negru.

Bo ridică braţul să-i strângă mâna, dar eu îl apuc de încheietură înainte ca el să o atingă. El se încruntă privindu-mă, dar eu îi ignor reacţia.

— Chiar trebuie să plecăm! spun eu mai mult lui decât Oliviei şi fac câţiva paşi pe drum, sperând că Bo mă va urma.

— Ah, Penny! răspunde Olivia cu voioşie înaintând, astfel încât ajunge la foarte mică distanţă de Bo şi îl ţintuieşte cu privirea. Nu-l poţi păstra doar pentru tine pe insula aia!

Înainte ca eu să o pot opri, Olivia îşi strecoară degetele spre clavicula lui. Ştiu că Bo nu are de ales şi că nu se poate uita în altă parte. E atras de privirea ei. Ea se înclină aşa încât faţa îi ajunge lângă faţa lui, iar buzele se apropie periculos de mult de urechea lui. Nu înţeleg ce spune, dar îi şopteşte ceva lui Bo, vorbe diabolice care nu pot fi anulate. Promisiuni şi jurăminte, vocea ei pune stăpânire pe inima lui, o smulge din piept şi îl face să o dorească – să tânjească după ea. O nevoie care va fi sădită adânc în sufletul lui şi care nu-i va fi potolită până când el nu o va vedea din nou şi nu-i va simţi pielea lipită de pielea lui. Vârfurile degetelor ei urmăresc linia gâtului spre claviculă şi simt că mă cuprinde o furie oarbă. Nu doar teamă, ci şi altceva: gelozie.

— Bo, spun eu brusc, apucându-l din nou de braţ în timp ce Olivia îl eliberează din laţul ei.

El priveşte printre gene, încă urmărind-o, ca şi cum ar fi o zeiţă din mătăsuri, apusuri de soare şi aur. Ca şi cum el n-ar fi văzut niciodată ceva atât de desăvârşit şi de fascinant.

— Bo, repet eu, încă ţinându-mă de el şi încercând să-l desprind din visare.

— Când te vei plictisi pe insula aia, spune Olivia, făcându-i cu ochiul, când te vei sătura de ea, caută-mă, adaugă ea şi se întoarce în pas de plimbare spre grup.

Ea l-a atins, a ţesut cuvinte la urechea lui, ademenindu-l. Doreşte să-l facă să fie al ei pentru eternitate, să-l tragă în adâncuri şi să-l înece. E o colecţionară de băieţi şi acum şi-a înfipt ghearele ei delicate şi vrăjitoreşti în Bo.

Aprind un foc în căsuța lui Bo.

Știu că n-ar trebui să mă bazez pe acest sentiment, pe această destăinuire a inimii mele. Totul va sfârşi într-o mare confuzie. Dar eu trebuie să-l protejez. Când am văzut-o pe Olivia cum își plimba degetele pe gâtul lui și cum îi atingea linia maxilarului, am simțit în stomac un nod dezgustător de teamă. „Nu-ți mai face griji", îmi repet în minte. Băieții mor mult prea des în acest oraş. Dar poate că vorbele lui Marguerite n-au avut niciun efect asupra lui. Poate că Bo a rezistat. Trebuie să-l protejez până la solstițiul de vară, să-l împiedic să se rătăcească pe apă în căutarea ei, iar după asta, el va părăsi insula şi acest oraş şi nu ne vom mai revedea niciodată. Simplu. Deloc complicat.

Mă ridic imediat ce flăcările s-au aprins peste buşteni şi trimit scântei pe horn. Bo stă pe canapea cu coatele pe genunchi şi fruntea în palme.

— Ce ți-a şoptit Olivia? îl întreb, aşezându-mă lângă el.

El își lasă mâinile în jos şi îi văd fruntea brăzdată de confuzie.

— Nu ştiu.

— Îți aminteşti ceva?

— Îmi amintesc de ea, răspunde el în timp ce bate darabana cu degetul mare în genunchi.

Bo își ridică ochii și privește fix spre foc. Nu cred că vreau să aud ce își amintește despre ea, dar el îmi povestește oricum:

— Era atât de aproape, de parcă vocea ei suna în interiorul capului meu. Și era... frumoasă!

Bo își stăpânește o emoție imediat ce rostește aceste cuvinte, de parcă nu poate crede că vorbele îi aparțin.

Mă ridic de pe canapea și îmi încrucișez brațele lângă foc.

— Mă gândesc doar la ea, adaugă el, clătinând din cap și uitându-se cu ochii pe jumătate închiși, ca și cum ar putea să o șteargă din minte, dar nu este atât de ușor.

— Așa se întâmplă, spun eu, aplecându-mă să mai pun un buștean peste flăcările din ce în ce mai mari.

El mă privește fix.

— Crezi că este una dintre ele?

— Știu că nu crezi nimic din toate astea, dar cum îți explici că n-ai înțeles nimic din ceea ce ți-a spus? Și faptul că nu poți să nu te gândești la ea și că ești brusc atât de captivat de ea?

— Nu sunt...

Dar vorbele lui se sting. Știe că am dreptate. Știe că gândurile lui se întorc iar și iar la Olivia Greene. Vârfurile degetelor ei pe pielea lui, ochii ei ațintindu-se asupra ochilor lui, ca și cum s-ar uita în sufletului său. O parte din el o dorește cu înfocare, o dorește la fel de mult cum și ea îl dorește pe el. Și asta îl sfâșie. Bo nu va reuși să nu se mai gândească la ea până când ei doi nu vor fi împreună.

— Nu mai știu. Nu mai am încredere în propriile gânduri.

Pășesc prin cameră. *Cum să anulez treaba asta? Cum să i-o scot pe Olivia din minte?* Nu cred că s-a mai reușit vreodată așa ceva – nici măcar nu cred că este posibil. El îi aparține acum.

Îmi trec limba de-a lungul părții interioare a dinților.

— Trebuie să dispari de aici. Trebuie să părăsești orașul.

Bo se ridică de pe canapea, iar mişcarea mă face să tresar. Merge spre şemineu, păşeşte în faţa mea şi doreşte să-mi ridic privirea spre el, dar nu sunt în stare. Mă tulbură, îmi răscoleşte sufletul, iar eu îmi înăbuş sentimentele.

Pe sub gene, îi zăresc buzele strâns lipite, iar respiraţia noastră are acelaşi ritm. Vreau să vorbesc, să întrerup tăcerea, şi brusc, mă simt ameţită, de parcă aş putea să întind mâna spre el să mă sprijin. Dar Bo deschide gura şi rosteşte aproape ca o confesiune:

— Fratele meu s-a înecat în Sparrow.

Privirea îi rămâne fixă, iar trupul, o siluetă de piatră în faţa mea.

— Poftim? întreb eu şi îmi ridic privirea.

— De aceea sunt aici. De aceea nu pot pleca... nu încă. Ţi-am spus că a murit, dar nu ţi-am spus cum. S-a înecat aici în port.

— Când?

Vârfurile degetelor încep să mă furnice, iar părul de pe ceafă se ridică de parcă o briză răcoroasă ar trece uşor peste pielea mea.

— Vara trecută.

— De aceea ai venit în Sparrow?

— Nu am ştiut despre surorile Swan. N-am ştiut nimic despre povestea asta. Poliţia ne-a spus că s-a sinucis, că s-a înecat de unul singur, dar eu nu am crezut niciodată explicaţia asta.

Clatin foarte puţin din cap, încercând să înţeleg.

— Se numea Kyle, începe el şi este prima dată când îi pronunţă numele cu glas tare în faţa mea. După ce a absolvit liceul anul trecut, el împreună cu doi prieteni au pornit într-o călătorie pe coastă. Voiau să facă surf şi îşi propuseseră să meargă în California de Sud, dar nu au mai ajuns, continuă Bo şi pare că se înăbuşă cu ceva, o emoţie care ameninţă să se reverse dincolo de zidurile pe care le-a ridicat în jurul lui. S-au oprit în Sparrow pentru o noapte. Nu cred că ştiau ceva despre oraş şi despre înecuri. S-au cazat la pensiunea Whaler. Kyle a ieşit din cameră

la un moment dat, chiar după apusul soarelui... şi nu s-a mai reintors. Trupul i-a fost găsit în dimineaţa următoare încurcat într-o plasă de pescuit nu departe de mal.

— Îmi... pare foarte rău, reuşesc eu să îngaim.

Un freamăt necunoscut mă înfioară. O durere pe care o înăbuş.

— Primise o bursă la Montana State University din toamnă şi avea o prietenă cu care dorea să se căsătorească. Nu avea niciun sens. Ştiu că nu s-a sinucis. În plus, era un bun înotător. Făcea surf în fiecare vară; era imposibil să se fi înecat din întâmplare.

Bo face un pas înapoi, iar eu elimin repede aerul din plămâni, fără să conştientizez măcar că îmi ţinusem respiraţia.

— Nici unul dintre ei nu s-a sinucis, spun eu, gândindu-mă la toţi băieţii care fuseseră ademeniţi spre moarte.

Ne privim preţ de câteva secunde.

— Poate că nu ai dreptate în privinţa surorilor Swan, spune el, întinzând un braţ spre policioara de deasupra şemineului pentru a atinge cu degetul arătător o zgârietură în lemn.

Căldura focului i-a îmbujorat discret obrajii şi i-a colorat buzele în roz.

— Poate că este doar o poveste pe care localnicii o spun ca să explice motivul pentru care se îneacă atât de mulţi oameni. Poate că cineva chiar îi ucide; poate că fata aia de la hangarul pentru bărci, Gigi Kline, chiar a făcut-o. Nu pentru că o are în trup pe o anumită vrăjitoare dornică de răzbunare, ci pentru că este o criminală. Şi poate că nu este singura, poate că sunt şi alte fete care ucid... care l-au ucis pe fratele meu.

— Dar asta nu explică de ce băieţii s-au înecat în Sparrow în ultimele două secole.

Am nevoie ca el să creadă – să ştie că surorile Swan există.

— Poate că este un fel de cult, răspunde el, refuzând să accepte adevărul, şi fiecare generaţie de membri a înecat oameni, cine ştie, ca o formă de sacrificiu uman.

— Un cult?

— Uite, eu nu ştiu ce presupune apartenenţa la un cult. Doar încerc să înţeleg totul din mers.

— Şi dacă chiar crezi că este doar un cult, atunci ce o să se întâmple?

— Atunci trebuie să le opresc să mai ucidă.

— Credeam că vrei să mergem la poliţie şi să-i anunţăm că Gigi Kline e încuiată în hangarul pentru bărci... Că îi laşi pe ofiţeri să se ocupe?

— Poate că nu e suficient. Poate că asta nu este dreptate... pentru fratele meu şi pentru toţi ceilalţi care au fost omorâţi.

— Şi care ar fi dreptatea?

— Să se pună capăt la orice se întâmplă în acest oraş.

— Să ucizi o soră Swan, adică? Să o ucizi pe Gigi?

— Poate că nu există o altă cale, spune el.

Clatin din cap.

— Există o altă cale: poţi părăsi oraşul Sparrow, îi sugerez eu. Poţi să pleci şi să nu te mai întorci niciodată şi poate că, într-o bună zi, chiar vei începe să uiţi acest loc, ca şi cum nici n-ai fi călcat vreodată pe aici.

Nu vorbesc serios când spun asta. Nu vreau să plece. Chiar nu vreau. Aş accepta doar ca să nu fie rănit şi să nu o sfârşească precum fratele lui.

O furtună îi apare pe chip, iar în priviri îi apare o răceală pe care n-am mai văzut-o până acum.

— Tu nu ştii cum e – această durere care nu va dispărea, spune el. Ştiu că fratele meu ar face asta pentru mine; nu s-ar

opri până când n-ar afla cine ar fi responsabil de moartea mea. Şi s-ar răzbuna.

— Acest oraş s-a bazat pe răzbunare, spun eu. Iar lucrurile nu s-au îmbunătăţit.

— Nu o să plec! spune el cu o asemenea hotărâre în glas, că îmi simt gâtul încordat.

Îmi ridic privirea spre el, ca şi cum l-aş vedea prima oară, îi văd lipsa de şovăială din priviri şi mânia pe chip. Caută o cale să scape de durerea pierderii fratelui său şi e dispus să sacrifice totul, să facă orice este nevoie, să plătească orice preţ. Chiar şi să curme viaţa altcuiva.

— Nu au fost fetele alea, stărui eu. A fost creatura din ele.

— Posibil, răspunde Bo, ridicându-şi privirea. Dar poate că nu este nicio diferenţă între fată şi creatura aceea înspăimântătoare care le face să comită crima.

Focul trosneşte, aruncând pe podeaua de lemn scântei care se înnegresc şi devin cenuşă. Merg spre raftul de lângă şemineu, cercetând cotorul fiecărei cărţi şi căutând o cale să-l fac să înţeleagă fără să-i spun ceea ce ştiu – ceea ce pot vedea.

— De ce eşti atât de sigură că este adevărat? întreabă el, citindu-mi gândurile, iar eu îmi las mâna să cadă de pe una dintre cărţi.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă întorc cu faţa spre el. Bo a păşit mai aproape de mine, atât de aproape, încât aş putea să-i ating pieptul cu vârfurile degetelor. Aş putea să fac un pas rapid în faţă, să-i povestesc totul, să-i spun toate secretele mele, sau aş putea să-mi lipesc buzele de buzele lui şi să reduc la tăcere agitaţia care îmi năuceşte capul. Dar, în loc să fac toate astea, ignor dorinţele care-mi clocotesc prin vene.

Strâng din buze înainte să vorbesc, atentă la fiecare cuvânt.

— Vreau să-ți spun ceva, mă încumet eu, în timp ce o mie de tone de pietre mi se rostogolesc în stomac. Dar nu pot.

Privirea lui mă descurajează. Focul se aprinde peste un buștean uscat și inundă încăperea cu o izbucnire neașteptată de lumină portocalie strălucitoare. Am avut dreptate în privința lui Bo, dar m-am și înșelat: nu a ajuns în Sparrow din întâmplare. Dar nici nu este un turist oarecare. A venit pentru fratele lui, să descopere ce s-a întâmplat cu el. Și ceea ce a găsit aici este mult mai rău decât orice și-ar fi putut imagina.

Îmi simt capul ca prins într-o menghină, pereții casei încep să se rotească precum un carusel scăpat de sub control și îmi este rău. Nu mai pot sta aici cu el. Nu mai am încredere în mine. Nu mai am încredere în inima mea, care bate nebunește ca și cum aș fi pe cale să fac un lucru nechibzuit pe care nu l-aș mai putea repara. Nu știu ceea ce trebuie să simt, ceea ce trebuie să spun. *N-ar trebui să-mi permit să simt ceva.* Este periculos, aceste emoții, teama care îmi copleșește pieptul, fisurându-mi parcă fiecare coastă. Nu mai gândesc corect, mintea s-a încurcat cu inima și nu mai pot avea încredere în ea.

Așa că mă îndrept spre ușă și ating mânerul, trecându-mi degetele peste metalul neted. Închid ochii pentru o jumătate de secundă și ascult zgomotele șemineului din spatele meu – căldură și furie, aceeași luptă încrâncenată care se dă și în mintea mea –, apoi mă strecor în lumina serii.

Bo nu încearcă să mă oprească.

STRĂINUL

Cu un an în urmă, la cinci zile de la începutul sezonului Swan, Kyle Carter părăsea pensiunea Whaler. Ploaia tocmai încetase. Trotuarele erau lunecoase şi întunecate, iar cerul părea estompat de o mantie de nori albi şi pufoşi. Nu avea nicio destinaţie. Dar farmecul portului îl atrăgea ca un magnet.

A ajuns la pasarela de metal care ducea la portul de agrement, cu nesfârşitele lui şiruri de bărci aliniate precum sardinele într-o cutie de conserve, când a zărit o fată care mergea pe unul dintre docuri, o fată cu părul ca abanosul lăsat pe spate. Ea l-a privit peste umăr, aţintindu-şi ochii albaştri ca oceanul şi adânci asupra ochilor lui, pentru ca mai apoi el să se pomenească găsindu-şi drumul cu dificultate după ea.

Era cea mai uimitoare făptură pe care o văzuse în viaţa lui – graţioasă şi ispititoare. O fată cum rar întâlneşti. Şi când a ajuns la ea, fata l-a mângâiat cu o mână prin părul lui negru şi l-a tras aproape pentru un sărut. Era atrasă de el, îl dorea.

El nu i-a putut rezista. Aşa că a lăsat-o să-şi strecoare degetele printre degetele lui şi să-l tragă în valuri. Trupurile lor s-au încolăcit languroase şi nepotolite. Kyle nici măcar nu a simţit apa când i-a intrat în plămâni. Nu se putea gândi decât la ea: degete

calde pe pielea lui, buze foarte moi care îi topeau carnea, ochi care îi citeau gândurile.

Apoi oceanul l-a tras cu viclenie dedesubt și nu i-a mai dat drumul niciodată.

UNSPREZECE

Mintea mea se agită și se tulbură din pricina tuturor secretelor pe care le ține captive. Nu voi fi în stare să dorm. Nu acum, când știu adevărul despre Bo și despre moartea fratelui său.

Și eu trebuie să-l protejez.

Îmi fac un ceai de lavandă, deschid radioul și mă așez la masa din bucătărie. Crainicul repetă aceeași informație la fiecare douăzeci de minute. Identitatea celor doi băieți înecați încă nu a fost dată publicității, dar poliția nu crede că ar fi localnici, ci turiști. În cele din urmă, nota joasă a vocii crainicului se pierde într-un cântec lent și adormitor, o melodie cântată la pian. Vina se rostogolește prin mine, am o mie de regrete, doresc lucruri pe care nu le pot avea: un mod de a rupe vraja, de a salva oamenii care au fost pierduți. În jurul meu mor băieți. Și eu nu fac nimic.

Nu-mi dau seama că am ațipit până când nu aud sunând telefonul aflat pe peretele bucătăriei.

Tresar și rămân dreaptă pe scaunul de lemn tare, uitându-mă pe fereastra de deasupra chiuvetei. Soarele abia răsare – este dimineață –, iar cerul e un gri pastel, estompat. Mă ridic și bâjbâi după telefon.

— Alo?

— Te-am trezit?

La celălalt capăt al firului este vocea lui Rose.

— Nu! mint eu.

— Am stat trează toată noaptea, spune ea. Mama m-a hrănit continuu cu prăjituri, sperând că asta mă va ajuta să uit tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută, dar am devenit şi mai nervoasă din cauza zahărului, care mi-a făcut mai mult rău decât bine.

Mă simt distrasă, iar vorbele lui Rose îmi alunecă fără efect prin minte. Mă gândesc în continuare la Bo şi la fratele lui.

— Oricum, continuă Rose, când vede că nu răspund, voiam să-ţi spun că nu vin în oraş azi.

— De ce?

— Davis şi Lon au pornit un soi de cruciadă. Chestionează pe toată lumea: chiar au încolţit-o pe Ella Garcia în toaleta fetelor, la The Chowder, şi n-au lăsat-o să plece până când nu a dovedit că nu este o soră Swan.

— Şi cum a dovedit?

— Cine ştie?! Heath a auzit că Ella, pur şi simplu, a început să ţipe, iar Davis nu a crezut că o soră Swan ar ţipa atât de isteric.

— Nu-i nimeni să-i oprească?

— Doar ştii cum este, spune Rose, cu vocea îndepărtându-se pentru scurt timp de telefon, ca şi cum ea ar fi întins mâna după ceva. Atât timp cât nu încalcă nicio lege, toată lumea va fi liniştită dacă Davis şi Lon îşi vor da seama cine sunt surorile şi atunci poate că ar reuşi să se pună capăt tuturor acestor întâmplări.

— Nici vorbă să se pună capăt, Rose, intervin eu, întorcându-mă cu gândul la conversaţia mea cu Bo din noaptea petrecută în căsuţa lui.

Şi el vrea să pună capăt acestor nenorociri – ochi pentru ochi. O moarte pentru alta. Dar Bo nu a mai luat nicio viaţă până

acum – el nu e aşa. Asta îl va schimba. Aud un *ţârâit* în telefonul lui Rose.

— Heath mi-a trimis un mesaj, spune ea. Ne întâlnim acasă la el.

— Poate că n-ar trebui să ieşi nici tu din casa, îi sugerez eu.

— Mama nu ştie despre Heath, aşa că nu-l pot invita aici. Ea ştie că mă întâlnesc cu tine la o cafea.

— Să fii atentă!

— Voi fi.

— Adică fii atentă cu Heath!

— De ce?

— Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla. Mai avem încă o săptămână în faţă.

— Vrei să spui că s-ar putea îneca? întreabă ea.

— Nu vreau să pierzi pe cineva la care ţii.

— Şi cum rămâne cu Bo? Nu eşti îngrijorată că îl vei pierde?

— Nu, spun eu iute. Nu este prietenul meu, aşa că nu...

Dar eu simt minciuna care se agită în pieptul meu şi îmi face vorbele puţin credibile. Sunt îngrijorată şi aş vrea să nu fiu.

Un alt mesaj pe telefonul ei.

— Trebuie să plec! mă anunţă ea. Dar am vorbit serios când am spus că nu vin în oraş.

— Rose, aşteaptă! strig eu, ca şi cum aş avea altceva să-i mai spun: un avertisment, un sfat ca ea şi Heath să se ferească de surorile Swan.

Rose însă închide înainte ca eu să reuşeşsc să vorbesc.

Îmi iau cana cu ceai rece de pe masă şi merg la chiuvetă. Când sunt pe punctul de a-l vărsa, aud scârţâitul podelei de lemn.

— Exersai cititul în frunzele de ceai? întreabă ea din uşă.

Deschid robinetul.

— Nu!

— Ar trebui să-l practici în fiecare zi, spune ea şi mestecă într-o parte a buzei.

Rochia neagră îi atârnă pe trup.

Curând mama va fi atât de micuţă, încât vântul o va duce cu sine când va sta pe marginea falezei. Poate că asta e ceea ce-şi doreşte.

Când îi întâlnesc privirea, se uită la mine de parcă aş fi o străină, o fată pe care nu o mai recunoaşte. Nu fiica ei, ci doar o amintire.

— De ce nu mai citeşti în frunze? întreb eu, clătind cana şi urmărind spirala de culoarea chihlimbarului în chiuvetă.

Ştiu că această întrebare ar putea răscoli amintiri urâte pentru ea. De asemenea, mă întreb dacă discuţia despre trecut ar putea să o readucă la realitate şi să o scape de suferinţă.

— Soarta m-a abandonat, răspunde ea.

Un tremur o străbate, iar capul i se înclină într-o parte, de parcă ar asculta voci care de fapt nu sunt prezente.

— Nu mai am încredere în frunze. Ele nu m-au avertizat.

Vechiul radio argintiu care stă pe blatul din bucătărie este încă deschis – nu l-am mai închis de dinainte de a adormi noaptea trecută la masă –, iar muzica pârâie liniştit prin difuzoare. Melodia se termină însă, iar crainicul revine prompt: „Ea a fost identificată drept Gigi Kline. Aceasta şi-a părăsit căminul aflat pe Woodlawn Street, marţi dimineaţă, şi nu a mai fost văzută de atunci. Este doar o speculaţie că dispariţia ei poate avea o legătură cu sezonul Swan, dar poliţia locală cere oricui a văzut-o să ia legătura cu Departamentul de Poliţie Sparrow."

— O cunoşti pe Gigi?

Vocea ei tremură când întreabă, iar privirea parcă străpunge radioul. Crainicul repetă informaţia, apoi lasă loc unei reclame.

— Nu chiar!

Mă gândesc la Gigi, care petrece noaptea în hangarul pentru bărci, probabil că flămândă și înfrigurată. Dar nu Gigi își va aminti că a fost legată de un scaun; doar Aurora – creatura din trupul ei – își va aminti aceste nopți reci și înfiorătoare pentru încă un număr de ani. Și ea probabil va căuta să se răzbune pe Davis și Lon, dacă nu în trupul lui Gigi Kline, atunci în anul viitor, intrată în corpul altei fete. Presupunând că ei o vor lăsa pe Gigi să plece în cele din urmă, iar Aurora se va putea reîntoarce în ocean înainte ca sezonul Swan să se termine.

— Când tatăl tău a dispărut, s-a anunțat tot la radio, adaugă ea, mergând spre chiuvetă și uitându-se pe fereastră în timp ce își vâră mâinile adânc în buzunarele rochiei. Autoritățile s-au rugat de voluntari să cerceteze portul și malurile după orice semn că ar fi trecut pe acolo. Dar nimeni nu a ieșit să dea o mână de ajutor. Lumea din acest oraș nu l-a acceptat niciodată pe tatăl tău; sunt oameni cu inima de piatră, la fel ca și oceanul, continuă ea cu vocea tremurată la început și apoi puternică din nou. Totuși, nu a contat; eu am știut că el nu era în port. Era mai departe, în largul oceanului, dispăruse, iar ei nu aveau să-l mai găsească niciodată.

Acum o aud pentru prima dată vorbind despre el ca și cum ar fi mort și nu s-ar mai întoarce niciodată.

Îmi dreg glasul, străduindu-mă să nu mă las copleșită de valul de emoție.

— Dă-mi voie să-ți pregătesc micul dejun, mă grăbesc să mă ofer, urmând-o.

Lumina soarelui se revarsă pe fața ei, transformând-o într-un alb șters, nefiresc. Deschid iute un dulap și așez pe blat unul dintre boluri.

— Vrei fulgi de ovăz? întreb eu, gândindu-mă că are nevoie de ceva cald să scape de răcoarea din casă.

Privirea ei însă trece peste mine, apoi mama mă apucă de încheietură cu mâna dreaptă și degetele răsfirate pe pielea mea.

— Am știut! spune ea rece. Am știut adevărul despre ce s-a întâmplat cu el. Întotdeauna am știut.

Vreau să mă uit în altă parte, dar nu-mi pot lua ochii de la ea. Mama privește prin mine spre un trecut pe care amândouă am vrea să-l uităm.

— Ce adevăr? întreb eu.

Mama are părul încurcat și pare că nu a dormit. Apoi ochii ei se desprind de ai mei, de parcă ar fi un pacient care reintră în comă, incapabili să-și reamintească ce i-a trezit din starea de inconștiență de la început.

Îmi desprind brațul din mâna ei cu blândețe și îmi dau seama că a și uitat ce a spus.

— Poate că ar trebui să te întorci în pat! îi sugerez.

Mama dă din cap aprobator și, fără să protesteze, se întoarce și își târăște picioarele pe gresia albă din bucătărie, apoi iese pe hol. Îi aud pașii ușori în timp ce își croiește drum pe scară și apoi în camera ei, unde probabil va dormi pentru tot restul zilei.

Mă aplec peste marginea blatului, strângând ochii, pentru ca mai apoi să-i deschid din nou. Pe tapetul unturiu de pe peretele îndepărtat al bucătăriei îmi văd umbra deformată și alungită, conturată de lumina soarelui matinal care se revarsă pe fereastră peste chiuvetă. O privesc fix pentru o clipă, încercând să potrivesc coatele și picioarele cu cele din umbră. Dar cu cât mă uit mai mult la conturul gri de pe tapetul cu narcise albite de soare, cu atât mai nefiresc îmi pare. La fel ca schița abstractă a unui artist.

Mă îndepărtez de blat şi mă îndrept spre uşa din faţă. Parcă nu pot să mă mişc suficient de repede.

Barca pluteşte liniştită lângă doc. Nici o clipocire de apă şi nicio pală de vânt nu suflă peste port. Soarele arde, iar un peşte sare la suprafaţa apei şi apoi se aruncă înapoi în adânc.

Tocmai dezleg barca şi mă pregătesc să arunc parâma când simt că cineva mă urmăreşte. Mă întorc repede şi îl văd pe Bo în picioare la tribordul ambarcaţiunii – *Windsong* – cu un braţ ridicat ţinându-se de catarg.

— De când stai aici? întreb eu speriată.

— De la răsăritul soarelui. N-am putut să dorm – mintea nu mi se linişteşte. Trebuia să fac ceva.

Mi-l imaginez aici, urcând la bord cu soarele răsărit doar un pic, verificând velele şi velatura, plus coca, să vadă ce este intact după toţi aceşti ani şi ce va trebui să fie reparat. Mintea lui rezolva problemele – orice care să-l împiedice să se mai gândească la ziua de ieri, la ce s-a întâmplat la hangarul pentru bărci şi apoi în căsuţa lui. *Trebuie să le opresc să mai ucidă*, îmi spusese el. O promisiune – o ameninţare – că o va găsi pe ucigaşa fratelui său.

— Mergi în oraş? întreabă el, în timp ce ochii lui de culoarea jadului licăresc în lumina soarelui matinal.

— Da! Trebuie să merg să fac ceva.

— Vin cu tine! spune el.

Clatin din cap, aruncând ultima frânghie la prora bărcii.

— Trebuie să fac asta singură.

El îşi retrage braţul de pe catarg şi păşeşte peste balustrada laterală a ambarcaţiunii, iar mai apoi sare pe doc într-o mişcare fluidă.

— Trebuie să discut cu fata aia din hangarul pentru bărci, Gigi, spune el. Trebuie să o întreb despre fratele meu, să văd dacă îşi aminteşte de el.

— Nu este o idee bună.

— De ce nu?

— E posibil ca Olivia să te aştepte.

— Nu-mi fac griji pentru Olivia.

— Ar trebui, spun eu.

— Cred că pot rezista, indiferent ce putere de seducţie crezi tu că are asupra mea.

Las să-mi scape un râs scurt.

— Ai reuşit să nu te mai gândeşti la ea de când te-a atins ieri?

Tăcerea lui este singurul răspuns de care am nevoie. Simt o lovitură de pumnal în adâncul inimii, ştiind că el s-a gândit la ea toată noaptea şi toată dimineaţa, incapabil să scape de imaginea ei. Numai ea.

— Eşti mai în siguranţă aici, îi spun eu, păşind pe barcă pe când aceasta se îndepărtează încet de la doc.

— N-am venit aici să fiu captiv pe o insulă, spune el.

— Scuze, răspund eu şi pornesc motorul cu o smucitură rapidă a cablului.

— Stai! strigă Bo, dar eu schimb viteza bărcii şi mă îndepărtez de doc, care devine imposibil de atins.

Nu pot risca să-l aduc cu mine. Trebuie să fac asta singură. Dacă Marguerite îl vede în oraş, ar putea încerca să-l ducă în port, iar eu nu ştiu dacă o pot opri.

Astăzi este Festivalul anual Swan.

Baloane se unduiesc în zare. Copiii ţipă după gheaţă rasă şi caramele cu sare de mare. Un banner roşu cu galben, având la colţuri caricaturi reprezentând pânze de păianjen, luni pline şi bufniţe, se întinde pe Ocean Avenue, anunţând evenimentul.

Este cea mai aglomerată zi a anului, căci oamenii vin cu maşinile din oraşele învecinate sau urcă în autobuze care îi duc în

Sparrow dimineaţa devreme şi pe urmă îi transportă înapoi seara. Numărul participanţilor creşte de la an la an, iar acum oraşul pare să fie pe puncul de a exploda.

Traficul a fost închis pe Ocean Avenue, care s-a umplut de chioşcuri şi standuri unde se vând tot felul de articole vrăjitoreşti şi nevrăjitoreşti: clopoţei de vânt, mâneci de vânt şi gem de mure tradiţional. Mai există o terasă unde se vinde bere artizanală în stil vechi, o femeie îmbrăcată ca o soră Swan care citeşte în palmă şi chiar şi un chioşc unde se vând parfumuri despre care se spune că ar fi miresmele vândute cândva la prăvălia surorilor, deşi toată lumea din Sparrow ştie că nu sunt autentice. Multe dintre femei sunt îmbrăcate în rochii cu talie înaltă cu volănaşe la mâneci şi decolteuri adânci. Mai târziu, în cursul serii, la scena aranjată lângă debarcader, va fi o reconstituire a zilei când surorile au fost găsite vinovate şi înecate, un moment pe care îl evit în fiecare an. Nu pot suporta să-l urmăresc. Nu pot suporta spectacolul ăsta.

Îmi fac loc prin mulţime, croindu-mi drum spre Ocean Avenue. Îmi ţin capul în jos. Nu vreau să fiu văzută de Davis sau de Lon – nu am nevoie de un interogatoriu din partea lor. Părăsesc oraşul şi agitaţia festivalului, ajungând pe cărarea care şerpuieşte printre muri spre hangarul pentru bărci. Nu există nicio cale de acces în afară de acest drum; n-am de ales decât să merg drept pe el.

Pescăruşi se întorc şi se răsucesc deasupra ca nişte vulturi care aşteaptă moartea, o presimt.

Când drumul se lărgeşte şi văd oceanul întins şi strălucitor, hangarul pentru bărci pare mic şi plat, mult mai cufundat în pământ decât era ieri. Lon stă pe un butuc lângă partea dreaptă a clădirii. La început, am impresia că se uită la cer, absobind soarele, dar pe măsură ce ajung mai aproape, îmi dau seama că

doarme cu capul sprijinit de zid. Probabil că a stat aici toată noaptea și a păzit-o pe Gigi, un picior îl ține întins în față, brațele îi spânzură în părți, iar gura îi atârnă ușor deschisă. Poartă una dintre cămășile lui ridicole. De data asta este una imprimată cu flori albastru-verzui cu violet și, dacă n-ar fi fundalul anost, băiatul aproape că ar părea să se afle pe o plajă tropicală, ocupându-se de bronzul lui inexistent.

Mă mișc repede, atentă să nu calc pe vreo rămurică sau vreo frunză uscată care ar putea să mă deconspire, și când ajung la hangarul pentru bărci, mă opresc să mă uit la Lon. Pentru o clipă, am impresia că nu mai respiră, dar mai apoi îi văd pieptul ridicându-se și gâtul mișcându-se.

Ușa de lemn nu este încuiată și o împing ușor în interior.

Gigi se află în continuare pe scaunul alb de plastic, brațele îi sunt legate, iar bărbia îi e căzută în piept, ca și cum ar dormi. Dar ochii îi sunt deschiși și ea își ridică privirea spre a o întâlni pe a mea de îndată ce pășesc înăutru.

Merg spre ea, îi scot călușul din gură și fac repede un pas înapoi.

— Ce faci aici? întreabă ea, ridicându-și bărbia în timp ce părul blond tuns scurt i se retrage de pe față.

Fata mă privește printre gene și nu are un ton plăcut, ci grav, aproape gutural. Conturul tremurător de viespe al Aurorei se mișcă leneș pe sub pielea ei. Iar ochii verzi ca smaraldul, culoare moștenită de toate surorile Swan, mă privesc înșelători printre gene.

— Nu sunt aici ca să te salvez, dacă asta crezi, îi spun eu, păstrând distanța față de scaunul alb care a devenit cușca ei.

— Atunci ce vrei?

— Tu i-ai ucis pe cei doi băieți care au fost scoși din port, nu-i așa?

Ea mă priveşte de parcă ar încerca să înţeleagă adevărata motivaţie din spatele întrebării mele. Ce scop am ca să-i pun această întrebare.

— Poate, răspunde ea, strâmbând din buze.

Îşi reţine un zâmbet şi găseşte acest fapt amuzant.

— Mă îndoiesc că a fost Marguerite, spun eu, iar ochii ei se măresc. Numai tu puteai îneca doi băieţi deodată.

Ea îşi mişcă mandibula dintr-o parte în alta, apoi îşi suceşte degetele, ca şi cum ar încerca să le întindă în timp ce încheieturile mâinilor sunt ţinute captive de colierele pentru cabluri. Lacul verde ca limeta de pe unghiile ei începe să se cojească, iar mâinile îi par impregnate cu apă şi palide.

— Ai venit aici doar să mă acuzi că i-am ucis pe acei băieţi? întreabă ea.

Privesc prin exteriorul ei transparent, dincolo de Gigi, şi descopăr monstrul din interiorul ei. Întâlnesc privirea Aurorei. Şi ea ştie. Ştie că mă uit la ea cea adevărată.

Expresia ei se schimbă. Acum zâmbeşte, dezvăluind dinţii perfect aliniaţi şi albi ai lui Gigi.

— Tu vrei ceva, spune ea pe un ton insinuant.

Respir adânc. *Ce vreau?* Vreau ca ea să termine. Să înceteze să mai ucidă. Să termine cu căutatul răzbunării. Să termine acest joc violent pe care îl joacă de foarte mult timp. Sunt proastă să cred că mă va asculta. Că îmi va auzi vorbele. Dar încerc oricum. Pentru Bo. Pentru mine.

— Termină cu asta! spun eu în cele din urmă.

— Să termin? repetă ea şi îşi împinge limba în interiorul obrazului, examinându-mă printre genele lăsate în jos.

— Termină cu înecatul băieţilor!

— Nu prea pot să înec pe cineva legată în acest loc, nu-i aşa? spune ea şi pufneşte îndelung pe nări.

Sunt surprinsă că nu se strâmbă – hangarul pentru bărci miroase mai respingător decât țin eu minte. Mijește ochii.

— Dacă o să mă dezlegi, poate că o să reușim să discutăm această mică idee a ta.

Cercetez colierele de la încheieturile mâinii ei și de la glezne. O smucitură rapidă și aș putea să le desfac. Dacă aș avea un cuțit, aș putea cu ușurință să tai plasticul. Dar nu voi face asta. Nu o voi lăsa din nou liberă în Sparrow.

— Nu pot, spun eu și clatin din cap.

— Nu ai încredere în mine?

Ea nici măcar nu încearcă să ascundă expresia răutăcioasă a buzei superioare sau arcuitul jucăuș al sprâncenei stângi. Știe că nu am încredere în ea și... de ce aș avea?!

— Încredere este oricum un cuvânt irelevant, continuă ea în batjocură când vede că nu răspund. Doar o minciună pe care să ne-o spunem una alteia. Am învățat să nu am încredere în nimeni – un simptom a două secole de existență. Tu ai timp să reflectezi asupra unor astfel de lucruri, mai spune ea și își înclină capul privindu-mă dintr-o parte. Mă întreb în cine ai tu încredere? În grija cui ți-ai lăsa viața?

Privesc făptura de sub pielea lui Gigi, ochi albi și lăptoși care mă urmăresc.

— În grija cui ai lăsa-o pe a ta? ripostez eu.

Se căznește să râdă, iar ochii i se umezesc. Fac un pas înapoi. Apoi râsetul se oprește, părul blond alunecă înainte și îi acoperă o parte din față. Brațele i se încordează, iar ochii ei adevărați mă străpung. Gura i se strâmbă într-un mârâit.

— A nimănui.

Ușa din spatele meu se deschide brusc cu zgomot, iar Lon dă buzna în încăpere.

— Ce naiba faci aici?

Ochii lui sunt uriaşi.

Arunc o privire de la Gigi la el.

— Doar îi pun câteva întrebări.

— Nimeni nu are are voie aici. Te va păcăli să o laşi liberă.

— Asta merge doar cu masculii slabi de minte, îi spun eu.

Buzele îi devin rigide, iar el face un pas rapid spre mine.

— Pleacă naibii de aici! Dacă nu cumva vrei să mărturiseşti că eşti una dintre ele, pentru că atunci te voi încuia bucuros.

Trag cu ochiul la Gigi, care stă sfidător şi mă priveşte cu ochi mari şi cu marginea buzei întoarsă în sus. Are aerul că chiar ar putea îndrăzni să râdă, dar se abţine. Apoi ies pe uşă la lumina zilei.

— Îţi dai seama că poliţia o caută pe Gigi, îi spun lui Lon când acesta mă urmează, închizând uşa cu un zgomot.

— Poliţiştii din acest oraş sunt nişte idioţi!

— Posibil. Dar este doar o chestiune de timp până să verifice hangarul pentru bărci.

Lon îşi agită dispreţuitor o mână în aer, în timp ce mâneca de la cămaşa cu model floral flutură în mişcare. Băiatul se reîntoarce pe butuc, sprijinindu-se din nou de zid şi închizând ochii, în mod evident deloc preocupat că Gigi ar putea evada.

— Şi spune-i prietenei tale, Rose, să nu mai vină nici ea.

Mă opresc la jumătatea pasului.

— Poftim?

— Rose, prietena ta, spune el batjocoritor, de parcă n-aş şti cine este ea. A fost aici acum douăzeci de minute, am prins-o furişându-se prin tufişuri.

— A vorbit cu Gigi?

— Treaba mea e să-i nu-i las pe oameni să intre, aşa că nu, n-am lăsat-o să discute cu Gigi.

— Ce a vrut? întreb eu, deşi sunt sigură că indiferent ce i-a spus Rose a fost o minciună.

— La naiba dacă ştiu! A spus că s-a simţit prost din cauza lui Gigi sau o aiureală, că e o cruzime să o ţinem încuiată. Dar voi amândouă mai bine aţi sta deoparte dacă nu cumva vreţi să deveniţi suspecte. Avem de gând să le găsim pe toate surorile Swan într-un fel sau altul, adaugă el cu o voce coborâtă un pic, de parcă mi-ar fi spus un secret şi ar fi încercat să mă ajute.

Mă întorc în direcţia drumului şi pornesc grăbită.

***

„Prăjiturile care te ajută să uiţi ale Albei" miros a glazură de vanilie și a lămâie când împing uşa. O mulţime de oameni se îngrămădesc în micul magazin – unii poartă costume de festival, copilașii au feţele pictate cu auriu –, alegând prăjituri micuţe din caserolele de sticlă spre a fi împachetate şi legate cu fundă roz în nuanţa gumei de mestecat. Doamna Alba stă în spatele unuia dintre platourile cu delicatese, ajutând un client şi aşezând cu grijă dulciurile în cutii albe. Două angajate se mişcă repede prin magazin, încasând banii la casă şi răspunzând întrebărilor despre efectul prăjiturilor asupra amintirilor vechi şi stăruitoare.

Rose nu este în magazin, iar eu aştept câteva minute până se eliberează doamna Alba.

Apăs cu vârfurile degetelor pe o caserolă de sticlă, sperând să-i atrag atenţia.

— Penny! ciripeşte doamna Alba când mă vede, iar zâmbetul i se lăţeşte larg pe chip. Ce faci?

— O caut pe Rose, răspund eu repede.

Expresia ei se pleoşteşte, iar ochii i se întunecă.

— Credeam că e cu tine.

La telefon, Rose îmi spusese că o minţise pe mama ei, zicându-i că se întâlnea cu mine pentru o cafea când, de fapt, se vedea cu Heath. Dar pentru că nu se întâlnise nici cu el, asta dacă nu cumva cei doi merseseră împreună la hangar ca să o vadă pe Gigi, mi-am imaginat că doamna Alba ar fi putut să știe ceva.

— Cred că am înţeles greşit ora sau locul unde trebuia să ne întâlnim, spun eu cu un zâmbet timid, căci nu vreau să o bag pe Rose în belele. Am crezut că ar putea fi aici.

— Poți verifica la apartament, spune ea, întorcându-şi privirea în timp ce alţi câţiva clienţi intră în magazin.

— Mulțumesc, răspund eu, dar ea deja a plecat târându-şi picioarele ca să-i servească pe noii muşterii.

Înapoi afară, o iau la dreapta şi urc scările spre al doilea etaj. Pereții cenuşii ai clădirii sunt protejați de ploaie sub un acoperiş îngust, iar în partea de sus a scărilor se află o uşă roşie sub o arcadă albă. Apăs cu degetul pe sonerie, iar sunetul răsună prin apartamentul spaţios. Câinele lor, Marco, începe să scheaune furios, iar eu pot să aud zgomotul făcut de labele lui în timp ce aleargă spre uşă, lătrând. Aştept, dar nu vine nimeni. Nici vorbă ca Rose să fie în interior şi să nu ştie că la uşă este cineva.

Cobor din nou pe scări şi îmi fac loc prin mulţimea de pe Ocean Avenue. Pornesc pe cheiul Shipley către The Chowder, când îl zăresc pe Davis McArthurs. E la jumătatea drumului către debarcader printre cetele de oameni şi discută cu o fată pe care am văzut-o la hangarul pentru bărci, când a fost prinsă Gigi. Tipa se certase cu Davis în privinţa reţinerii lui Gigi. Davis are braţele încrucişate şi cercetează cu privirea mesele de afară de parcă ar încerca să descopere dacă nu cumva a ratat pe cineva – o fată care nu a fost încă interogată pe motiv că ar fi o soră Swan.

O furie arzătoare se ridică în mine la vederea lui Davis, dar nu pot face nimic.

Oricum, Rose nu s-ar afla la debarcader, nu cu Davis care se dă mare. Probabil s-a întors acasă la Heath, dar eu habar nu am unde locuieşte el şi nu sunt dispusă să întreb prin preajmă şi să mă fac remarcată. Aşadar mă întorc în grabă spre portul de agrement înainte ca Davis să mă vadă şi pornesc în viteză spre insulă.

PREZICERE

O femeie a pășit pe ușa Parfumeriei Swan devreme, într-o dimineață de joi, la o săptămână după noaptea surorilor la tavernă.

Aurora mătura podeaua, Marguerite se sprijinea de tejghea visând cu ochii deschiși la un băiat pe care îl văzuse muncind la velatura unui vas din port cu o zi în urmă, iar Hazel scria în mare grabă niște notițe pe o bucată de hârtie pentru un nou parfum pe care și-l imaginase: mir, vetrice și măceș. Un parfum care să aline tristețea și să risipească neîncrederea în ceilalți.

Când femeia a intrat, Marguerite a zâmbit, așa cum o făcea ori de câte ori un client nou vizita magazinul.

— Bună dimineața! a rostit Marguerite cu eleganță, de parcă ar fi fost educată de familia regală când, de fapt, toate cele trei surori fuseseră crescute de o femeie care își tampona indecent parfum între coapse să-și ademenească iubiții.

Clienta nu a răspuns, dar s-a îndreptat spre un perete cu parfumuri la sticlă, toate conținând arome de citrice și alte fructe, potrivite pentru timpul zilei și care izbuteau să evoce amintirea brizei estivale și a serilor calde.

— Un magazin de parfumuri în acest oraș pare o aroganță, a spus în cele din urmă femeia. Poate chiar ar trebui interzis.

— Femeile din orice oraș merită farmecul unui bun parfum, a răspuns Marguerite, ridicând o sprânceană.

Marguerite nu se dăduse de gol, dar o recunoscuse pe femeia din fața ei: soția unui bărbat cu care flirtase lângă magazinul general Collins & Gray cu trei zile în urmă.

— *Farmec*, a repetat femeia. O alegere interesantă a cuvintelor. Și acest farmec, a continuat ea, apoi s-a oprit. Apare din vrăjile pe care le aruncați asupra parfumurilor voastre?

— Nicidecum vrăji, doamnă. Doar miresme perfect combinate, vă asigur.

Femeia a săgetat-o cu privirea pe Marguerite, apoi s-a îndreptat repede spre ușă.

— Munca voastră necinstită nu va rămâne neobservată pentru mult timp. Știm bine cine sunteți voi în realitate.

Apoi, cu un freamăt de aer sărat, femeia a deschis ușa și a revenit grăbită în stradă, lăsându-le pe cele trei surori să privească țintă după ea.

— Oamenii de aici chiar cred că suntem vrăjitoare? a rostit Hazel.

— Și ce! Asta ne dă putere asupra lor, a răspuns Marguerite.

— Sau le dă motiv să ne spânzure, a adăugat Aurora.

Marguerite a pornit spre centrul magazinului, făcând cu ochiul.

— Băieților pare să le placă, a răspuns cu o legănare de șolduri.

Atât Hazel, cât și Aurora au râs. Marguerite fusese mereu netulburată, iar surorile admirau această calitate la ea, chiar dacă uneori o băga în bucluc. Cele trei fete erau apropiate și devotate una alteia. Viețile lor se împleteau ca un nod marinăresc.

Surorile încă nu cunoșteau lucrurile care aveau să le despartă.

Căci într-un loc ca Sparrow, zvonurile se răspândesc repede, precum vărsatul de vânt sau holera, zăpăcesc mintea și scormonesc în sufletele oamenilor până când nu se mai poate deosebi adevărul de speculație.

DOISPREZECE

Când ajung acasă, sun pe mobilul lui Rose, dar nu-mi răspunde, aşa că îi las un mesaj: „Sună-mă când primeşti asta".

Nu ştiu de ce a mers să o vadă pe Gigi la hangarul pentru bărci, dar indiferent de motiv, trebuie să-i spun să stea deoparte.

Pe fereastra de la bucătărie, o zăresc pe mama stând pe ţărmul stâncos în timp ce o pală de vânt îi umflă rochia neagră în jurul picioarelor. Până la urmă, nu a stat în pat toată ziua.

Aştept lângă telefon ore în şir, dar Rose nu sună. Încerc să dau de ea încă de trei ori, dar nu răspunde. *Oare unde este?*

Când soarele începe să coboare în ocean, mă ghemuiesc în pat cu genunchii la piept. Adorm cu zgomotul făcut de vânt la ferestre, care împinge aerul sărat peste casă.

Chiar la vărsatul zorilor, începe să plouă, iar stropii răpăie uşor pe acoperiş. Cerul este pictat în tuşe de violet şi roşu corai. Stau în camera mea, dar nu am încă nicio veste de la Rose. Ploaia îi ţine pe toţi în case. Mama se încuie în dormitorul ei, iar eu nu cred că Bo o să iasă din cabană toată ziua. Sunt lucruri pe care ar trebui să i le spun – mărturisiri îngropate în sufletul meu. Modul în care inima mea se simte liberă când sunt cu el. Capul mi se eliberează de gânduri pe care nu le pot explica. Ar trebui

să-i spun că îmi pare rău. Ar trebui să alerg prin ploaie și să bat cu pumnul în ușa lui. Ar trebui să-i ating pielea cu vârfurile degetelor și să-i mărturisesc că sunt lucruri pe care le doresc, lucruri după care tânjesc. Dar cum să te lași descoperit în fața cuiva, știind că armura este singurul lucru care te protejează?

Așa că nu spun nimic. Îmi păstrez secretele inimii ascunse adânc și tainic în piept.

În cele din urmă, seara se lasă, iar eu mă prăbușesc pe scaun lângă fereastra dormitorului meu, urmărind cum cerul se înseninează și norii de ploaie dispar. Stelele luminează întunericul. Mă simt neliniștită și îmi doresc ca Rose să sune și să-mi explice de ce a mers la hangarul pentru bărci. A început să se comporte dubios, ajungând să pară una dintre ele. De ce?

Apoi zăresc ceva pe fereastră.

Mișcare jos pe alee, o siluetă trece pe sub cascada albastră a clarului de lună. Este Bo și se îndreaptă spre doc.

Undeva, în adâncul sufletului meu, simt că ceva nu este deloc în ordine.

Trag un pulover lung și negru peste pantalonii scurți de bumbac și peste maiou și cobor în grabă scările spre ușa principală. Aerul mă lovește de îndată ce pășesc afară, un suflu rece care mă pătrunde până în măduva oaselor.

Îl scap din ochi pentru o clipă, întunericul îl înghite, dar când ajung în punctul unde aleea o ia la vale, îl văd din nou. Bo este aproape de doc.

Vântul de seară s-a stârnit de la vest și împinge valurile peste mal ici și colo, revărsându-le peste roci și lăsând în urmă un strat de spumă. Miroase a umezeală de la ploaie. Picioarele mele desculțe lovesc aleea pardosită cu lemn, dar îl ajung din urmă exact când el se oprește la capătul docului.

— Bo? îl strig eu.

Dar el nu se mişcă, nu se întoarce să se uite la mine. Ca şi cum nu mă poate auzi. Şi eu deja ştiu. Sub cerul întunecat şi palid, luna e gigantică. Îmi dau seamă că nu este el însuşi.

Prudentă, fac doi paşi spre el.

— Bo! spun eu din nou, încercând să-i atrag atenţia.

Dar Bo se mişcă fulgerător: păşeşte înainte şi cade în apă.

— Nu! strig eu, năpustindu-mă înainte.

Apa se umflă şi se agită. Bo este deja dedesubt, înecat sub valuri. Îmi ţin respiraţia, număr secundele – cât timp mai are până când nu-i va mai rămâne niciun pic de aer în plămâni? Cercetez apa şi mi-e teamă să clipesc. Apoi vreo zece metri mai încolo, Bo apare, trage o gură de aer în timp ce răzbate la suprafaţă. Dar nu se întoarce spre mal. Nici măcar nu se uită peste umăr. Continuă să înoate mai departe spre port.

Nu, nu, nu. Nu e bine.

Îmi dezbrac puloverul negru şi îl las să cadă pe doc. Trag adânc aer în piept, întind braţele deasupra capului şi plonjez după el.

Apa rece îmi săgetează pielea şi când înghit cu lăcomie, aerul nopţii îmi înţeapă plămânii. Dar încep să înot.

Bo se află deja la o distanţă mare înaintea mea, hotărât, atras tot mai mult spre golf. Braţele şi picioarele mele găsesc un ritm constant, care este mai rapid decât al lui. Picioarele lui, încă în pantofi, provoacă mici explozii de apă în urmă. Când în sfârşit sunt suficient de aproape, îl apuc de tricou şi îl trag tare. Braţele lui încetează rotaţia deasupra capului, iar picioarele nu mai lovesc apa. El înalţă capul cu părul lins într-o parte, cu gura deschisă, şi se uită la mine.

— Bo, spun eu, întâlnindu-i privirea rece.

De pe gene îi picură apă, iar expresia i se destinde, luat prin surprindere de locul unde se află şi de ceea ce face.

— Trebuie să ne întoarcem! strig eu în ciuda vântului.

El nu clatină din cap și nu protestează, dar nici nu pare să priceapă ceva din ceea ce am spus, pentru că își lasă privirea în jos și se pune din nou în mișcare, înotând dincolo de golf. Trag repede câteva guri de aer. Raza de lumină de la far se mișcă în cerc și trece peste port, luminând catargele navelor scufundate. El este chemat la epavă de *ea*.

— La naiba!

Pielea îmi este înghețată și împovărată din cauza hainelor. Dar împing picioarele în urma mea și înot după el prin întuneric, știind că dacă ar trece o barcă prin port, probabil nu ne-ar vedea la timp. Am fi împinși sub provă, loviți de elice și s-ar putea să nu ne mai revenim vreodată. Dar dacă îl las să plece, știu ce se va întâmpla. Îl voi pierde pentru totdeauna.

Lovesc tare cu picioarele, cu brațele spintec apa, dar frigul începe să-mi încetinească bătăile inimii și sângele pompează spre extremități. După câteva rotații ale farului – singurul obiect care marchează trecerea timpului –, reușesc să-l ajung din urmă. Îl apuc de tivul tricoului și îl trag cu putere spre mine. El se întoarce și mă privește cu aceeași expresie de mai devreme.

— Trebuie să te trezești! strig eu la el. Nu poți face asta!

El încruntă sprâncenele doar pentru o fracțiune de secundă, mă aude, dar este aproape absorbit de Marguerite – vocea ei nu-i dă pace, vocea care îl cheamă și îl imploră să o găsească pe undeva pe acolo.

— Bo, spun eu mai tare de data asta, trăgându-l mai aproape de mine.

Lovesc repede cu picioarele ca să evit scufundarea.

— Trezește-te!

Bo clipește. Buzele lui sunt fantomatice, lipsite de orice urmă de culoare. El deschide gura, mijește ochii ușor și un cuvânt i se formează încet pe buze.

— Poftim?

— Ea a pus stăpânire pe mintea ta și te obligă să faci asta. Trebuie să scapi de ea, să ignori tot ce îți spune. Nu este adevărat.

Câțiva metri mai încolo, către gura portului, geamandura cu clopot se face auzită. Un sunet straniu care se rostogolește peste apă.

— Trebuie să o găsesc! se încăpățânează el cu voce neclară.

Știu imaginea pe care i-a sădit-o în minte: ea înotând într-o rochie albă-sidefie, dintr-o țesătură subțire și transparentă care i se învolburează în jurul trupului, părul lung și mătăsos, vocea fermecătoare strecurându-i-se în urechi. Vorbele ei promit căldură, vocea ei e ca de catifea și trupul ei e strâns lipit de al lui. Bo este prins în vraja ei.

Îl va îneca, la fel ca pe toți ceilalți.

— Te rog! îl implor, privind intens în ochii care nu se pot concentra, ochii care o văd doar pe ea. Întoarce-te cu mine!

El clatină din cap încet.

— Nu... pot!

Îmi încleștez maxilarul și-l prind cu mâinile de ceafă, obligându-l să se apropie atât de mult, încât trupurile noastre plutesc împreună imponderabile. O fac fără să mă gândesc și fără să respir. Îmi strivesc buzele de buzele lui. Apa se furișează între noi și simt gustul oceanului pe pielea lui Bo. Îmi înfig unghiile la baza gâtului lui, încercând să-l trezesc din fantezia în care e captiv. Îmi simt bătăile inimii în piept și îmi apăs buzele și mai tare. Deschid gura să simt căldura respirației lui, dar el nu se mișcă și nu reacționează. Poate că ideea mea nu va avea rezultatul scontat - poate că a fost o greșeală.

Apoi unul dintre brațele lui alunecă pe lângă mine, sprijinindu-se de omoplații mei. Gura lui Bo se deschide și căldura din trupul lui se revarsă brusc în trupul meu. Cealaltă mână a

lui îmi găsește obrazul și apoi șerpuiește prin păr. El mă trage și mai mult, încolăcindu-și brațele în jurul meu. Și cu buzele mele, șterg amintirea lui Marguerite Swan din mintea lui. Îl câștig de la ea și el mă lasă. Mă sărută ca și cum mă dorește mai mult decât a dorit ceva vreodată. Și, pentru o secundă, nimic nu pare real. Eu nu înot în port, cuprinsă de brațele lui Bo, cu gura lui copleșind-o pe a mea, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Noi suntem altundeva, departe de locul acesta, sub un soare cald, cu nisip cald la spatele nostru și cu respirație caldă pe buzele noastre. Două trupuri legate împreună. Două trupuri care nu se tem de nimic.

Și atunci, el își retrage gura încet, apa se scurge între noi și totul se transformă într-o singură mică înțepătură. Îl aștept să-mi dea drumul, să reînceapă să înoate către port, dar el rămâne cu o mână pe ceafa mea și cu cealaltă pe spatele meu, în timp ce picioarele noastre lovesc ritmic sub noi.

— De ce ai făcut asta? întreabă el cu o voce aspră și aproape schimbată.

— Ca să te salvez.

El își aruncă privirea la oceanul întunecat și amenințător, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar cât se poate de real.

— Trebuie să ne întoarcem la mal, îi spun eu, iar el confirmă cu o mișcare din cap.

Privirea îi e încă încețoșată și pare că nu se poate concentra, de parcă n-ar fi încă sigur unde se află și de ce.

Înotăm unul lângă altul înapoi spre doc. Ne-am deplasat mai departe decât ne-am dat seama, curentul trăgându-ne în larg, și, după câteva minute de înot dificil, ajungem în sfârșit. Bo își încolăcește mâinile în jurul taliei mele și mă ridică la marginea docului, apoi se ridică și el. Suntem prea înfrigurați ca să mai vorbim și ne prăbușim pe spate, gâfâind în aerul înghețat al nopții.

Știu că trebuie să intrăm și să ne încălzim înainte ca hipotermia să se instaleze – ceea ce n-ar fi exclus. Așa că îi ating mâna și amândoi ne ridicăm și alergăm pe cărarea din pădure care duce spre casă.

Ne scoatem pantofii, iar Bo îngenunchează lângă șemineu – câțiva tăciuni sunt încă aprinși sub buștenii carbonizați –, în timp ce eu mă ghemuiesc pe canapea cu două pături de lână ținute strâns peste umeri. Otis și Olga apar din dormitor, întinzându-se și arătând somnoroase. Cele două pisici își petrec tot timpul aici cu Bo; îl plac. Poate că mai mult decât mă plac pe mine.

Bo adaugă mai mulți bușteni pe foc, iar eu mă târăsc pe podea lângă el, întinzându-mi brațele ca să-mi încălzesc palmele lângă flăcările subțirele. Dinții îmi clănțăne și vârfurile degetelor sunt încrețite.

— Tu mori de frig! observă el, uitându-se la trupul meu, care tremură sub pături. Trebuie să dai jos hainele astea.

Bo se ridică în picioare și se duce în dormitor, de unde revine o clipă mai târziu cu un tricou alb simplu și o pereche de boxeri verzi.

— Poftim! spune el. Poți să porți astea.

Mă gândesc să-i spun că sunt bine, dar nu sunt. Pantalonii mei scurți și maioul sunt atât de îmbibate cu apă, că au început să ude și păturile. Așa că mă ridic în picioare, îi mulțumesc și plec cu hainele în baie.

Simt gresia albă și rece sub tălpi și, pentru o clipă, cercetez baia micuță. Un aparat de ras și o periuță de dinți sunt lângă chiuvetă. Un prosop atârnă pe suport. Indicii că cineva a ocupat această casă după foarte mulți ani în care nu a fost locuită. Mă chinui să-mi scot hainele și le las cu greu pe podea într-o grămadă. Nici măcar nu mă străduiesc să le împăturesc.

lui îmi găsește obrazul și apoi șerpuiește prin păr. El mă trage și mai mult, încolăcindu-și brațele în jurul meu. Și cu buzele mele, șterg amintirea lui Marguerite Swan din mintea lui. Îl câștig de la ea și el mă lasă. Mă sărută ca și cum mă dorește mai mult decât a dorit ceva vreodată. Și, pentru o secundă, nimic nu pare real. Eu nu înot în port, cuprinsă de brațele lui Bo, cu gura lui copleșind-o pe a mea, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Noi suntem altundeva, departe de locul acesta, sub un soare cald, cu nisip cald la spatele nostru și cu respirație caldă pe buzele noastre. Două trupuri legate împreună. Două trupuri care nu se tem de nimic.

Și atunci, el își retrage gura încet, apa se scurge între noi și totul se transformă într-o singură mică înțepătură. Îl aștept să-mi dea drumul, să reînceapă să înoate către port, dar el rămâne cu o mână pe ceafa mea și cu cealaltă pe spatele meu, în timp ce picioarele noastre lovesc ritmic sub noi.

— De ce ai făcut asta? întreabă el cu o voce aspră și aproape schimbată.

— Ca să te salvez.

El își aruncă privirea la oceanul întunecat și amenințător, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar cât se poate de real.

— Trebuie să ne întoarcem la mal, îi spun eu, iar el confirmă cu o mișcare din cap.

Privirea îi e încă încețoșată și pare că nu se poate concentra, de parcă n-ar fi încă sigur unde se află și de ce.

Înotăm unul lângă altul înapoi spre doc. Ne-am deplasat mai departe decât ne-am dat seama, curentul trăgându-ne în larg, și, după câteva minute de înot dificil, ajungem în sfârșit. Bo își încolăcește mâinile în jurul taliei mele și mă ridică la marginea docului, apoi se ridică și el. Suntem prea înfrigurați ca să mai vorbim și ne prăbușim pe spate, gâfâind în aerul înghețat al nopții.

Ştiu că trebuie să intrăm şi să ne încălzim înainte ca hipotermia să se instaleze – ceea ce n-ar fi exclus. Aşa că îi ating mâna şi amândoi ne ridicăm şi alergăm pe cărarea din pădure care duce spre casă.

Ne scoatem pantofii, iar Bo îngenunchează lângă şemineu – câţiva tăciuni sunt încă aprinşi sub buştenii carbonizaţi –, în timp ce eu mă ghemuiesc pe canapea cu două pături de lână ţinute strâns peste umeri. Otis şi Olga apar din dormitor, întinzându-se şi arătând somnoroase. Cele două pisici îşi petrec tot timpul aici cu Bo; îl plac. Poate că mai mult decât mă plac pe mine.

Bo adaugă mai mulţi buşteni pe foc, iar eu mă târăsc pe podea lângă el, întinzându-mi braţele ca să-mi încălzesc palmele lângă flăcările subţirele. Dinţii îmi clănţăne şi vârfurile degetelor sunt încreţite.

— Tu mori de frig! observă el, uitându-se la trupul meu, care tremură sub pături. Trebuie să dai jos hainele astea.

Bo se ridică în picioare şi se duce în dormitor, de unde revine o clipă mai târziu cu un tricou alb simplu şi o pereche de boxeri verzi.

— Poftim! spune el. Poţi să porţi astea.

Mă gândesc să-i spun că sunt bine, dar nu sunt. Pantalonii mei scurţi şi maioul sunt atât de îmbibate cu apă, că au început să ude şi păturile. Aşa că mă ridic în picioare, îi mulţumesc şi plec cu hainele în baie.

Simt gresia albă şi rece sub tălpi şi, pentru o clipă, cercetez baia micuţă. Un aparat de ras şi o periuţă de dinţi sunt lângă chiuvetă. Un prosop atârnă pe suport. Indicii că cineva a ocupat această casă după foarte mulţi ani în care nu a fost locuită. Mă chinui să-mi scot hainele şi le las cu greu pe podea într-o grămadă. Nici măcar nu mă străduiesc să le împăturesc.

Tricoul lui Bo și boxerii au mirosul lui, miros de proaspăt și de mentă, dar și de pădure. Respir adânc și închid ochii înainte de a mă reîntoarce în living. Acum focul trosnește, iar flăcările scapără pe horn și umplu căsuța de căldură.

Stau pe podea lângă Bo și trag păturile în jurul meu. El nu se întoarce să mă privească, se uită țintă la flăcări și își mușcă buza inferioară. În timp ce eram în baie, s-a schimbat într-o pereche de blugi uscați și un tricou negru. Acum suntem amândoi scăpați de hainele îmbibate cu apă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Înfrigurată, strâng păturile la piept. Ploaia bate în acoperiș, iar vântul vuiește.

— Ai fost atras în port.

— Cum?

— Tu știi cum.

— Olivia, spune el, ca și cum numele ar fi fost zăbovit pe buzele lui zile întregi. O puteam vedea... în apă.

— Ea te chema. Vocea ei s-a strecurat în mintea ta.

— Cum? întreabă el din nou.

— La hangarul pentru bărci ți-a șoptit ceva la ureche. Te-a declarat ca al ei, făcând imposibil pentru tine să te mai gândești la altceva sau la altcineva. A fost doar o chestiune de timp până când te-a atras. De vreme ce ai rămas ascuns pe insulă, nu a reușit fizic să te tragă în apă, așa că a fost nevoită să-și strecoare vocea în mintea ta și să te determine să o cauți.

El clatină din cap, incapabil să priceapă ceea ce tocmai i s-a întâmplat.

— Olivia Greene, îi spun eu direct, este Marguerite Swan. Ea te aștepta în port; te-ar fi tras spre ea, și-ar fi lipit buzele de ale tale și apoi te-ar fi înecat.

El se sprijină de genunchi cu dinții strânși. Îi privesc cicatricea de sub ochiul stâng și pomeții care încep să strălucească de la căldura focului. Mă concentrez asupra buzelor lui și a modului în care le-am simțit apăsate pe buzele mele.

— Dar cum de știi asta? întreabă el. Cum poți fi atât de sigură că Marguerite Swan este cea care a pus stăpânire pe trupul Oliviei? Și nu una dintre celelalte surori?

El se uită cu coada ochiului, de parcă nu poate crede propria întrebare și, mai ales, faptul că a adresat-o.

— Trebuie doar să ai încredere în mine, spun eu. Marguerite vrea să te ucidă. Și nu se va opri până când nu va găsi o cale să o facă.

— De ce pe mine?

— Pentru că te-a văzut cu mine la hangarul pentru bărci.

— Și ce legătură are cu asta?

Degetele îmi tremură ușor, iar inima îmi bate nebunește, avertizându-mă să nu-i spun adevărul. Dar adevărul are gustul eliberării, al luminii soarelui într-o zi de primăvară, și capul meu începe să pulseze cu fiecare bătaie de inimă.

— Eu le pot vedea, mărturisesc repede și cuvintele se rostogolesc înainte să le pot prinde.

— Pe cine?

— Pe surori. O pot vedea pe Aurora în corpul lui Gigi Kline și pe Marguerite în Olivia Greene. Știu ce corpuri au furat.

El își îndreaptă spatele și își desprinde coatele de pe genunchi.

— Cum e posibil asta?

Clatin din cap, aerul îmi dispare din plămâni și un tremur îmi traversează întregul corp.

— Le poți vedea și n-ai spus nimic?

— Nimeni nu știe.

— Dar..., începe el şi deschide gura mare în timp ce mijeşte ochii, privindu-mă intens. Le poţi vedea cu adevărat?

— Da!

Mă ridic în picioare şi îmi încrucişez braţele. Îmi dau seama că Bo încearcă să pună lucrurile cap la cap, să facă totul să se potrivească. Dar în mintea lui se dă o luptă. Nu vrea să creadă că ceea ce îi spun ar putea fi adevărat.

— De cât timp reuşeşti să faci asta?

— Dintotdeauna.

— Dar cum?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Adică... mereu am fost în stare să fac asta..., încep eu să bat câmpii, pierzându-mă în explicaţii, în minciuna din spatele adevărului.

— Şi mama ta le poate vedea?

Dau din cap dezaprobator.

El se încruntă şi priveşte spre foc, frecându-şi ceafa cu mâna dreaptă.

— Ele ştiu... Surorile ştiu că le poţi vedea?

— Da.

Din nou rămâne cu gura deschisă, căutându-şi cuvintele, căutând întrebarea corectă, astfel încât toate acestea să aibă sens.

— Cum rămâne cu cea de-a treia, cea de-a treia soră?

— Hazel, răspund eu pentru el.

— Unde este ea? Al cărui trup l-a furat?

— Nu ştiu.

— N-ai văzut-o încă?

— Nu.

— Dar este pe aici pe undeva?

— Da.

— Şi nu a ucis pe nimeni încă?

Dau din cap dezaprobator.

— Nu încă.

— Prin urmare, mai este timp să o găsim și să o oprim.

— N-ai cum să le oprești, răspund eu.

— Ați încercat?

Îi întâlnesc privirea.

— Nu. Este inutil să încerci.

Mă gândesc la altercația mea cu Gigi în hangarul pentru bărci. Îmi imaginasem – în mod stupid – că ar fi posibil să discut cu ea, cu ea *cea adevărată*. Cu Aurora. Poate că o parte din ea era încă umană, avea încă o inimă arzătoare care poate că se săturase de atâtea crime. Dar Lon ne-a întrerupt. Oricum, simt că a mers prea departe. Vorbele mele nu aveau să fie niciodată îndeajuns.

Bo își lasă jos mâna de la ceafă și observ în privirea lui că începe să mă creadă.

— La naiba, Penny! exclamă el, ridicându-se și făcând un pas spre mine. Deci Lon și Davis aveau dreptate? Chiar au încuiat o soră Swan în hangarul pentru bărci?

Dau din cap afirmativ.

— Și Olivia, sau Marguerite – oricare ar fi numele ei –, încearcă să mă omoare?

— Deja s-a strecurat în mintea ta. Te poate face să vezi lucruri care nu sunt acolo, să simți lucruri care nu sunt adevărate.

— Când am văzut-o, spune el, în apă... așteptându-mă, parcă aș fi avut nevoie de ea, ca și cum aș fi murit dacă n-aș fi ajuns la ea, ca și cum...

Bo își înghite cuvintele și se îneacă cu ele.

— Ca și cum ai fi iubit-o? termin eu fraza în locul lui.

— Da, aprobă el și privirea lui o găsește pe a mea.

— Ea te poate convinge că n-ai iubit pe nimeni niciodată atât de mult și nici nu vei iubi.

Bo își strânge pumnii pe lângă corp, iar eu urmăresc mișcarea, cum își încordează antebrațele și cum îi pulsează tâmplele.

— Și atunci ai fost tu acolo, spune el, amintind de momentul când am sărit în ocean după el. Te puteam auzi, dar nu mă puteam concentra la tine. Îmi păreai foarte departe. Pe urmă, ți-am simțit mâinile. Erai drept în fața mea, adaugă el și se uită în sus, iar pupilele ochilor lui seamănă cu cele mai întunecate adâncimi ale oceanului. Și atunci, m-ai sărutat.

— Eu..., încep cu vocea sugrumată, eu trebuia să te opresc.

Un moment de tăcere. Inima mea se poticnește, se oprește brusc, repornește.

— După asta, spune el, n-am mai simțit că mă cheamă. Și nu simt nici acum.

— Poate că am oprit-o să se mai țină după tine, spun eu cu voce joasă.

— *Tu* ai oprit-o.

Cuvintele mi se încurcă pe limbă. Toate lucrurile pe care doresc să le spun.

— Trebuia să te readuc la realitate, nu puteam să te las să pleci; nu puteam să te pierd. Nu puteam să..., încep eu, dar povara mărturisirii îmi tulbură adâncul sufletului. Nu puteam să o las să te posede.

Nu-mi permit să-mi iau ochii de la el și să mă uit în altă parte – am nevoie de el să vorbească, să-mi spele mărturisirea cu vorbele lui. În ochi pare că i se ascunde o furtună. El ridică mâna și degetele îi alunecă pe linia obrazului meu și după ureche. Atingerea lui face să mi se ia piatra uriașă de pe inimă. Pentru o clipă închid ochii, apoi îi deschid din nou și simt că o dorință crește în mine, pură și onestă. El mă trage înainte, iar eu mă opresc la o distanță infimă de gura lui. Îl privesc în ochi,

încercând să mă agăţ de momentul ăsta. Şi atunci Bo mă sărută de parcă şi el are nevoie de mine.

Buzele lui sunt calde, vârfurile degetelor, reci. Pe neaşteptate sunt în braţele lui: inima îi bate tare, mâinile îi sunt în părul meu şi gura lui îmi caută buza inferioară. El este peste tot, îmi umple plămânii şi spaţiul dintre respiraţii. Şi eu simt cum cad, rostogolindu-mă ca o stea care pică din cer şi se roteşte spre Pământ. Inima mea se tulbură, devenind uşoară şi neliniştită.

Acest moment – acest băiat – ar putea să mă distrugă emoţional şi să schimbe drastic totul. Dar în căldura din vilă, cu vântul care bate în ferestre şi ploaia care răpăie în acoperiş, cu pielea noastră acoperită cu stropi de apă sărată, nu-mi pasă. Îi las mâinile să rătăcească pe trupul meu în timp ce degetele mele îşi croiesc drum spre ceafa lui. Nu doresc să fiu altundeva. Îl vreau numai pe el. Doar *pe el.*

Dragostea este o vrăjitoare – vicleană şi sălbatică.

Se furişează în spatele tău, dulce, blândă şi liniştită, exact înainte să-ţi taie gâtul.

Mă trezesc pe podeaua din lemn tare lângă şemineu. Bo doarme alături de mine cu braţul îndoit peste şoldul meu. Respiră încet peste părul meu. Înconjor cu privirea livingul, amintindu-mi unde mă aflu: în căsuţa unde locuieşte el. Focul s-a transformat în cărbuni, toţi buştenii au ars, aşa că mă strecor de sub braţul lui – degetele i se încordează – şi arunc un butuc în şemineu, împingându-l printre cărbuni. Durează doar o clipă ca flăcările să se reaprindă.

Îmi încrucişez picioarele şi îmi trec degetele prin păr. Am mirosul lui, tricoul lui este încă pe pielea mea. Ştiu că nu-l pot lăsa singur acum. Marguerite va încerca din nou. Şi nu îi voi permite să-l ademenească. Ceea ce simt pentru el îmi pătrunde

prin toți porii, de parcă ar fi picături de apă. Când aceasta va îngheța, ori mă va sfărâma într-un milion de bucăți, ori mă va face mai puternică.

Aleg una dintre cărțile care stau pe podea lângă mine și o răsfoiesc. Pe margini sunt însemnări, paragrafe subliniate, colțuri îndoite. Cerneala este decolorată și pătată pe alocuri.

— Cred că au fost cărțile tatălui tău, spune Bo.

El are ochii deschiși, dar continuă să stea culcat pe podea, urmărindu-mă. Probabil că m-a auzit când m-am ridicat.

— De ce crezi asta?

— Au fost cumpărate de la o librărie din oraș. Și pe coperta din față este trecut un nume.

Întorc cartea la coperta din față, unde o bucată de hârtie stă lipită în îndoitură. Scris de mână cu cerneală neagră este numele JOHN TALBOT. E o carte pe care el o comandase special sau poate că o aștepta de mult. Și un angajat i-a scris numele pe o foaie de hârtie până când a venit să o plătească.

— John Talbot este numele tatălui tău, corect?

— Da.

Sub hârtie este un bon de casă îndoit de la Olive Street Tea & Bookhouse. Este datat 5 iunie, cu trei ani în urmă. Cu o săptămână înainte ca el să dispară.

— Cred că le căuta pe surorile Swan, spune Bo. Poate căuta o cale să le oprească.

Sunt copleșită de amintiri din noaptea când l-am văzut mergând spre doc prin întuneric. Noaptea când el a dispărut. Ploaia cădea, iar vântul smulgea țiglele de pe acoperișul casei. Dar el nu s-a mai întors niciodată să le repare.

Tata aduna aceste cărți în secret, căutând o cale să pună capăt sezonului Swan.

— Te simţi bine? întreabă Bo şi se ridică în picioare în timp ce câteva cute i se formează între sprâncene.

— Minunat, spun eu şi închid coperta cărţii ca să o pun înapoi pe podea. Şi tu le-ai citit pe majoritatea?

El dă din cap aprobator, întinzându-se drept.

— Şi ce ai descoperit?

— Mai cu seamă speculaţii despre vrăjitoare şi blesteme, nimic cert.

— Ceva despre cum să pui capăt unui blestem?

El îşi mută privirea spre mine şi expiră zgomotos.

— Doar lucruri deja ştiute.

— Adică?

— Distruge sursa.

— Surorile.

— Singurul mod de a pune capăt ar fi să le ucidem, spune el.

— Dar atunci atât sora Swan, cât şi fata al cărei trup l-a furat ar muri.

El dă din cap aprobator.

— Încă doreşti să o ucizi pe Gigi Kline? întreb eu.

— Vreau ca oricine mi-a omorât fratele să plătească. Şi dacă singura cale ca să fac asta este să distrug atât fata, cât şi monstrul, atunci asta voi face.

Îmi trec amândouă mâinile prin păr, încercând să descurc şuviţele încâlcite, înainte să-mi pot da pletele peste umeri.

— Asta înseamnă că acum crezi în surorile Swan?

— Nu cred că am de ales, spune el. Una dintre ele încearcă să mă ucidă.

Buzele lui par mai pline când le apropie una de cealaltă. Bo e tensionat. Nu poate fi uşor să ştii că cineva – sau *ceva* – te vrea mort.

Ceea ce este şi mai dificil însă este să ştii că greşeala îţi aparţine. Marguerite nu l-ar dori pe Bo atât de mult, dacă ar fi doar un turist oarecare. Eu sunt cauza pentru care este atât de interesată de el. Adoră provocarea. Şi Bo este prada perfectă.

Mă ridic de pe podea. Otis şi Olga dormeau la un capăt al canapelei. Dar acum, Olga s-a trezit, urechile îi sunt ciulite şi capul, întors spre uşă.

— Îmi pare rău că eşti aici! spun eu, frecându-mi braţele cu palmele. Îmi pare rău că ai fost târât în treaba asta.

— Nu este vina ta, spune el cu voce profundă, iar arcuirea sprâncenelor îi îndulceşte marginile aspre ale feţei. Am venit aici din cauza fratelui meu. Eu am făcut asta; nu tu.

— Dacă nu ai fi pe insula asta cu mine, îi spun eu, încercând să îmi înăbuş lacrimile, atunci ea nu te-ar dori. Am greşit când mi-am imaginat că, ţinându-te aici pe insulă, vei fi protejat. Te va găsi oriunde ai fi.

— Nu, spune el şi se ridică, dar nu mă atinge, nu-şi trece mâinile pe braţele mele să mă aline – nu încă. Ea nu mai este în mintea mea. Nu-i mai aud vocea, nu-i mai percep gândurile. Tu ai anulat orice puteri avea asupra mea.

— Deocamdată. Dar va încerca din nou. Va veni aici pe insulă dacă va fi nevoie. Fizic, te va trage în apă. Nu va renunţa.

— Dacă eu nu sunt în siguranţă, atunci nici tu nu eşti.

— Lucrurile nu funcţionează aşa. Tu eşti cel pe care îl va îneca. Nu eu.

Stomacul meu se strânge şi nu mă simt bine.

— Dacă tu le poţi vedea şi ele ştiu asta, atunci şi tu eşti în pericol.

Mă gândesc la Marguerite în port, aşteptându-l pe Bo, ademenindu-l cu mirajul buzelor ei trecând uşor şi delicat peste buzele lui. Ea este fantoma adusă la suprafaţă de pe fundul oceanului.

E răzbunătoare şi abilă. E de neclintit în privinţa ostilităţii ei faţă de acest oraş. Şi nu se va opri.

— Nu mă poţi proteja, îi spun eu lui Bo. La fel cum nici eu nu te pot proteja.

Olga sare de pe canapea şi trece cu paşi mărunţi printre noi spre uşa principală, întinzând picioarele din spate ca să zgârie lemnul. Pe urmă începe să miaune şi îl trezeşte pe Otis.

— Pot încerca, spune Bo, mutându-se mai aproape.

În ochii lui văd oceanul şi asta mă atrage spre el precum mareea în faţa nisipului.

Mâinile lui mă descoperă în lumina focului, îmi mângâie încheieturile mâinilor şi braţele, apoi palmele lui alunecă spre obrazul meu, prin păr, amprentele lui pe pielea mea, şi, pentru o clipă, îl cred. Poate că Bo mă poate proteja; poate că acest lucru care îşi croieşte cu greu drum printre noi este suficient să ţină toate violenţele sub control. Trag aer în piept şi încerc să îmi liniştesc îndoielile, dar când buzele lui le ating pe ale mele, pierd contactul cu realitatea. Inima mea o ia razna. Degetele lui mă trag mai aproape, iar eu mă lipesc de el, având nevoie de constanţa bătăilor inimii lui şi de echilibrul braţelor lui. Degetele mele îi alunecă pe sub cămaşă, unde îi simt fermitatea abdomenului şi fiecare respiraţie. El este puternic, mai puternic decât majoritatea. Poate că va reuşi să supravieţuiască în acest oraş, să supravieţuiască Margueritei. Să-mi supravieţuiască. Îmi înfig degetele în pielea lui, în umerii lui şi mă pierd în el. Lumea din jurul meu a fost sfâşiată. Dar aceasta, *aceasta*, ar putea fi îndeajuns să netezească marginile fragile ale inimii mele care bătea cândva.

Focul face căldura dintre noi aproape insuportabilă. Dar continuăm să ne îmbrăţişăm printre paginile cărţilor şi păturile se împrăştie pe podea. Vântul urlă afară. Degetele lui îmi identifică rotunjimile şi bătăile tremurătoare ale inimii. El mă sărută

pe gât, locul unde sunt păstrate secretele mele. Îmi sărută clavicula, locul unde pielea este subţire şi delicată, modele cu pistrui ca o hartă de marinar. Sărută atât de uşor, încât sărutările lui se simt precum aripile sau şoaptele. El sărută şi eu alunec şi tot alunec sub atingerea lui. Mă prăbuşesc. Buzele lui înaintează sub tricoul meu, de-a lungul curbelor trupului. Văi şi dealuri. Promisiuni vii pe care el le va ţine pentru pielea mea. Îmi simt hainele apăsătoare şi grele – haine care îi aparţin lui, boxerii şi tricoul –, aşa că le dezbrac.

Mintea mea o ia razna, respiraţia mi se opreşte, apoi revine la normal. Pielea explodează, se aprinde şi atingerea lui se simte infinită, ca un val care se rostogoleşte la mal fără să se sfârşească vreodată. Bo este blând şi plăcut, iar eu nu doresc decât ca mâinile şi buzele lui să mă atingă veşnic. Lumina soarelui matinal îşi face apariţia deasupra orizontului, nuanţe de roz dulce care se strecoară prin ferestre, dar eu mă frâng aici pe podea, spărgându-mă în bucăţi în timp ce el îmi şopteşte numele şi eu văd doar pete de lumină care tremură. Pe urmă, el îşi ţine buzele deasupra buzelor mele, respirând acelaşi aer în timp ce pielea mea străluceşte de la căldură. Transpiraţia îmi umezeşte curbele trupului. El mă sărută pe nas, pe frunte şi pe lobii urechilor.

Eu l-am condamnat, l-am reţinut aici, l-am făcut prada lui Marguerite Swan. Bo este prins în furtuna sezonului care ar putea să-l ucidă. Trebuie să plece din Sparrow, să scape de acest loc nenorocit. Totuşi, am nevoie de el să rămână. Am *nevoie* de el.

JOHN TALBOT

Pe 5 iunie, cu o săptămână înainte să dispară, John Talbot a intrat la Olive Street Tea & Boohouse. Comandase patru cărți, titluri pentru care se documentase pe internet și care cuprindeau povestiri adevărate din viața de zi cu zi despre farmece și blesteme, mai exact informații înregistrate în alte orașe ghinioniste.

Pentru localnicii din Sparrow nu era ceva neobișnuit să arate interes pentru surorile Swan. Adeseori, colecționau decupaje din ziare și fotografii vechi ale orașului, din vremurile când surorile erau încă în viață. Depănau povești la Silver Dollar Pub, însoțite de foarte multe halbe de bere, apoi mergeau împleticit la docuri și strigau în noapte despre fiii și frații lor care se stinseseră. Uneori chiar deveneau obsedați. Mâhnirea și disperarea pot crea fisuri în gândire.

Dar John Talbot nu își împărtășise niciodată teoriile. Nu se îmbătase niciodată și nu deplânsese tragedia din Sparrow la o halbă de bere. Nu povestise nimănui niciodată despre colecția de cărți pe care o păstra ascunsă la Căsuța Ancorei. Nici măcar soției sale.

Și în după-amiaza aceea caldă și strălucitoare, pe când părăsea librăria, în ochii lui umbriți exista o efervescență, iar de-a

lungul frunţii sale erau săpate cute de îngrijorare. Privirea insistentă i se muta rapid dintr-o parte în alta, ca şi cum lumina soarelui ar fi fost de nesuportat, în timp ce îşi croia drum prin mulţimea de turişti înapoi spre bărcuţa care aştepta la doc.

Cei care îl zăriseră în ziua aceea aveau să spună mai târziu că avea aspectul cuiva copleşit de nebunia adâncurilor. Se ştia că insula avea darul de a înnebuni lumea. Aerul sărat şi izolarea îl doborâseră în cele din urmă.

John Talbot îşi pierduse minţile.

TREISPREZECE

Două zile au zburat pe nesimțite.

Degetele lui Bo se răsucesc prin părul meu, el mă urmărește dormind și îmi ține de cald în timp ce vântul se strecoară prin crăpăturile din ferestrele casei la primele ore ale dimineții. Bo alunecă pe lângă mine, pe deasupra păturii de lână, și își plimbă vârfurile degetelor pe brațul meu. Am uitat de toate celelalte în afară de această cameră mică, de acest șemineu și de acest crâmpei din inima mea care doare al naibii de tare.

În a treia zi, ne trezim și coborâm către șirurile de pomi din livadă sub un cer de după-amiază călduță; frunzele încep să se desfacă, iar florile să se deschidă. Merele și perele acestui sezon ar putea fi încă pipernicite, tari și necomestibile. Dar până la anul, sperăm că munca noastră va produce fructe mari și îndulcite de soare.

— Cum ai fost în școală? întreb eu, ridicând capul să mă bucur de soare.

Puncte albe și mici dansează în fața pleoapelor mele închise.

— Ce vrei să spui?

— Ai fost popular?

El întinde o mână și atinge capătul aspru al unei crengi, iar frunze verzi, delicate alunecă prin palma lui.

— Nu.

— Dar aveai prieteni?

— Câţiva, răspunde el şi mă priveşte cu ochii lui verzi ca jadul, care mă străpung drept în inimă.

— Ai făcut sport?

Încerc să pun cap la cap persoana care a fost cu persoana care este şi găsesc dificil să mi-l imaginez altundeva decât aici, în Sparrow, pe insulă, alături de mine.

El clatină din cap, zâmbeşte un pic, ca şi cum ar găsi amuzant faptul că chiar îi pun această întrebare.

— Am muncit pentru părinţii mei în fiecare zi după şcoală, aşa că nu am prea avut timp pentru prieteni sau vreun grup sportiv.

— La ferma părinţilor tăi?

— De fapt, e o podgorie.

Mă opresc lângă capătul unui şir.

— O podgorie? repet eu. Îţi plac strugurii?

— Da. În realitate, e doar o mică cramă de familie, dar merge foarte bine.

Nu este tocmai ferma unde mi l-aş imagina trudind: cu mâinile în pământ, murdar, agricultură cu bălegar. Dar sunt convinsă că era totuşi o muncă grea.

— Nu este ceea ce mi-am închipuit, îi spun eu.

— De ce nu?

— Nu ştiu, răspund eu, cercetându-l şi fixând cu privirea hanoracul lui gri decolorat şi blugii. Părinţii tăi ştiu unde eşti?

— Nu. Nu au vrut să vin aici. Au spus că ar trebui să-l las pe Kyle să plece. Acesta este modul în care ei au făcut faţă morţii lui, ignorând-o. Dar eu am ştiut că trebuia să vin. Aşadar când am absolvit anul acesta, am făcut autostopul pe coastă. Nu le-am spus niciodată că mă pregăteam să plec.

— Ai vorbit cu ei de când ai plecat?

El clatină din cap şi își vâră mâinile în buzunarele blugilor.

— Probabil că își fac griji pentru tine, spun eu.

— Nu pot să-i sun. Nu ştiu ce le-aş putea spune, zice el, privindu-mă. Cum să explic ce se întâmplă aici? Că fratele meu, Kyle, nu s-a sinucis, ci a fost înecat de una dintre cele trei surori care au murit în urmă cu doi secole?

— Poate să nu le spui asta, încerc eu. Dar probabil ar trebui să le dai de ştire că eşti bine... să le spui ceva. Chiar şi o minciună.

— Da, spune el cu vocea coborâtă. Posibil.

Ajungem la capătul livezii, unde unul dintre merii uscați este acum dispărut, ars până la rădăcini.

— Când toate acestea se vor termina, spun eu, după solstițiul de vară, vei merge acasă?

— Nu, răspunde el şi se opreşte să se uite înapoi la şirurile de pomi perfect distanțate în timp ce o pasăre cenușie apare pe neaşteptate de pe crengile unui copac şi aterizează pe ramura altuia. Nu o să mă întorc acolo. Nu acum. Înainte de moartea lui Kyle, am crezut mereu că voi sta şi voi munci pentru părinții mei după liceu. Că voi prelua afacerile familiei. Era şi ceea ce aşteptau ei de la mine. Fratele meu ar fi fost cel care urma să se mute şi să trăiască o viață diferită, să evadeze. Şi eu eram de acord cu asta. Dar după ce a murit..., continuă el şi se opreşte, trăgându-şi buzele în interior şi privind în sus printre ramurile înmugurite ale unui copac. Am ştiut că doream ceva diferit. Ceva care să fie al meu. Am fost mereu cel care a rămas în urmă în timp ce Kyle a văzut lumea. Dar nu mai vreau.

— Deci acum ce doreşti? întreb eu aproape şoptit, nedorind să-i întrerup gândurile.

— Vreau să fiu acolo, răspunde el, făcând semn cu capul spre marginea vestică a insulei. Pe apă, adaugă el şi se uită înapoi

spre mine de parcă n-ar fi sigur că îl voi înţelege. Când tata m-a învăţat să navighez, mi-a plăcut cu adevărat, dar nu m-am gândit că aş avea vreodată şansa să o fac. Poate că acum pot. Aş putea să cumpăr o ambarcaţiune şi să plec, probabil fără să mă mai întorc vreodată.

— Sună ca un plan de evadare. De parcă ai dori să începi o viaţă nouă.

El clipeşte des şi îşi îndreaptă umerii ca să stea cu faţa la mine.

— Da. Am bani; am economisit mare parte din viaţa mea, spune el cu privirea devenită distantă şi serioasă. Ai putea veni cu mine.

Strâng din buze, stăpânindu-mi cât pot un zâmbet care m-ar da de gol.

— Nu trebuie să rămâi în acest oraş – şi tu ai putea evada, ai putea lăsa în urmă acest loc dacă asta-i ceea ce dorești.

— Mai am de învățat.

— Te voi aştepta, spune el într-un fel de parcă ar vorbi foarte serios.

— Dar mama mea...

Doar altă scuză.

Gura i se încleştează pe loc.

— Nu e foarte uşor pentru mine, explic eu, simţindu-mă tăiată în două, sfâșiată între *dorință* și închisoarea care este această insulă. Nu este un nu. Dar, de asemenea, nu pot spune da.

Observ tristețea din ochii lui și că nu înțelege chiar dacă vrea. Bo își strecoară degetele în jurul taliei mele, uşor, ca şi cum s-ar teme că mă voi speria precum una dintre păsările insulei, şi mă trage spre el.

— Într-o bună zi, vei găsi un motiv suficient de bun să părăseşti acest loc, spune el.

Cândva am citit un poem care spunea că dragostea este fragilă, la fel de fragilă precum sticla, şi se distruge cu uşurinţă.

Dar acesta nu e genul de dragoste care să supravieţuiască într-un loc ca ăsta. Trebuie să fie rezistentă şi trainică. Trebuie să aibă tupeu.

El este puternic, cred, acelaşi gând pe care l-am avut noaptea trecută. Îl privesc printre gene. Lumina soarelui se împrăştie printre arbori, îmblânzindu-i trăsăturile. *Mai puternic decât majoritatea băieților*. El ar putea supraviețui acestui loc. E făcut din ceva diferit, inima lui a rezistat și a bătut exact ca a mea, făurită din metale dure și pământ. Amândoi am pierdut lucruri, am pierdut oameni. Suntem dărâmaţi, dar luptăm să rămânem în viaţă. Poate că de aceea, am nevoie de el: simte cum simt eu, vrea cum vreau eu. Bo a stârnit ceva nedeslușit în pieptul meu, un centru rece, unde sângele pompează acum, o picătură de viață și vigoarea care împing în sus spre lumina soarelui.

Aş putea să-l iubesc.

Asta mi-a dat peste cap universul, marginile zdrențuite ale vieţii mele care încep să se deşire. Să iubeşti pe cineva este periculos. Îţi oferă ceva de pierdut.

Mă ridic pe vârfuri, buzele lui zăbovesc pe buzele mele și știu că Bo caută răspunsuri în calmul constant al privirii mele. Dar nu le va găsi acolo, aşa că își apasă buzele pe ale mele ca și cum ar putea apăsa asupra unui adevăr dincolo de mine. Dar eu îi pot dărui doar acest moment şi îmi urc degetele pe pieptul lui, îl sorb şi gust aerul sărat de pe buzele lui.

Brusc îmi doresc să-i pot da speranţe pentru totdeauna, să-i promit că voi fi a lui. Dar ar fi o minciună.

Încerc să o sun pe Rose. Îi las mesaje pe telefon. Îi spun mamei ei să o pună să mă sune, dar nu se întâmplă nimic.

Unde este? De ce nu vrea să mă sune? Totuşi, nu pot părăsi insula. Nu pot risca să-l las pe Bo singur – mă tem că Olivia ar putea încerca să-l ademenească din nou în port.

După câteva zile însă nu mai pot suporta. Lipsa de veşti mă face să fiu îmbufnată şi agitată.

Mă trezesc devreme, sperând să mă furişez din casă înainte ca Bo să observe. Olga mă urmează până la uşă, are ochii sticloşi de la frig şi se arată uimită că m-am sculat la oara asta.

Trag pe mine haina de ploaie care atârnă în cuierul metalic de lângă uşă, apoi răsucesc mânerul; un vânt rece năvăleşte brusc în casă, răspândind picături de ploaie pe fața mea. Olga trece ca o săgeată pe lângă picioarele mele și merge cu paşi mărunţi pe aleea pardosită cu scânduri. Apoi se opreşte brusc, cu urechile ciulite și coada biciuind aerul înainte și înapoi. Ceva i-a atras atenţia.

Mai este cam o oră până la răsăritul soarelui, dar cerul a devenit apos și transparent, dimineața răzbeşte, risipeşte norii nopții și schimbă terenul insulei într-o nuanță de roz purpuriu. Și în depărtare, văd ceea ce vede și Olga: o lumină care se agită peste apă și o ambarcațiune cu motor care se deplasează cu zgomot spre docul insulei.

— Ce se întâmplă? întreabă pe neașteptate Bo.

Nu mă aşteptam să fie treaz. Ușa este parţial deschisă şi arunc o privire în interior. Bo este deja în picioare și își freacă fața.

— A venit cineva, spun eu.

PAISPREZECE

O barcă se lovește cu zgomot de doc, după ce s-a deplasat mult prea rapid pe suprafața apei. Este a lui Heath; o recunosc pentru că este aceeași ambarcațiune cu care am ieșit în port să ne punem dorințe la corabia piraților când am descoperit primul trup.

Dar barca nu este condusă de Heath, ci de Rose.

Și alături de ea este cineva: o fată.

Bo mă prinde de braț și mă oprește să mă apropii în timp ce Rose se luptă să lege parâmă de doc. O recunoaște pe fată înaintea mea. Este Gigi Kline.

— Rose? întreb eu, iar ea ne observă pentru prima dată.

— N-am avut altundeva unde să merg, spune ea panicată când privirea ei o întâlnește pe a mea.

Pare speriată, e în stare de şoc, iar părul ei roşcat și ondulat este ciufulit de vânt și arată ca al unei persoane care a scăpat recent de la azil.

— Ce ai făcut? întreb eu.

— Trebuia să o ajut. Și n-am reușit să o ascund în oraș, ar găsi-o imediat. Așa că am adus-o aici. M-am gândit că va fi în siguranță. Ai putea să o ascunzi în far sau în altă căsuță.

Nu știu – sunt panicată. N-am știu ce altceva să fac, turuie ea în timp ce ochii continuă să îi clipească de la Gigi la mine.

— Ai scos-o pe Gigi din hangarul pentru bărci? întreabă Bo.

Gigi stă tăcută în barcă, împăciuitoare, nevinovată. Jocul ei actoricesc e impecabil în timp ce face mișcări încete și calculate. Fiecare clipit de geană pare studiat.

— Eu... trebuia...

— Nu, nu trebuia! mă răstesc eu. A fost o idee foarte proastă, Rose!

— Pur și simplu, n-am putut să-i las să o țină încuiată în felul ăla. E o cruzime! Și ei puteau la fel de ușor să facă asta și altcuiva. Mie... sau nouă.

— Probabil că o vor face când vor afla ce ai făcut.

— Penny, te rog! zice ea, pășind din barcă cu palmele ridicate în aer. Trebuie să o ajuți!

Nu mi-am dat seama că încarcerarea lui Gigi a supărat-o pe Rose atât de profund, încât să o elibereze și să o aducă aici. Știu că au fost prietene cândva, cu ani în urmă, dar nu mi-am imaginat niciodată că va acționa astfel. Nu a putut suporta să vadă legată și în suferință o persoană de care îi păsase cândva. Devenită un spectacol nemilos. Lui Rose nu i s-a părut corect din start. Nu o pot învinui pentru asta.

— Rose, este periculos! N-ar fi trebuit să o eliberezi.

Întâmpin privirile lui Gigi și pe ale Aurorei, ascunsă acum în trupul ei, și văd cum aceasta pândește ca un animal clipa până când va fi în siguranță să iasă din ascunzătoare. Nu fusese nevoie ca ea să-i farmece pe Davis și Lon ca să o salveze. Rose o făcuse din bunătatea inimii ei. Și eliberase un monstru, lucru de care nici măcar nu-și dădea seama.

— Poate că este mai bine că se află aici, îmi șoptește Bo de la o distanță de la care Rose și Gigi nu pot auzi.

Îmi simt sprâncenele încruntându-se.

— Despre ce vorbeşti?

— Putem sta cu ochii pe ea, să o încuiem şi să fim siguri că nu va mai ucide pe altcineva.

Ştiu de ce doreşte el acest lucru: vrea să o chestioneze pe Gigi în legătură cu fratele lui. Şi dacă va decide că Aurora a fost cea ascunsă în trupul lui Gigi, sora care l-a ucis pe fratele său, ce se va întâmpla pe urmă? Va încerca să o ucidă? Aceasta este o greşeală, o simt, dar atât Bo, cât şi Rose mă privesc insistent, aşteptându-mi decizia.

Acest lucru nu se poate întâmpla.

— Bine! Scoate-o din barcă! O vom duce la Căsuţa Bătrânului Pescar. Apoi vom decide ce vom face în continuare.

Uneori cred că această insulă este un magnet pentru lucrurile rele, centrul tuturor relelor. Ca o gaură neagră care ne trage spre o soartă căreia nu ne putem opune. Alteori cred că această insulă este singurul lucru care mă ţine sănătoasă, singurul lucru familiar care mi-a rămas.

Sau poate că eu sunt acea gaură neagră. Şi toată lumea din jurul meu nu poate decât să fie înghiţită, înecată şi prinsă în capcana orbitei mele. Dar, de asemenea, ştiu că nu pot face nimic ca să schimb situaţia. Eu şi insula suntem la fel.

Merg în fruntea coloanei spre Căsuţa Bătrânului Pescar, Rose se ţine după mine, apoi vine Gigi, iar Bo mă urmează îndeaproape.

Uşa este descuiată, iar interiorul este mai întunecat, mai umed şi mai rece decât în căsuţa lui Bo. Ating întrerupătorul, dar nu se întâmplă nimic. Merg de cealaltă parte a livingului mobilat cu un singur balansoar de lemn şi o canapea capitonată în roşu care nu se potriveşte cu nimic altceva din încăpere. Găsesc un lampadar, îngenunchez să-l bag în priză şi imediat licăreşte.

Dar lumina nu face mare lucru ca să înviorează aspectul vilei.

— Este doar temporar, o asigură Rose pe Gigi.

Însă eu nu sunt sigură de ceea ce își imaginează Rose că se va întâmpla ca să schimbe împrejurările actuale. Răpirea lui Gigi de la hangarul de bărci îi va face pe Davis și Lon și mai bănuitori. Ei vor presupune că una dintre surorile Swan a eliberat-o și acum o vor căuta. Și eu cu Rose vom fi probabil primele lor suspecte de vreme ce atât ea, cât și eu am fost surprinse furișându-ne în hangarul pentru bărci – și acum îmi dau seama de ce Rose a fost acolo. Plănuia asta de la început.

— Îți vom aduce lemne pentru șemineu, îi spun lui Gigi, dar ea nu-și ridică privirea din podea.

Fata privește fix la un colț de covoraș cu marginile zdrențuite, probabil ros de șoareci.

— Și voi găsi niște haine noi, se oferă Rose, privind în jos la cămașa pătată și la blugii lui Gigi.

Trag de cele două ferestre din casă să văd dacă alunecă în tocuri, dar ele nici măcar nu se clintesc – amândouă sunt blocate de rugină. Această casă este mult mai veche decât cea în care stă Bo. Și probabil că aceste ferestre nu au fost deschise în douăzeci de ani. Mă întorc spre ușă, nedorind să fiu în aceeași încăpere cu Gigi mai mult decât trebuie.

— Ești în siguranță aici, o aud pe Rose spunându-i, iar Bo pășește pe ușă, aruncându-mi o privire dintr-o parte.

Amândoi știm cine este ea cu adevărat, iar eu îmi dau seama că Bo așteaptă cu nerăbdare să o interogheze.

— Aș putea mânca și eu ceva? întreabă Gigi.

Rose dă din cap aprobator.

— Bineînțeles! Îți vom aduce și mâncare!

Ea habar nu are cine a invitat-o pe insulă.

— Încearcă să te odihnești, sunt sigură că ești epuizată.

Imediat ce Rose iese din căsuţă, eu închid uşa, iar Bo trage o scândură de lemn curbată care fusese aşezată de-a lungul părţii din spate a căsuţei. O împinge sub mânerul sferic şi astfel, blochează uşa pe loc.

— Ce faci? întreabă Rose, făcând o mişcare să apuce cu mâna scândura. Doar nu e prizonieră.

— Dacă vrei să o ascund aici, atunci aşa trebuie să decurgă lucrurile, explic eu.

— Tu de fapt nu crezi că ea a făcut ceva rău – că ea este una dintre ele –, nu-i aşa?

S-ar putea ca Rose să nu creadă în surorile Swan, dar ştie că eu cred.

— Nu ai niciun motiv să crezi că este nevinovată, spun eu. Aşa că deocamdată, rămâne încuiată. Cel puţin este mai bine decât la hangarul pentru bărci.

— Deloc, ripostează Rose, dar îşi încrucişează braţele la piept şi păşeşte înapoi de la uşă, acceptând fără tragere de inimă regulile noastre.

— Heath ştie ce ai făcut? întreb eu.

Ea clatină din cap.

— Nu, dar am împrumutat barca părinţilor lui, aşa că probabil va trebui să-i spun unde am fost.

— El nu poate povesti nimic nimănui despre asta.

— Nu va povesti.

— Şi nu te-a văzut nimeni când ai luat-o pe Gigi? întreabă Bo.

— Era întuneric, iar Lon era terminat. Probabil că nici măcar nu şi-a dat seama că a dispărut Gigi.

Din nou sunt uluită de această idee îngrozitoare. Nici măcar nu sunt sigură dacă noi o ascundem pe Gigi de Lon şi Davis sau dacă o ţinem ostatică, exact cum au făcut şi ei. Însă indiferent

de motivul pentru care o facem, sunt destul de sigură că se va sfârşi catastrofal.

— Fii atentă în oraş! o sfătuiesc eu.

— Voi fi, spune ea şi îşi înfundă adânc mâinile în buzunarele hainei, ca şi cum s-ar apăra de un frig neaşteptat. Mulţumesc! adaugă chiar înainte de a se îndrepta spre aleea care duce spre doc.

Eu şi Bo ne uităm unul la celălalt imediat ce ea dispare.

— Ce mai e de spus acum? întreabă el.

Întorşi acasă, fac două sandviciuri cu unt de arahide şi peltea pentru Gigi, le învelesc în folie de aluminiu şi apoi iau repede o pătură din dulapul de pe hol.

Când ajung la ușa Căsuței Bătrânului Pescar, scândura de lemn nu mai este la locul ei și ușa este ușor întredeschisă. La început, inima îmi sare de panică – Gigi trebuie să fi ieșit –, apoi aud vocea lui Bo. A mers să adune buşteni ca să facă focul pentru ea în timp ce eu am pregătit mâncarea şi s-a reîntors înaintea mea.

Mă opresc, ascultând pârâitul flăcărilor în şemineu.

— Știu cine eşti, îl aud pe Bo rostind.

— Serios? răspunde Gigi cu vocea mai îndepărtată, din partea cealaltă a livingului probabil, unde stă pe balansoar, singurul scaun din încăpere.

Ating mânerul sferic al ușii cu degetele și mă opresc. Poate că îi datorez asta lui Bo: șansa de a-i pune întrebări despre fratele lui. Aşa că aştept înainte de a intra.

— Tu nu eşti Gigi Kline, spune el stăpân pe sine, cu vocea egală şi hotărâtă. Eşti altcineva.

— Şi cine ţi-a spus asta? Prietena ta, Penny?

Înghit găluşca, n-am încotro.

— L-ai ucis pe fratele meu?

— Pe fratele tău? repetă ea cu vocea schimbată şi coborâtă cu o octavă pentru că nu mai este vocea lui Gigi, ci a Aurorei. Te aştepţi să-mi amintesc de fratele tău, un băiat din miile care s-au îndrăgostit de mine? o spune ea râzând, ca şi cum a te îndrăgosti ar fi primul pas spre moarte.

— S-a întâmplat vara trecută. Pe 11 iunie, încearcă el, sperând că îi va împrospăta memoria.

Dar chiar dacă ea își va aminti, nu i-o va mărturisi niciodată. Nu lui.

— Nu-mi sună cunoscut.

Aud paşi deplasându-se prin încăpere: paşii lui Bo. Și apoi vocea lui:

— Ai înecat pe cineva pe 11 iunie?

— Hmm, să mă gândesc, spune ea pe un ton ridicat, ca şi cum ar schimba între vocea lui Gigi și vocea Aurorei și ar juca un joc cu Bo pe care el îl va pierde. Nu, se pronunță ea în cele din urmă. Sunt foarte sigură că mi-am luat liber în ziua aia. O fată oboseşte când atât de mulți băieți se gudură pe lângă ea.

Sunt surprinsă că este atât de sinceră cu el chiar dacă răspunsurile ei sunt încă învăluite de neadevăr. Ea trebuie să accepte că Bo nu este păcălit de prefăcătoria ei neînsemnată. Bo vede prin Gigi Kline, chiar dacă nu o poate *observa* efectiv pe creatura din interiorul ei.

— Te pot convinge să-mi spui, zice el cu vocea ca un cui de oţel care pătrunde în lemn, iar eu împing uşa să o deschid mai mult, incapabilă să mai rămân tăcută.

Gigi nu stă jos cum mi-am imaginat, ci în picioare lângă una dintre ferestre, sprijinindu-se de parcă ar cerceta oceanul în căutarea unei nave care navighează spre port şi care ar putea să o salveze. Iar Bo se află doar la o mică depărtare, cu umerii traşi

spre spate și cu brațele pe jumătate îndoite în părți, ca și cum s-ar pregăti să le întindă și să-i cuprindă gâtul lui Gigi.

— Bo! rostesc eu printre dinți.

El nu se întoarce imediat, pentru că o privește insistent, de parcă ar putea să zărească o scânteiere a fratelui său în ochii ei – a momentului exact înainte ca el să fi fost ucis. Gigi ridică o mână și zâmbește puțin.

— Bietul băiat! spune ea pe tonul ei foarte calm și condescendent. Nu pot să te ajut să-ți găsești fratele... dar *pot* să îți arăt exact ceea ce a simțit, adaugă ea, ridicând degetele spre fața lui și străpungându-l cu privirea. Nu va durea, promit! De fapt, mă vei implora pentru că mai vrei, continuă ea cu vârfurile degetelor la o distanță extrem de mică și gata să-i atingă obrazul. Îți pot arăta lucruri de care prietena ta, Penny, nu este în stare. Ea este prea speriată ca să te iubească cu adevărat.

Și exact când mâna ei este aproape de obrazul lui, el îi prinde încheietura mâinii. Ea se cutremură ușor, apoi el îi împinge brațul, care îi cade într-o parte.

Ea își ridică sprâncenele și aruncă o privire spre mine din cealaltă parte a camerei, ca și cum ar vrea să se asigure că am văzut cât de aproape a fost să-l facă pe Bo al ei.

— Îmi plac cei care joacă dur ca să impresioneze, spune ea cu o clipire din ochi.

Las jos pătura și cele două sandviciuri pe masa mică de bucătărie cu o bufnitură surdă și apoi mă întorc spre ușă. Bo vine imediat după mine.

— Dacă ți-e dor de mine, Bo, îl lingușește ea, zâmbind superior, în timp ce ne urmărește plecând, știi unde mă găsești!

Dar Bo închide ușa trântind-o și strecoară scândura la locul unde fusese fixată.

— Ai avut dreptate, spune el. Este una dintre ele.

Eu și Bo cercetăm insula, paznici la datorie, explorând granițele în căutare de jefuitori – ca și cum surorile Swan au de gând să înoate la țărm cu miile ca să preia controlul micuțului nostru petic de pământ. Sunt iritată la culme. Agitată. Categoric nimic din tot ce se întâmplă nu se va termina cu bine.

Gigi Kline devine prizonieră în hangarul pentru bărci. Oamenii o vor căuta. Davis și Lon o vor moartă. Poliția din Sparrow va încearca să o găsească și să o redea părinților. Iar noi suntem cumva în miezul lucrurilor.

Nu sunt încă sigură ce urmează să facem cu ea.

— Vrei să vii la mine acasă pentru cină? îl întreb pe Bo când soarele începe să apună.

Noi doi am petrecut mare parte din timp în căsuța lui, singuri, niciodată în casa principală.

El își ridică pălăria ca să-și treacă o mână prin păr înainte să o pună din nou pe cap, mai în jos de data asta, încât este greu să-i vezi ochii.

— Cum rămâne cu mama ta?

— Nu se va supăra. Și nu a fost, de fapt, o cerere, ci o necesitate. Nu sunt gata să te las singur; ai putea să te hotărăşti să mergi din nou să înoți, spun eu cu un zâmbet, chiar dacă nu este amuzant.

El zâmbeşte superior şi priveşte peste insulă spre Căsuța Bătrânului Pescar, unde este încuiată Gigi. Scândura de lemn este încă la locul ei.

— Desigur, acceptă el.

Încălzesc o cutie cu supă de roşii şi fac două sandviciuri cu brânză pe aragaz – o masă simplă. Oricum nu sunt prea multe opțiuni. Va trebui să merg în oraş pentru mai multe provizii... în cele din urmă. Dar nu mă grăbesc să părăsesc insula.

Mâncăm repede, apoi Bo mă urmează sus pe scări. Când ajungem în dormitorul meu, aud ventilatorul în funcțiune pe hol. Mama este deja în pat.

— Crezi că mama ta știe că sunt aici? întreabă Bo imediat ce intrăm în camera mea.

— Știe. Simte când cineva este în casă sau pe insulă.

— Dar de Gigi?

Sunt sigură că mama știe și de ea. Dar nu va spune nimic. Sunt câțiva ani de când nu a mai vorbit cu nimeni din afara insulei. Nu cred că își poate aduna puterile să-i sune pe polițiști în legătură cu o fată dispărută, chiar dacă ar dori să o facă.

— Este așa din cauza tatălui tău?

Încuviințez repede cu o mișcare din cap și mă așez pe marginea patului în timp ce el alege fotoliul de lângă fereastră.

— După ce tata a dispărut în urmă cu trei ani, mama a cam pierdut contactul cu realitatea.

El dă din cap, plin de înțelegere.

— Îmi pare rău!

O ploaie ușoară a început să cadă, stropind geamul și răpăind pe acoperiș. Un cor care calmează parcă streșinile și unghiurile ascuțite ale bătrânei case.

— Se pare că dragostea este cea mai gravă formă de nebunie.

Merg spre fereastră și ating geamul cu palma. Simt răceala ploii pe cealaltă parte.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? îndrăznește Bo să întrebe.

Privesc înapoi spre el, cufundându-mă în ochii lui somnoroși.

— O singură dată, mărturisesc eu, aproape mitraliind cele trei cuvinte.

Este ceva despre care nu-mi place să vorbesc – cu nimeni.

— Și?

— Nu a durat. Împrejurări pe care nu le-am putut controla.

— Dar te mai gândeşti la el?

— Doar câteodată.

— Te temi?

— De ce anume?

— Să te îndrăgosteşti din nou?

Mâinile lui se odihnesc relaxate pe braţele fotoliului, dar privirea pare cu mult mai mult subînţeles.

— Nu, răspund eu şi-mi înăbuş emoţia care mi se ridică în gât.

Oare el poate vedea ce gândesc şi ce simt? Că inima mea e cât un purice şi că mintea mea nu se gândeşte decât la el? Că atunci când suntem împreună, aproape cred că nimic altceva nu mai contează? Că ar fi posibil ca el să mă salveze şi eu să-l salvez pe el?

— Înainte mă temeam că nu voi mai avea şansa să se întâmple.

El se ridică de pe fotoliu şi merge spre fereastră, apăsându-şi umărul pe rama de lemn, o cută dură de la maxilar spre tâmplă.

— Cum ai ştiut că eşti îndrăgostită?

Întrebarea lui mă face să simt furnicături în vârfurile degetelor din nevoia de a-i atinge faţa ca să-i arăt sentimentul care explodează în mine.

— Aveam impresia că mă scufund, spun eu, deşi îmi dau seama că ar putea fi un mod ciudat de a descrie respectiva stare, luând în consideraţie decesele din acest oraş, dar aşa mi-a ieşit. Ca şi cum te-ai îneca, dar nu are importanţă, pentru că nu mai ai nevoie de aer, ci doar de cealaltă persoană.

Ochii lui îi licăresc spre ai mei, îi cercetează şi se uită să vadă dacă mă înec. Şi da, mă înec. Ceasul de lângă patul meu ticăie, iar ploaia ţine măsura.

— Penny, rosteşte el încet, înclinându-şi privirea spre mine. Nu am venit aici, în acest oraş, aşteptându-mă la ceva de genul acesta, adaugă el, uitându-se în podea şi apoi ridicându-şi privirea din nou. Dacă nu te-aş fi întâlnit, probabil ar fi fost mai

simplu, mai puţin complicat. Poate că aş fi plecat cu multe zile în urmă.

Mă încrunt, iar el îşi drege glasul. Vorbele lui se destramă şi apoi se armonizează. Este foarte dificil pentru el.

— Dar acum ştiu..., reîncepe el şi lasă să iasă o gură de aer în timp ce mă străpunge cu privirea devenită sălbatică şi hotărâtă. Nu voi pleca de aici fără tine. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să aştept. Voi aştepta. Voi aştepta în acest loc mizerabil cât timp va fi necesar. Și dacă tu vrei să rămân, voi rămâne. Voi rămâne aici pentru totdeauna, dacă tu mi-o vei cere.

El clatină din cap și deschide gura, ca și cum ar urma să continue, dar nu-l las. Fac repede un pas înainte și îmi strivesc buzele de ale lui, îndepărtându-i gândurile și cuvintele. El are gustul unui vânt de vară de departe, ca iertarea de păcate, ca un băiat dintr-o altă viață. Ca și cum am putea să ne făurim amintiri care să ne aparțină doar nouă. Amintiri care nu au nicio legătură cu acest loc. O viață, poate. O viață adevărată.

Deschid ochii. Îi urmăresc linia buzelor cu buzele mele. El mă priveşte de parcă sunt o fată adusă de maree, rară, speriată şi distrusă. O fată găsită în apele cele mai învolburate, pe întinderile cele mai îndepărtate ale unei poveşti misterioase. El mă priveşte ca şi cum ar fi posibil să mă iubească.

— Sunt speriată, îi şoptesc.

— De ce anume?

— Că îmi îngădui să te iubesc și apoi să simt cum mă prăbuşesc dacă te voi pierde.

— Nu voi pleca nicăieri fără tine.

Promisiunile sunt uşor de făcut. Gândesc, dar nu spun. Pentru că ştiu că el se încrede în propriile vorbe. El este sigur că ceea ce simţim în clipa de faţă ne va salva în final. Dar eu ştiu – *eu ştiu.* Finalurile nu sunt niciodată foarte simple.

Mă sprijin din nou de perete. Mâna lui încă îmi atinge brațul și nu mă lasă să plec.

— Cum se termină asta? întreabă el, ca și cum gândurile lui le urmăresc pe ale mele. Ce se va întâmpla la solstițiul de vară?

Amintirile se revarsă potop peste mine, toți anii trecuți, verile care alunecau spre un sfârșit, trupuri moarte lăsate în urma lor.

— Va fi o petrecere, exact ca aceea de pe plajă, spun eu și îmi desprind brațul din strânsoarea lui, îmi trag în jos mânecile puloverului și îmi încrucișez brațele, cuprinsă pe neașteptate de frig. Înainte de miezul nopții, surorile se vor bălăci din nou în port, abandonând trupurile pe care le-au furat.

— Și dacă ele nu intră în apă? Dacă Gigi va rămâne încuiată în timpul solstițiului?

Plămânii mei nu mai primesc aer. *Ea va muri. Ea va fi prinsă în capcană în trupul lui Gigi pe timp nedefinit, împinsă în colțișoarele foarte întunecate ale minții lui Gigi. Ea va vedea, auzi și observa lumea, dar Gigi va relua controlul fără să știe că o soră Swan este acum întemnițată în trupul ei, ascunsă adânc înăuntru. O fantomă în trupul unei fete. Cel mai rău tip de existență. O pedeapsă care se potrivește hărțuirii pe care surorile au provocat-o.* Dar nu-i spun toate astea lui Bo. Pentru că nu pot fi sigură că este adevărat, de vreme ce nu s-a mai întâmplat niciodată. O soră Swan nu a rămas niciodată într-un trup după miezul nopții la solstițiul de vară.

— Nu sunt sigură! răspund eu sincer.

Privirea lui Bo rătăcește spre fereastră în timp ce el se gândește la ceva.

— Trebuie să o ucid, spune el în cele din urmă. Chiar dacă nu l-a omorât pe fratele meu, a omorât alți băieți. Nu merită să mai trăiască.

— O vei ucide și pe Gigi în același timp.

— Știu, dar tu mi-ai povestit mai înainte cum, în trecut, localnicii au omorât fete nevinovate, sperând să oprească surorile, dar că întotdeauna au procedat greșit, spune Bo în timp ce privirea lui o caută pe a mea. De data aceasta, noi nu vom proceda greșit. Tu le poți vedea. Tu știi cine sunt. Noi putem afla unde se află cea de a treia soră și putem termina treaba asta pentru totdeauna. Nimeni altcineva nu mai trebuie să moară.

— În afară de cele trei fete nevinovate.

— Mai bine decât încă o sută de băieți. Sau două sute. Câte alte secole să mai revină ele în acest oraș înainte să le oprească cineva? Localnicii nu au acționat corect niciodată pentru că niciodată n-au știut sigur care fete erau posedate. Dar noi știm. Și una este încuiată chiar aici, spune el, arătând spre fereastră, iar hotărârea lui neașteptată mă sperie.

Niciodată nu m-am gândit că Bo ar fi atât de serios și că într-adevăr ar vrea să o facă. Dar acum vorbește de parcă am putea merge în marș acolo și să-i luăm viața fetei, totul pe baza abilității mele de a vedea cine este ea cu adevărat.

— Și crezi că o să te împaci cu gândul după asta? întreb eu. Știind că ai omorât trei oameni?

— Fratele meu este mort, spune el cu răceală. Am venit aici să aflu ce s-a întâmplat cu el și am aflat. Pur și simplu, acum nu pot să plec, spune el, luându-și pălăria de pe cap și lăsând-o pe fotoliu. Trebuie să fac asta, Penny!

— Nu trebuie, spun eu, apropiindu-mă de el. Cel puțin nu chiar acum... nu în această seară. Poate reușim să găsim o altă cale.

El răsuflă și apoi se sprijină de rama ferestrei.

— Nu există o altă cale.

Întind mâna și îi ating brațul, silindu-l să se uite la mine.

— Te rog! spun eu, ridicându-mi bărbia spre el.

El miroase a pământ, a sălbatic şi a neînfricat, şi îmi dau seama că ar putea fi periculos, dar când sunt atât de aproape de el nu-mi pasă cum este. Mai avem câteva zile până la solstiţiu. Avem timp să găsim o soluție.

— Toate cărțile alea din căsuța ta... Poate că există cu adevărat o cale să le oprim pe surori fără să ucidem fetele pe care le-au posedat. Trebuie să ne uităm; trebuie să încercăm, mai spun eu, în timp ce îmi strecor degetele spre mâna lui Bo, iar căldura palmei lui mă arde, mă entuziasmează și mă zăpăcește.

— Foarte bine, răspunde el, strecurându-și degetele printre degetele mele. Vom căuta o altă cale. Dar dacă nu vom găsi...

— Știu..., spun eu înainte ca el să poată termina.

Bo o va ucide pe Gigi Kline doar ca să o trimită pe lumea cealaltă pe Aurora. Dar el nu înțelege pe deplin ce va însemna asta: să iei o viață. Asta îl va schimba. Viața nu este ceva ce poţi lua înapoi.

Soarele a reușit să se cufunde în ocean în intervalul de timp cât am stat în camera mea, așa că aprind lămpile de ambele părți ale patului meu.

— Unul dintre noi ar trebui să stea să supravegheze căsuța, să ne asigurăm că nu fuge pe ascuns, spune Bo.

Mă îndoiesc că ea va încerca să scape, dar oricum dau din cap aprobator. Nu are sorți de izbândă în oraş. În mod sigur, Lon şi Davis o caută. Și presupun că ea ştie că este mai în siguranţă aici, ascunsă în căsuţă. Greşeala ei este că îşi imaginează că o vom proteja. Mai ales cu Rose de partea ei. Când, de fapt, noi punem la cale modalităţi prin care să-i luăm viaţa.

SURORI

Vrăjitoria nu este întotdeauna alcătuită din cuvinte, din cazane în care fierb condimente sau pisici negre care cutreieră cu pași mărunți alei întunecate. Unele blesteme se manifestă din dorință sau din nedreptate.

Când era în viață, Aurora Swan lăsa uneori cioburi de sticlă spartă sau câte o coadă de șobolan pe pragul casei unei femei pe care o ura, sperând că o boală s-ar putea abate asupra acesteia sau că respectiva ar putea să se împiedice de o piatră în timpul unei plimbări pe Ocean Avenue și să-și rupă gâtul. Acestea erau doar mici semne rele, farmece obișnuite ale zilei, menite să încline soarta în favoarea ei. Nicidecum vrăjitorie adevărată.

Adeseori, când luna era însângerată, Hazel Swan putea fi găsită șoptind cuvinte tainice, mișcând iute din buze precum o pasăre colibri în zbor. Ea fermeca luna, dorind lucruri pe care le aștepta cu nerăbdare – o dragoste adevărată ca să le facă dispărute pe toate celelalte.

Marguerite, în schimb, era mult mai directă. Ea își strecura degetele de-a lungul gâturilor iubiților săi, le spunea că erau ai ei și, dacă era refuzată, se asigura că bărbații în cauză nu aveau să mai iubească pe altcineva în vecii vecilor. Ea promitea răzbunare, tortură și că va dezlănțui urgia de pe lume dacă îndrăznea

cineva să o respingă. Prin oraş, se preumbla cu un soi de foşnit, ca şi cum ar fi fost făcută din cea mai fină mătase franţuzească, arogantă şi autoritară. Dorea putere şi toată lumea ştia asta.

Dar mândria lor excesivă avea să le vină de hac la un moment dat.

Se prea poate ca surorile să se fi înfăţişat înaintea celorlalţi în mod scandalos drept crude și semănând cu niște vrăjitoare. Dar nu au practicat niciodată magia într-un mod care să le fi justificat moartea. Ele nu au fost vrăjitoare așa cum se povesteşte în cărţile de istorie, dar au avut cu adevărat o forţă de atracţie, ceva care te prindea.

Surorile se mișcau cu grație, ca și cum ar fi fost balerine cu experienţă de la Academia Regală de Dans din Franţa; părul lor părea când caramel, când roșu-aprins, în funcţie de lumina soarelui, iar vocile lor aveau intonaţia monotonă a unui sturz fluierător, fiecare cuvânt rostit de ele fascinând de-a dreptul.

Ele n-au furat niciodată suflete de bebeluşi și nici nu au aruncat vrăji puternice menite să aducă ploi fără sfârșit sau să facă peştii imposibil de prins. Și nici n-au avut puterea să urzească un blestem nepieritor, ca acela care le lega acum.

Dar magia nu a fost mereu la fel. Magia s-a născut din ură. Din dragoste. Din răzbunare.

CINCISPREZECE

La două fix dimineața, pleoapele mele se deschid agitate. Încăperea este învăluită în întuneric și doar lumina strălucitoare a lunii se revarsă prin fereastră pe podea. Norii de ploaie au dispărut, iar cerul s-a limpezit. Bo este treaz și stă pe fotoliu, bătând încet și ritmic cu degetele pe brațul acestuia. Își întoarce capul când mă ridic în pat.

— Ar fi trebuit să mă trezești mai devreme! îl dojenesc eu somnoroasă.

— Părea că ai nevoie să dormi.

Sunt îmbrăcată complet pe sub pături, așa că lovesc cu picioarele învelitorile și întind brațele în aer.

— Preiau schimbul următor, spun eu. Trebuie să fii obosit.

Podeaua de lemn este rece și scârțâie sub greutatea picioarelor mele.

Bo cască și se ridică în picioare. Ne lovim umerii pe când încercăm să ne mișcăm unul spre celălalt, amândoi somnoroși. Când el urcă în pat, se prăbușește pe spate, cu o mână pe piept și cealaltă întinsă pe lângă corp. Își trage pălăria peste față. Sunt tentată să mă târăsc înapoi în pat lângă el, să-mi odihnesc capul pe umărul lui și să moțăi din nou cu visele mele. Ar fi ușor să mă predau lui în acest moment și pentru totdeauna..., să las zilele

să treacă repede până când nu vor mai fi zile rămase de numărat. Aş putea părăsi această insulă cu el şi să nu mă uit în urmă. Şi, cumva, ar fi posibil să fiu fericită.

După foarte scurt timp, mâinile lui Bo se relaxează, capul i se lasă uşor spre stânga şi îmi dau seama că a adormit. Dar eu nu mă aşez pe fotoliu. Merg la uşă, o deschid destul de larg ca să mă strecor pe hol. Cobor încet pe scări spre uşa principală.

Câţiva nori trec în fugă peste faţa lunii, apoi o scot la iveală din nou. Un dans al cerului senin combinat cu nori joşi, inundat de lumina lunii.

Mă chinui să mă îmbrac cu haina de ploaie, încercând să mă mişc rapid, apoi ies în grabă în noapte, îndreptându-mă spre Căsuţa Bătrânului Pescar.

După câteva încercări, reuşesc să dau la o parte scândura de sub mânerul sferic. Mâinile îmi sunt ude, scândura este udă. Când uşa se deschide cu un scârţâit, singura lumină din interiorul căsuţei vine de la şemineul aflat în partea cealaltă a încăperii.

Miroase a mucegai, a naftalină şi un pic a oţet. Pentru o clipă, mă mustră conştiinţa deoarece Gigi este captivă în acest loc.

Ea este trează şi ţine palmele deasupra focului să se încălzească.

— Salut, Penny! spune ea, fără să se întoarcă cu faţa spre mine, în timp ce închid uşa în urma mea, scuturând picăturile de ploaie de pe haină. Nu eu l-am omorât pe fratele lui.

— Poate că nu, răspund eu. Dar Bo este hotărât să afle cine a făcut-o.

În mod instinctiv, vreau să mă îndrept spre foc, după căldură, dar, în acelaşi timp, nu doresc să fiu mai aproape de ea decât sunt deja. Pe canapea, observ pătura strânsă cum am adus-o mai devreme. Înseamnă că nu a dormit deloc.

— Ai venit să mă inviţi la tine acasă pentru un ceai şi un duş? Chiar aş avea nevoie de un duş.

— Nu!

— Atunci de ce ai venit aici?

Gigi se întoarce cu părul ei blond şi drept până la umeri care îi atârnă încâlcit şi murdar precum perii unei mături. Din nou îmi înăbuş un sentiment de regret. Ea clipeşte. Conturul gri-argintiu şi strălucitor al Aurorei Swan de sub pielea sa clipeşte de asemenea. Sunt ca două fete suprapuse. Două fotografii developate prost, una peste cealaltă. Dar când Gigi se îndepărtează de lumina focului, aproape că nu mai reuşesc să o văd pe Aurora în trupul ei; trăsăturile i se estompează şi devin neclare. M-aş păcăli însă crezând că Aurora nu mai se află acolo, iar Gigi este, pur şi simplu, o fată normală.

— Trebuie să discut cu tine!

— Fără prietenul tău? întreabă ea, cu partea stângă a buzei arcuită în sus.

— Bo vrea să te omoare... Întreg oraşul vrea asta.

— Întotdeauna a fost aşa, nu e o noutate.

În colţul tavanului, în spatele ei, se află o pânză de păianjen parţial ruptă şi cu pete întunecate – muşte şi molii – prinse în resturile lipicioase. Condamnate. Picioare şi aripi împotmolite. Păianjenul este mort de mult, dar pânza continuă să răpună vieţi.

— Dar de data asta te-au prins înotând spre mal după ce ai înecat doi băieţi. Oamenii sunt siguri că eşti una dintre ele.

Sprâncenele ei să întâlnesc, formând o linie care se ridică pe frunte.

— Şi sunt convinsă că n-ai făcut nimic ca să încurajezi ideea asta.

Sugerează că am spus ceva, că am dezvăluit că este într-adevăr o soră Swan, însă eu i-am spus doar lui Bo.

— Nu te-ai săturat de treaba asta? întreb eu. Nu te-ai săturat să ucizi oameni, an după an?

Asta dorisem să-i spun când m-am certat cu ea la hangarul pentru bărci înainte ca Lon să mă surprindă.

Pare intrigată și își înclină capul spre stânga.

— O spui ca și cum am avea de ales.

— Și dacă ar fi așa?

— Nu uita, spune ea răspicat, că, înainte de orice, este vina ta că am sfârșit-o în felul acesta.

Îmi las privirea în pământ. Fire de praf s-au adunat în jurul picioarelor mesei de bucătărie și pe pereți.

Ea zâmbește, apoi spune pe un ton ironic:

— Lasă-mă să ghicesc, te-ai îndrăgostit de băiatul ăla?

Gura i se strâmbă din nou, zâmbind plină de satisfacție că a atins un subiect care mă incomodează.

— Și începi să crezi că este posibil să existe o cale de a păstra acest trup în care ești și de a rămâne ființă omenească pentru totdeauna? continuă ea și se depărtează de foc, împingând maxilarul inferior spre exterior, ca și cum ar fi gata să izbucnească în râs. Ești al nabii de naivă, Hazel! Întotdeauna ai fost. Chiar și în trecut, credeai că acest oraș nu ne va ucide. Credeai că am putea fi salvate. Dar te-ai înșelat.

— Termină! îi spun eu cu buzele tremurânde.

— Ăsta nu este orașul tău. Ăsta nu este trupul tău. Oamenii ăștia ne urăsc; ne vor moarte din nou, iar tu te prefaci că ești una dintre ei, spune ea și ridică bărbia în aer, ca și cum ar încerca să mă vadă dintr-un unghi nou, să spioneze creatura din interiorul meu. Și băiatul ăla... Bo. El nu te iubește, el o iubește pe aceea care crede că ești: el o iubește pe Penny Talbot, fata al cărei trup l-ai furat, continuă ea, scuipând cuvintele de pe buze de parcă ar avea un gust mizerabil. Și acum ți-ai încuiat propria soră în

această casă dezgustătoare. Tu ne-ai trădat – ți-ai trădat propria familie.

— Iar tu ești periculoasă, reușesc să îngaim.

— Și tu la fel, râde ea. Spune-mi, plănuiai să lași să treacă tot sezonul fără să îneci măcar un băiat? Solstițiul se apropie.

— Am terminat cu asta! spun eu. Nu mai vreau să ucid!

Chiar dacă dorința mă chinuie, frământându-mi sufletul, nevoia e ca un ghimpe în ceafă, întotdeauna îmi înțeapă pielea și îmi amintește de ceea ce urmează să fac. Dar am rezistat. Câteodată chiar am uitat. Cu Bo, dorința de răzbunare a fost domolită. El m-a făcut să cred că pot fi altcineva... nu doar monstrul care am devenit.

— Trebuie! Este ceea ce facem, spune ea, răsucindu-și o șuviță de păr blond printre degetul mare și arătător și strângând buzele într-o expresie de supărare.

Fața Aurorei pare să se împingă în interiorul craniului lui Gigi, ca și cum ar încerca să găsească mai mult spațiu, și își întinde gâtul un pic între limitele trupului ei. Cunosc senzația. Uneori mă simt captivă în trupul lui Penny și la fel de încătușată de conturul pielii ei.

— Trăim în felul acesta de foarte mult timp, spun eu cu voce mai puternică acum, găsind forță în cuvinte. Două secole în care i-am torturat pe locuitorii acestui oraș și ce ne-a adus?!

— Te-ai îndrăgostit de un băiat oarecare, unul care nici măcar nu-i localnic, și acum, dintr-odată, vrei să protejezi orașul? întreabă ea și își încrucișează mâinile la piept.

Încă poartă bluza accea albă murdară de când i-a înecat pe cei doi băieți.

— Și în plus, adaugă ea, îmi place să revin. Îmi place să-i fac pe băieți să se îndrăgostească de mine, să-i controlez, colecționându-i ca pe niște mici trofee.

— Îţi place să-i ucizi, vrei să spui.

— Îi fac ai mei şi merit să-i păstrez! Nu este vina mea că sunt atât de încrezători şi de naivi. Băieţii sunt slabi. Aşa erau acum două secole, aşa sunt şi astăzi.

— Când va fi îndeajuns?

— Niciodată! răspunde ea şi îşi înclină capul într-o parte trosnindu-şi gâtul.

Răbufnesc în mine. La ce m-am aşteptat venind aici? Ce speram? Ar fi trebuit să ştiu: surorile mele nu se vor opri niciodată. Ele au devenit exact ca oceanul, distrug nave şi trăiesc fără remuşcări. Şi vor continua încă două secole, dacă vor face numai cum doresc.

Mă întorc spre uşă.

— Hazel, nu ţi-ai învăţat lecţia? spune ea din partea cealaltă a încăperii. Ai fost trădată de băiatul pe care l-ai iubit cândva; ce te face să crezi că Bo nu te va trăda şi el?

Ascund furia care fierbe în mine. Ea nu ştie nimic despre ce s-a întâmplat mai înainte – în urmă cu două secole.

— Situaţia este diferită, spun eu. Bo este diferit.

— Puţin probabil. Dar *este* drăguţ, zice ea şi zâmbeşte superior. Poate prea drăguţ pentru tine. Cred că ar trebui să-l agăţ.

— Stai departe de el!

Mijeşte ochii.

— Ce anume plănuieşti să faci cu el?

— Nu-l voi ucide.

Nu-l voi duce în valuri ca să-l înec. Nu vreau asta pentru el – o existenţă apoasă şi întunecată cu sufletul captiv în port. Un prizonier care se mută odată cu fluxul.

— Îţi dai seama că va trebui să-l părăseşti în câteva zile. Iar el se va fi îndrăgostit de o fantomă şi va rămâne cu trupul acestei

fete, Penny, care nu-şi va aminti nimic, spune ea şi râde scurt. Nu va fi foarte amuzant. El va fi îndrăgostit de Penny, nu de tine.

Un dezgust extraordinar începe să mi se ridice din măruntaie.

— El mă iubeşte pe mine, nu acest trup!

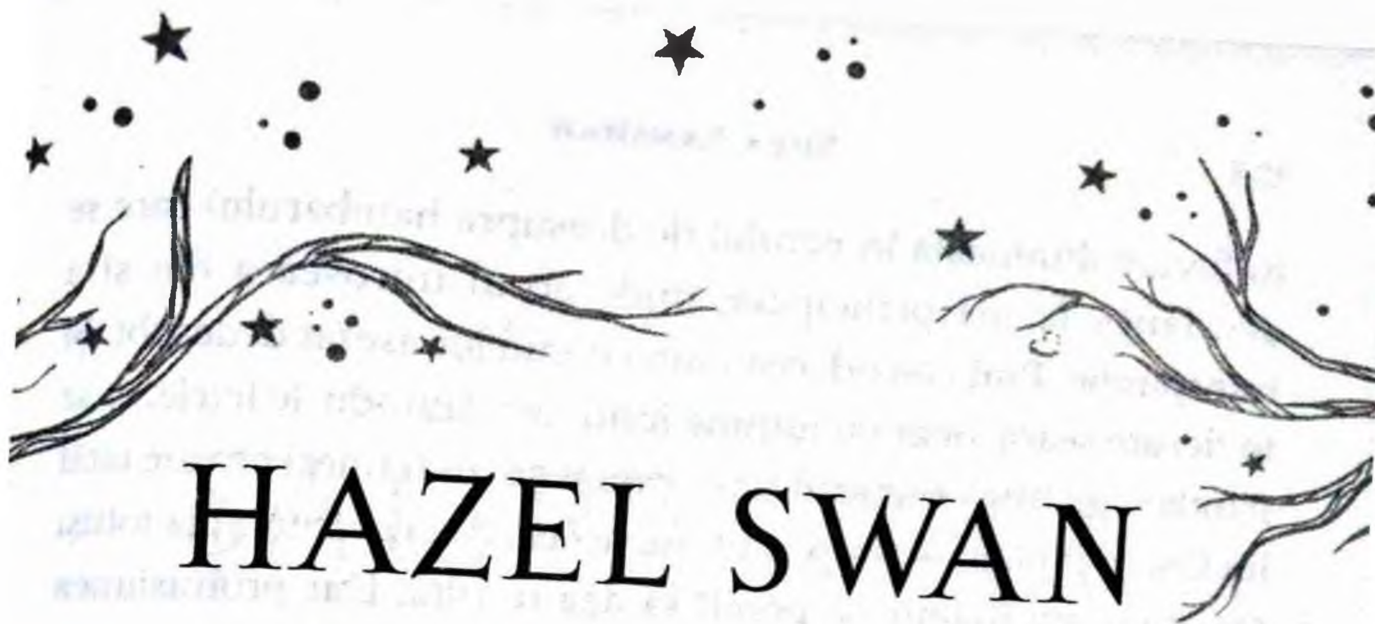
Dar vorbele sună neconvingătoare şi jalnice.

— Sigur, spune ea şi își dă ochii peste cap, un gest tipic pentru Gigi.

Noi nu putem decât să dobândim particularităţile trupurilor pe care le posedăm. Exact cum am căpătat eu trăsăturile lui Penny Talbot - toate amintirile ei stau adormite în mintea mea, aşteptând să fiu culeasă ca o floare din pământ. Joc rolul lui Penny Talbot şi o fac foarte bine. Am antrenament. Ating mânerul sferic.

— Am vorbit serios când am spus să stai departe de el! spun eu. Altfel, mă voi asigura că băieţii din oraş vor căpăta ocazia să facă exact ceea ce tânjesc să facă: să te ucidă!

Ea râde pe înfundate, dar mai apoi privirea îi devine serioasă, urmărindu-mă în timp ce mă furişez pe uşă şi o închid, lovind-o cu piciorul.

HAZEL SWAN

Hazel mergea repede pe Ocean Avenue, ținând delicat în mâini un mic pachet care conținea o fiolă cu parfum de mirt și apă de trandafiri. Era așteptată să-l predea doamnei Campbell, pe Alder Hill.

Tocmai aruncase o privire spre pachet, ambalat în mod elegant în hârtie maro, când s-a lovit de umărul cuiva care stătea pe trotuar. Pachetul i-a alunecat printre degete, iar fiola s-a spart pe strada cu piatră cubică. Parfumul de trandafir și mirt s-a evaporat rapid în aerul umed de pe litoral.

Owen Clement s-a așezat în genunchi să ridice resturile din pachet, iar Hazel a făcut la fel, brațul ei l-a atins pe al lui, degetele lor s-au întâlnit și s-a îmbibat cu parfum.

Spre deosebire de surorile ei, Hazel evitase mereu iubirile înflăcărate ale bărbaților. Așa se face că nu fusese pregătită pentru dorința care a cuprins-o întâlnindu-l pe Owen Clement, fiul primului administrator al farului, care trăia pe Lumiere Island. Owen era francez, ca și tatăl său, iar cuvintele i se rostogoleau pe limbă ca o briză veselă.

Noapte de noapte, Hazel a început să se furișeze dincolo de port, spre insulă – mâini apăsate pe piele și încurcate una în părul celuilalt, trupuri modelate ca unul singur care se trezeau

în fiecare dimineață în pătulul de deasupra hambarului care se afla lângă ferma principală, unde aerul mirosea a fân și a transpirație. Puii cotcodăceau din coteţul lor aşezat dedesubt. Şi în fiecare seară, doar cu lumina lunii dezvăluindu-le feţele, ei se plimbau pe lângă singurul şir de puieţi de meri tineri pe care tatăl lui Owen îi plantase în primăvara aceea. Asta se întâmpla totuşi cu câțiva ani înainte ca pomii să dea recoltă. Dar promisiunea viitorului lor rod se simţea desăvârşită şi pătrunzătoare.

Împreună au explorat linia de coastă stâncoasă unde au lăsat apa să le plescăie pe picioare. Împreună și-au imaginat o nouă viață, mai departe, în sud. În California, poate. Au aruncat pietre în apă în timp ce își puneau dorințe imposibile.

Dar tatăl lui Owen nu avea încredere în surorile Swan, despre care se zvonea că ar fi vrăjitoare – seducătoare care ispiteau băieții în paturile lor doar pentru desfătare –, iar când i-a descoperit pe fiul său și pe Hazel îmbrățișați în pătul într-o dimineață, a jurat că va face totul ca îndrăgostiții să nu se mai vadă niciodată.

Tatăl lui Owen a fost cel care a pornit anchetarea celor trei surori. Tatăl lui Owen a fost cel care le-a legat pietre la glezne, pietre care le-au tras pe cele trei fete în adâncuri. Tatăl lui Owen a fost cel responsabil de morțile lor.

Și an după an, vară după vară, Hazel se simte atrasă spre Lumiere Island, care îi reamintește de băiatul pe care l-a iubit în acel loc, cu care și-a făcut promisiuni și pe care l-a pierdut în urmă cu două secole.

ȘAISPREZECE

Când mă întorc în cameră, Bo încă doarme.

În drumul meu spre casă, cerul s-a întunecat, iar ploaia s-a abătut din nou peste insulă.

Pieptul lui se mişcă regulat, în ritmul respirației, iar buzele i se deschid. Îl privesc, dorind să-i pot spune adevărul fără să distrug totul. Fără să-l distrug pe el. Dar el crede că sunt altcineva. Când mă priveşte, o vede pe Penny Talbot, nu pe Hazel Swan. Am dus minciuna peste tot, de parcă ar fi fost adevăr, şi am pretins că acest trup ar putea, de fapt, să fie al meu şi că n-ar trebui să-l dau înapoi adâncurilor la sfârşitul lui iunie dacă voi crede asta cu toată ființa mea. Poate că acest sentiment care înfloreşte în pieptul meu mă va salva; poate că modul în care Bo mă priveşte mă va face adevărată şi completă. Nu fata care s-a înecat în urmă cu două sute de ani.

Dar râsul lui Gigi îmi răsună în urechi. *Este ceea ce facem noi.* Noi suntem ucigaşe. Răzbunarea noastră nu va fi niciodată împlinită. Şi eu nu-l voi putea avea pe Bo niciodată, nu cu adevărat. Sunt captivă în corpul altei fete. Repet acelaşi ciclu la nesfârşit, vară după vară. Eu nu sunt eu.

Abia dacă ştiu cine mai sunt.

Mă îndrept spre comoda albă aşezată lângă perete şi trec cu un deget de-a lungul suprafeţei acesteia. Tot felul de lucruri stau risipite precum fragmentele unei poveşti: un parfum de vanilie care a aparţinut cândva mamei lui Penny, pietricele de pe plajă şi scoici într-un vas, cărţile ei preferate de John Steinbeck, Herman Melville şi Neil Gaiman. Trecutul ei se odihneşte neprotejat defel, foarte uşor de furat. Pot face ca aceste lucruri să fie ale mele. Pot face ca viața ei să fie a mea. Această casă, acest dormitor, inclusiv băiatul care doarme pe patul ei.

O fotografie este ascunsă în colțul de jos al oglinzii de deasupra comodei. O trag afară. Este imaginea unei femei care pluteşte într-un acvariu cu apă și are o coadă de sirenă care-i ascunde picioarele. În fața acvariului stau grămadă niște bărbați care se holbează în timp ce tânăra își ține respirația cu expresia ei delicată și relaxată. Ea este o minciună. O invenție folosită să vândă bilete la un circ ambulant.

Eu sunt ea. O minciună. Dar când circul se închide pe timpul nopții – toate luminile sunt stinse și acvariul este golit de apă –, nu izbutesc să-mi îndepărtez înotătoarea de sirenă din material textil. Nu izbutesc să am o viață normală în afara iluziei. Mereu voi fi altcineva.

Minciuna mea a durat două sute de ani.

Aşez fotografia înapoi la marginea oglinzii şi îmi frec ochii cu palmele. *Cum am devenit această creatură?* Un spectacol. O curiozitate de circ. Nu am dorit asta, această viață prelungită și artificială.

Răsuflu greu, îmi rețin lacrimile și îmi întorc fața spre Bo, care continuă să doarmă.

El se întinde pe pat, apoi deschide ochii, ca şi cum m-ar fi simţit că-l privesc. Îmi îndrept ochii spre fereastră.

— Te simţi bine? întreabă el şi se ridică în capul oaselor, apăsând salteaua cu palmele.

— Da, răspund eu, dar adevărul e că nu mă simt deloc bine. Vina asta mă arde de vie. Mă înec, mă sufoc şi înghit îmbucături din fiecare minciună grosolană.

— Ai ieşit afară? întreabă el.

Îmi ating părul umed de la ploaie.

— Doar un minut.

— La căsuța lui Gigi?

Clatin din cap și strâng buzele ca să ascund adevărul.

— Am vrut să iau un pic de aer proaspăt.

El mă crede. Sau poate că doar se face că mă crede.

— Voi rămâne treaz un timp, aşa că poţi să dormi, spune el.

Intenţionez să-i refuz oferta, dar îmi dau seama cât de obosită sunt, aşa că mă mişc încet spre pat și-mi trag genunchii aproape de piept.

Nu pot dormi însă. Îl urmăresc cum stă la fereastră, privind afară la o lume căreia eu nu-i aparţin.

Soarele va răsări curând. Cerul o ia de la capăt. Și poate că şi eu o voi lua de la capăt.

Trei zile se derulează pe repede înainte. Rose vine pe insulă să vadă ce face Gigi, prizoniera ei eliberată. Aduce „prăjituri care te ajută să uiţi" de la magazinul mamei ei: moca cu mure şi caramel cu sare de mare şi fistic fărâmițat.

Ne povesteşte că Davis şi Lon o caută pe Gigi, că sunt îngrijoraţi că vor intra în belele dacă ea se va duce la poliţie şi va declara că au ţinut-o încuiată în hangarul pentru bărci. Cumva, nimeni nu pare să presupună că ar putea fi pe Lumiere Island, închisă în mod secret în una dintre case.

Bo împrăştie cărţi pe podeaua casei în fiecare seară, focul dogoreşte, ochii lui se umezesc şi sunt obosiţi pentru că citeşte până târziu în noapte. Caută o cale să le ucidă pe surorile Swan, dar să salveze trupurile peste care s-au înstăpânit acestea – o încercare fără sens. Eu ştiu lucruri pe care el nu le ştie. Şi eu, în sinea mea, doresc să descopăr o cale ca să păstrez acest trup pentru totdeauna.

Citesc şi eu, ghemuită pe vechea canapea, în timp ce vântul zăngăne ferestrele casei. Dar eu caut altceva: o cale ca să rămân, să rămân deasupra valurilor nelimitat – să trăiesc. Sunt legende cu sirene care s-au îndrăgostit de marinari, iar devotamentul lor le-a dat formă umană. Am citit poveştile irlandeze cu *selkies*[1] care îşi lepădau pielea de focă, se căsătoreau cu un bărbat şi rămâneau pentru totdeauna pe uscat.

Poate acest singur lucru să fie îndeajuns – să te îndrăgosteşti? Dacă dragostea poate lega ceva, poate ea şi dezlega?

În ajunul solstiţiului de vară, Bo adoarme lângă foc cu o carte deschisă pe piept. Eu însă nu pot dormi. Prin urmare, părăsesc căsuţa şi mă plimb spre livadă de una singură.

După rândurile de pomi, abia dacă o zăresc pe mama – mama lui Penny –, care stă pe marginea falezei, umbra unei femei care aşteaptă un soţ ce nu se va mai întoarce. O văd acolo, singură, cu inima frântă de durere, şi aş putea cu uşurinţă să las durerea îngropată în acest trup să iasă la suprafaţă. Noi nu punem stăpânire doar pe amintirile înmagazinate în trupuri, ci şi pe emoţii. Eu le pot simţi stând liniştite, clare şi profunde în pieptul lui Penny. Dacă mă uit cu atenţie, dacă scrutez cu privirea

---

[1] *Selkies* (pl. în engleză), creaturi mitologice din folclorul scoţian, irlandez şi feroez despre care se spune că trăiesc sub formă de foci în mare, iar pe uscat îşi dau pielea jos şi se transformă în oameni (n. tr.).

acel întuneric, pot simţi tristeţea nesfârşită a pierderii tatălui ei. Ochii mei se vor umple de lacrimi, o durere îmi va strânge inima şi un dor nemărginit ar putea să mă înghită. Aşa că ţin totul închis ermetic. Nu las acea parte a trupului gazdă să mă învingă. Dar surorile mele au fost mereu mai bune la asta decât mine. Ele pot ignora orice fel de emoţii trecute care au influențat trupul, în timp ce eu am tendința să simt mâhnirea și durerea care mi se strecoară prin vene până în gât, încercând să mă înăbușe.

Mă opresc la stejarul bătrân din mijlocul crângului – copacul-fantomă cu fruzele tremurând în vânt. Acopăr cu palma inima gravată pe trunchi. Privesc în sus, printre ramuri, la spectacolul stelelor care licăresc spre mine. Asta îmi amintește de noaptea petrecută cu mulți ani în urmă, când stăteam sub acest arbore cu băiatul pe care l-am iubit cândva: Owen Clement. El avea un cuțit în mână cu care a gravat inima pe trunchi, marcând locul nostru în lume. Inimile noastre s-au legat împreună. Eternitatea curge prin venele noastre. În aceeași noapte el m-a cerut în căsătorie. Nu a avut nici inel, nici bani și nimic altceva să-mi ofere în afara persoanei lui. Iar eu am spus „da".

O săptămână mai târziu, eu și surorile mele eram înecate în port.

INCHIZIȚIE

O rafală de vânt a trecut prin ușa deschisă a parfumeriei, împrăștiind frunzele moarte pe dușumeaua de lemn.

Patru bărbați stăteau în ușa magazinului, cu ghetele pline de noroi și mâinile murdare, mirosind a pește și a tutun. În comparație cu pereții albi și aerul în care plutea mirosul delicat al parfumurilor amestecate, prezența lor era alarmantă.

Hazel privea spre încălțările lor murdare, nu spre fețele lor, gândindu-se doar la săpunul și apa de care va avea nevoie ca să curețe podeaua imediat ce ei vor fi plecat. Nu își dăduse încă seama de intenția bărbaților sau că nu avea să-și mai vadă niciodată parfumeria.

Bărbații le-au înșfăcat pe surori de brațe și le-au scos afară din prăvălie. Surorile Swan erau arestate.

Au fost târâte pe Ocean Avenue ca toată lumea să vadă; picături mari de ploaie cădeau din cer; noroiul de pe stradă le păta tivurile rochiilor; localnicii se opreau să se zgâiască. Unii le-au urmat tot drumul până la mica primărie, care era locul folosit pentru întâlnirile orașului, un loc al întrunirilor pe timpul furtunilor puternice, și ocazional, adică destul de rar, și pentru conflictele legale. O ceartă asupra unei capre dispărute, neînțelegeri asupra ancorărilor la doc sau pentru hotarele cu vecinii.

Niciodată nu mai fusese adusă în clădire o vrăjitoare, ca să nu mai vorbim de trei.

Un grup format din reprezentanți ai autorităților și înțelepți ai orașului se adunase deja, așteptând sosirea surorilor Swan. Marguerite, Aurora și Hazel au fost aduse în fața lor și obligate să se așeze pe trei scaune de lemn, cu mâinile legate la spate.

O pasăre a zburat, fâlfâind aripile spre căpriori, un cintezoi galben, și el captiv, la fel ca surorile.

Femeile din Sparrow și-au făcut repede apariția, arătând cu degetele spre Marguerite și, uneori, spre Aurora, spunând poveștile de senzație ale fărădelegilor și infidelității lor împreună cu soții, frații și fiii acestui oraș. Și cum nicio femeie nu putea fi atât de fermecătoare fără vreun ajutor, în mod sigur trebuia să fie vorba despre o vrăjitorie care le făcea pe surorile Swan irezistibile în ochii bieților bărbați îndărătnici din oraș. Ei erau doar victime ale magiei negre practicate de cele trei surori.

— Vrăjitoare! au rostit ele printre dinți.

Surorilor nu li s-a îngăduit să vorbească, chiar dacă Aurora a încercat de mai multe ori. Cuvintele lor nu puteau fi crezute. Buzele lor puteau foarte ușor să rostească farmece ca să-i vrăjească pe cei din încăpere și apoi ele puteau să-și folosească puterile pentru a pretinde să fie eliberate. Surorile erau norocoase, spusese unul dintre reprezentanții autorităților, că nu li se pusese căluș în gură.

Dar fusese o altă voce, unul dintre înțelepți, un bărbat care nu vedea cu un ochi și care mergea adesea la docuri, privind țintă spre Pacific și tânjind după zilele petrecute cândva în larg. Vocea lui s-a ridicat deasupra larmei celorlalți:

— Dovada! a strigat el. Trebuie să avem dovada!

Această singură cerere a adus tăcerea asupra tribunalului plin de spectatori. Mulţimea se împingea prin uşi, chinuindu-se să asiste la primul proces al vrăjitoarelor din oraşul Sparrow.

— Am văzut semnul lui Marguerite, a strigat un bărbat. Pe coapsa stângă are un semn din naştere în formă de corb.

Acest bărbat care, la îndemnul soţiei, îşi făcuse curaj să vorbească, împărţise patul cu Marguerite cu câteva luni în urmă. Ochii lui Marguerite s-au mărit, iar furia fierbea în spatele lor. De fapt, ea chiar avea un semn din naştere, dar ca să spui că avea forma unui corb era rezultatul unei imaginaţii nestăvilite. Semnul aducea mai mult cu o pată de cerneală, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile; un semn de aproape orice fel era considerat stigmatul unei vrăjitoare – dovada că ea aparţinea acestei tagme. Iar Marguerite nu putea şterge semnul cu care se născuse.

— Care-i treaba cu celelalte două? a strigat înţeleptul pe jumătate orb.

— Aurora, a rostit o voce mult mai domoală, aparţinând unui băiat de doar optsprezece ani. Are un semn pe umăr. L-am văzut.

Şi el, aşa cum pretinsese, îi văzuse colecţia de pistrui de pe umărul drept. Buzele lui se lipiseră de trupul ei cu câteva nopţi în urmă, depistând pistruii care punctau mult din pielea Aurorei. Ea era ca o galaxie presărată cu stele.

Privirea Aurorei a întâlnit privirea băiatului. Ea i-a văzut frica evidentă din ochi. Sărmanul chiar credea că Aurora ar putea fi cu adevărat o vrăjitoare, aşa cum pretinsese oraşul, şi probabil că folosise magia neagră şi în cazul lui, făcându-i inima să-i bată nebuneşte ori de câte ori se apropia de el.

— Doi bărbaţi onorabili au făcut un pas în faţă cu dovada vinovăţiei pentru două dintre acuzatele aici prezente, a spus unul dintre reprezentanţii oraşului. Cum rămâne cu ultima soră?

Hazel Swan? Cu siguranţă a observat cineva pe pielea acesteia semnul unui grup de vrăjitoare, nu-i aşa?

Un şuvoi de şoapte a cuprins încăperea, vocile încercând să desluşească un posibil novice prins în mreje de Hazel şi convins să ajungă în patul ei fără nicio vină.

— Fiul meu vă va spune, a răsunat vocea profundă a unui bărbat peste pălăvrăgeala din sală.

Tatăl lui Owen a apărut în fundul încăperii, şi târâş după el, cu capul plecat, se afla Owen.

— Fiul meu a fost cu ea. El a văzut ce semne ascunde.

Aerul din încăpere a devenit mai dens, iar pereții umezi s-au făcut și mai rigizi. Cintezoiul galben captiv pe căpriori a tăcut. Nici măcar scândurile duşumelei nu au mai scârțâit pe când Owen era tras de tatăl său spre partea din față a tribunalului. Albă ca varul, Hazel Swan arăta de parcă era la un pas să leşine. Nu din teamă pentru ea, ci din teamă pentru Owen.

— Spune-le! s-a răstit tatăl lui.

Owen încremenise. El nu va spune nimic.

Tatăl lui a pornit spre locul unde erau aşezate cele trei surori cu mâinile legate cu sfoară. Bărbatul a scos un cuțit mare dintr-o teacă de la brâu și l-a pus la gâtul lui Hazel cu lama lipită de pielea ei ca de porțelan. Respirația fetei a devenit neregulată, privirea, îngrozită, dar nu își putea lua ochii de la Owen.

— Gata! a strigat Owen, păşind spre Hazel.

Doi bărbați l-au prins de brațe și l-au ținut în loc.

— Spune-ne ce ai văzut! a poruncit tatăl lui. Povesteşte-ne despre semnele care se desluşesc pe pielea acestei fete!

— Nu are niciun semn! a strigat Owen.

— Vraja ei te-a făcut slab. Spune-ne acum, altfel, îi voi tăia gâtul şi tu o vei vedea sângerând, aici, în fața tuturor. O moarte dureroasă, te asigur.

— O vei ucide oricum! a spus Owen. Dacă voi vorbi, o vei acuza că este o vrăjitoare.

— Deci *ai* văzut ceva? a întrebat înțeleptul pe jumătate orb.

Cei prezenți în încăpere în ziua aceea aveau să spună mai târziu că era ca și cum Hazel Swan invoca o vrajă chiar acolo, în fața ochilor lor, după modul cum se uita la Owen, silindu-i parcă buzele să rămână mute. Dar ceilalți, cei puțini care cunoscuseră dragostea adevărată, văzuseră altceva: doi oameni a căror iubire era gata să-i distrugă. Nu era vrăjitorie în ochii lui Hazel; inima ei era frântă.

Apoi Hazel a spus cu blândețe câteva cuvinte care au sunat aproape asemenea unor lacrimi revărsate pe obraji.

— Este în ordine! Spune-le!

— Nu, a răspuns Owen, care încă era ținut de cei doi bărbați.

— Te rog! a șoptit ea pentru că se temea că băiatul ar putea fi pedepsit deoarece o proteja.

Hazel știa deja că era prea târziu; orașul hotărâse: surorile erau vrăjitoare. Reprezentanții autorităților aveau nevoie doar de mărturisirea lui Owen pentru a dovedi ceea ce, oricum, deja credeau. El trebuia să povestească despre un mic semn; orice imperfecțiune de pe pielea ei.

Ochii lui s-au umezit și, după câteva respirații și bătăi de inimă accelerate, a rostit:

— Există o semilună mică pe coastele din partea stângă.

Un pistrui perfect, șoptise el cândva pe pielea ei chiar în acel loc, în timp ce buzele zăboveau deasupra micului semn, iar respirația lui îi stârnea emoții. Ea se amuzase cu vocea răsunând deasupra jgheaburilor din hambar și degetele alunecând prin părul lui. El își pusese dorințe la acea semilună de multe ori, dorințe tăcute că, într-o bună zi, el și Hazel aveau să părăsească Sparrow, să fure o ambarcațiune și să se îndrepte spre San Francisco. O viață

nouă, departe de acest oraş. Poate că dacă ea ar fi fost cu adevărat o vrăjitoare, dorinţa lui rostită încet, aproape de trupul ei, ar fi putut deveni realitate. Dar nu s-a întâmplat.

Un icnet a traversat încăperea, iar tatăl său a coborât cuţitul.

— Asta e dovada că şi ea este vrăjitoare! a proclamat satisfăcut bărbatul.

Hazel îşi simţea inima frântă. Încăperea a răsunat de murmure. Cintezoiul şi-a reluat ciripitul.

Înţeleptul pe jumătate orb şi-a dres glasul, vorbind suficient de tare, astfel încât chiar şi cei din afara primăriei, care stăteau cu urechile lipite de uşi, au reuşit să-l audă.

— În micul nostru oraş, oceanul ne dă viaţă, dar o şi ia. Surorile Swan au fost găsite vinovate de vrăjitorie şi au fost condamnate la moarte prin înecare. Pedeapsa va fi dusă la bun sfârşit la ora trei în această după-amiază. O zi favorabilă pentru a ne asigura că sufletele lor blestemate vor fi nimicite pentru totdeauna.

— Nu ! a strigat Aurora.

Buzele lui Marguerite s-au lipit strâns una de cealaltă, iar privirea i-a devenit îndeajuns de rece să blesteme pe oricine îndrăznea să o privească. Hazel a rămas tăcută, nu pentru că nu se temea, ci pentru că nu putea să-şi desprindă privirea de la Owen. Ea îi putea înţelege regretul şi vina, care îl măcinau.

Dar el nu o condamnase; ea şi surorile ei fuseseră osândite încă din ziua când sosiseră în acest oraş.

Bărbaţii au pus mâna pe cele trei surori înainte ca Hazel să poată murmura un cuvânt către Owen, le-au condus într-o cameră din spate, unde cinci femei le-au dezbrăcat de haine, le-au verificat semnele despre care s-a pretins că le-ar avea pe piele, apoi le-au îmbrăcat în rochii albe, care să le cureţe sufletele şi să le asigure moarte veşnică şi absolută.

Însă moartea lor numai absolută nu a fost.

ȘAPTESPREZECE

Căsuța scoate un sunet șuierător din cauza vântului, iar eu mă trezesc ținând strâns ceva ce nu se află aici. Visam adâncul, greutatea pietrelor care mă trăgeau dedesubt, apa atât de rece, că am tușit la început, dar mai apoi, când s-a revărsat în plămâni, n-am mai putut lupta împotriva ei. O moarte solitară și dezolantă. Surorile mele aflate la o foarte mică distanță pe când toate trei ne prăbușeam către fundul oceanului.

Îmi frec ochii, alungând amintirea și visul.

Este devreme, lumina din afara casei este o acuarelă cu multe nuanțe de gri, iar Bo scormonește focul.

— Cât e ceasul? întreb eu, rostogolindu-mă de la locul meu de pe podea unde am reușit să adorm.

Bo a adăugat câțiva bușteni noi pe foc, iar căldura îmi arde obrajii și îmi dă o senzație de mâncărime pe buze.

— Devreme. Abia a trecut de șase.

Astăzi este solstițiul de vară. La miezul nopții, totul se va schimba.

Bo nu a reușit să găsească o cale prin care să le ucidă pe surorile Swan fără să ucidă și trupurile pe care le posedăm. Nu a găsit nimic în nicio carte. Dar știam că așa se va întâmpla.

Îmi dau seama ce gândește el în timp ce stă cu fața spre șemineu: astăzi se va răzbuna pentru moartea fratelui său. Chiar dacă asta înseamnă să ucidă o fată nevinovată. El nu-i va permite Aurorei să continue cu crimele. O va ucide.

Dar și eu am luat o hotărâre. Nu voi merge înapoi în apă în noaptea asta; nu mă voi întoarce în adâncuri. Am de gând să lupt să-mi păstrez acest trup. Vreau să rămân Penny Talbot, chiar dacă asta înseamnă că ea nu mai ajunge să existe. Chiar dacă ar putea fi imposibil – dureros, drastic și îngrozitor –, trebuie să încerc.

În fiecare vară, mie și surorilor mele ne sunt date doar câteva săptămâni în interiorul trupurilor pe care le-am furat, făcând fiecare zi și fiecare oră prețioase și efemere. Și astfel, avem obiceiul de a zăbovi în interiorul trupurilor noastre până la miezul nopții în ziua solstițiului de vară.

Vrem să simțim fiecare secundă deasupra apei: să tragem în piept ultimele guri de aer; să privim cerul întunecat, cenușiu și nesfârșit; să atingem pământul de sub picioare și să ne bucurăm din plin de senzația de a fi vii.

Chiar și atunci când începem să simțim atracția golfului, convingându-ne să revenim în adâncul rece, rezistăm până când devine insuportabil. Ne agățăm de acele secunde finale cât de mult putem.

Și au fost veri trecute când am întins coarda prea tare, când am așteptat prea mult să ne reîntoarcem în valuri. Ni s-a întâmplat fiecăreia cel puțin o dată.

În acele momente, în acele secunde care ticăiau după miezul nopții, străfulgerarea unei dureri vii ne șfichiuia sufletele.

Dar durerea nu este tot ce simți; mai este ceva: o presiune. Ca și cum ai fi vârât cu forța în întuneric, în cotloanele cele mai adânci ale trupurilor pe care le ocupăm. Când mi s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, am simțit fata care se ridica din nou la

suprafață, iar eu eram distrusă. Noi schimbam locurile. Oriunde fusese ea – ascunsă, sufocată și suprimată în interiorul corpului –, mă cufundam și eu. Doar atunci când mă întorceam în adâncuri, mă eliberam din pielea fetei. Ușurarea era imediată. Juram că niciodată nu voi mai face asta în ultima clipă, că nu voi mai risca niciodată să rămân captivă într-un trup după miezul nopții.

Dar anul acesta, la acest solstițiu de vară, am de gând să încerc. Poate că reușesc să câștig prin luptă. Să rezist durerii și forței mistuitoare care mă împinge în jos. Poate că sunt mai puternică acum, chiar mai vrednică. Poate că anul acesta va fi altfel. Nu am luat viața niciunui băiat; poate că blestemul mă va elibera și-mi va îngădui acest lucru.

Întocmai ca în cărțile pe care le-am citit despre sirene și *selkies* care au găsit o cale să devină ființe umane și să trăiască pe pământ, urmează să rămân în acest trup.

Chiar dacă Penny va fi suprimată pentru totdeauna, sunt dispusă să fiu egoistă ca să mă bucur de acest transfer.

— Trebuie să merg în oraș! spun eu cu voce aspră.

Noaptea trecută, stând lângă stejar, mi-am dat seama că, dacă vreau cu adevărat această viață cu Bo – dacă îl iubesc –, atunci trebuie să scap de singurul lucru de care am fost ținută.

— Pentru ce? întreabă el.

— Am ceva de făcut.

— Nu poți merge singură! Este prea periculos!

Îmi dau jos tricoul albastru care s-a înfășurat pe trupul meu cât am dormit tresărind și întorcându-mă neîncetat în timp ce mă războiam cu coșmarurile mele.

— Trebuie să fac asta singură.

Apuc repede hanoracul gri-închis pe care l-am folosit drept pernă, apoi mă ridic în picioare.

— Şi dacă unul dintre băieţii ăia – Davis sau Lon – te văd? Ar putea să te întrebe despre Gigi.

— Mă descurc, îi spun eu. În plus, cineva trebuie să rămână aici, să fie cu ochii pe Gigi.

Bo ştie că am dreptate, dar ochii lui verzi mă fixează, de parcă ar încerca să mă țină în loc cu privirea.

— Promite-mi că vei sta departe de ea cât voi fi plecată!

— Timpul trece! îmi aminteşte el.

— Știu! Nu voi sta mult. Doar să nu faci nimic până mă întorc.

El dă din cap aprobator, însă este o încuviințare firavă şi prea puțin convingătoare. Cu cât sunt mai mult plecată de pe insulă, cu atât mai mare este riscul să se întâmple ceva rău: Bo o va ucide pe Gigi sau Gigi îl va seduce pe Bo şi-l va face să intre în ocean, unde îl va îneca. În oricare din situații, cineva va muri.

Părăsesc căsuța, închizând uşa în urma mea. Apoi un alt gând, o nouă teamă, se ridică și nu-mi dă pace: dacă Gigi îi spune lui Bo cine sunt eu, de fapt? Oare chiar i-ar da crezare? Mă îndoiesc. Dar ar putea să strecoare o umbră de bănuială în mintea lui. Trebuie să merg repede. Și sper că nimic nu se va întâmpla înainte ca să mă reîntorc.

Portul este aglomerat, ambarcațiuni de pescuit şi bărci de agrement care înaintează cu greu pe lângă far. Norii sunt denşi şi atât de joşi, că parcă aş putea să mă întind şi să-i ating cu mâna, apoi să-i învârtesc cu vârfurile degetelor. Din rotunjimile lor umflate nu se varsă nicio picătură de ploaie. Portul aşteaptă. La fel ca toată lumea, aşteaptă ca următorul trup înecat să fie descoperit – ultimul al sezonului. Sunt singura soră care mai trebuie să ia o viață, iar eu refuz să fac acest lucru pe care atât Aurora, cât şi Marguerite speră să-l săvârşesc: să-l înec pe Bo.

Nu s-a mai întâmplat niciodată: o vară când una dintre noi să nu ucidă un băiat. Nu ştiu ce se va petrece, cum se vor schimba lucrurile, cum mă vor schimba pe mine, dacă se vor schimba într-o măsură oarecare.

Deja simt oceanul cum trage de mine şi mă cheamă înapoi în apă. Nevoia de a mă întoarce va deveni mai puternică cu fiecare clipă. Se întâmplă în fiecare an, o pulsaţie în spatele ochilor şi o palpitaţie în piept care mă atrage spre port, înapoi spre adâncul căruia îi aparţin. Dar eu ignor această senzaţie.

Barca trece în viteză pe lângă geamandurile portocalii şi prin portul de agrement, alunecând spre un anume loc de la docuri.

Sparrow e plin de turişti. De-a lungul aleii pardosite cu lemn, copiii aleargă cu zmeie în culorile curcubeului, luptându-se să le ridice în aerul fără nicio briză; unul s-a încâlcit în jurul unui felinar, iar o fetiţă trage de sfoară, încercând să-l dea jos. Pescăruşi ciugulesc betonul după resturi de popcorn şi vată pe băţ. Oamenii cutreieră magazinele şi cumpără caramele cu sare de mare, fac fotografii lângă portul de agrement şi îşi dau seama că sfârşitul este aproape. Astăzi este ultima zi. Sezonul se apropie de final. Vor reveni la vieţile lor obişnuite, la căminele lor obişnuite din oraşele lor obişnuite, unde lucruri rele nu se întâmplă niciodată. Dar eu trăiesc într-un loc unde lucruri rele se petrec la tot pasul, unde eu sunt o creatură rea.

Însă nu mai vreau să fiu această creatură rea.

Merg în direcţia opusă faţă de Coppers Beach şi hangarul de bărci şi mă îndrept spre Alder Hill, la capătul sudic al oraşului. Aceeaşi parte din Sparrow unde trebuia să livrez o fiolă cu parfum de mirt cu apă de trandafiri în ziua când l-am întâlnit pe Owen Clement. Livrare pe care n-am mai făcut-o nicicând.

Mierle zboară în cerc pe deasupra, urmărindu-mă. Ca şi cum ar şti spre ce direcţie mă îndrept.

Alder Hill este, de asemenea, și locul unde se află Cimitirul Sparrow.

Cimitirul este o bucată de pământ întinsă și acoperită cu iarbă, împrejmuită de un gard de metal parțial prăbușit, care dă spre golf, astfel că pescarii îngropați aici pot veghea oceanul și proteja orașul.

N-am mai fost aici de foarte multă vreme. Am evitat acest loc în ultimul secol. Dar am găsit drumul spre piatra de mormânt cu ușurință. Picioarele mă călăuzesc chiar și după toți acești ani, pe lângă morminte acoperite cu flori, morminte acoperite cu mușchi și morminte rămase și fără flori, și fără mușchi.

Este una dintre cele mai vechi pietre de mormânt din cimitir. Singurul motiv pentru care nu s-a făcut praf este pentru că, timp de un secol, m-am asigurat că nu o năpădesc buruienile și că pământul nu se surpă. Dar mai apoi a devenit prea dificil să mai apar acolo. Mă agățam de cineva pe care nu aveam să-l mai văd niciodată. Reprezenta trecutul meu. Și persoana care devenisem – o ucigașă –, nu era ceea ce iubise el. Eram altcineva.

Este o piatră de mormânt simplă. Gresie rotunjită. Numele și data gravate în piatră au fost netezite de vânt și de ploi. Dar eu știu ce era scris, știu pe de rost: OWEN CLEMENT. DECEDAT 1823.

După ziua în care tatăl lui ne-a surprins împreună în pătulul hambarului, lui Owen nu i s-a mai permis să părăsească insula. Am încercat să-l văd, am trecut cu barca prin golf, l-am implorat pe tatăl lui, dar el m-a respins. Era sigur că aruncasem o vrajă asupra lui Owen ca să-l fac să mă iubească. Pentru că niciun băiat nu putea iubi o soră Swan fără influența unor blesteme sau vrăji.

Dacă dragostea ar fi atât de uşor invocată, nu ar exista atât de multe inimi sfrânte, îmi amintesc că spunea Marguerite cândva, când încă mai eram în viaţă.

Nu mi-am dat seama ce avea să urmeze, ceea ce tatăl lui Owen punea la cale. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi rămas în Sparrow.

Nori atârnau grei peste oraş în ziua când eu şi surorile mele am fost duse de la tribunal la docuri. Aurora plângea, strigând la bărbaţi, în timp ce ei ne împingeau cu forţa la bordul unei bărci. Marguerite le arunca blesteme în faţă, dar eu am rămas neclintită, căutându-l pe Owen în mulţimea de spectatori adunată. Nu l-am mai văzut după ce am fost duse într-o cameră mică şi întunecată din spatele tribunalului şi obligate să ne îmbrăcăm în rochii albe, simple. Rochiile morţii noastre.

Bărbaţii ne-au legat frânghii la încheieturile mâinilor şi la glezne. Aurora continua să plângă cu lacrimi fierbinţi. Şi atunci, exact când barca se desprindea de doc, l-am zărit.

Owen!

Era ţinut zdravăn de trei bărbaţi. Îmi striga numele, luptându-se să ajungă la capătul docului. Dar barca era deja mult prea departe, căci tatăl său şi alţi câţiva bărbaţi ne conduceau spre partea cea mai adâncă a golfului.

L-am pierdut din ochi în ceaţa joasă care se lăsase peste apă, înăbuşind toate sunetele şi ascunzând docul unde se afla el.

Eu şi surorile mele stăteam împreună pe o bancă de lemn la prova bărcii, cu umerii lipiţi una de cealaltă şi mâinile legate în faţa noastră. Prizonierele sunt duse la moarte. Oceanul ne stropea tăios feţele în timp ce barca înainta în golf. Am închis ochii, simţind alinarea lui răcoroasă. Am ascultat clopotul fixat pe geamandură care suna la intervale mari în timp ce vântul şi valurile aproape că nu mai existau. Un ultim moment să respir aerul aspru. Secundele se întindeau, iar eu mă simţeam ca şi cum aş

fi putut să mă furişez într-un vis din care să nu mă mai trezesc niciodată, ca şi cum nimic nu ar fi fost adevărat. Este ciudat să îţi dai seama că moartea se apropie şi te aşteaptă, în timp ce ghearele ei se agaţă deja de sufletul tău. O simţeam încercând să ajungă până la mine. Eram deja moartă pe jumătate.

Barca s-a oprit, iar eu am deschis ochii spre cer. Un pescăruş a ieşit pe furiş din nori şi apoi a dispărut din nou.

Bărbații ne-au legat de glezne sacii din pânză groasă plini cu pietre luate probabil de pe câmpul stâncos al unui fermier și donate cu ocazia morții noastre. Am fost obligate să ne ridicăm în picioare și apoi împinse peste marginea bărcii. Marguerite a pus ochii pe unul dintre băieții mai tineri, privindu-l atât de intens, de parcă ar fi fost capabilă să-l convingă să o elibereze. Dar nu aveam să fim cruțate. Eu și surorile mele eram în cele din urmă pedepsite: adulterul, pofta trupească și chiar dragostea adevărată aveau să-și găsească ispășirea în adâncuri.

Am tras o gură de aer, făcându-mi curaj pentru ceea ce avea să vină, când am observat prova unei alte bărci răzbătând prin ceață.

— Ce naiba? l-am auzit pe unul dintre oameni întrebând în urma noastră.

Era o ambarcațiune micuță, cu ramele vâslind repede prin apă.

Aurora s-a întors și m-a privit; își dăduse seama despre cine era vorba înaintea mea.

El furase o barcă.

O secundă mai târziu, am simțit două mâini împingându-mă rapid peste bord.

Apa se spărgea în jurul meu asemenea unor lame, scoţându-mi aerul din plămâni. Moartea nu este un foc, moartea este o senzaţie de frig atât de cumplită, că se simte ca şi cum ţi s-ar

scoate pielea de pe oase. M-am scufundat repede. Surorile mele s-au prăbușit la fel de rapid prin apa întunecată de lângă mine.

Am crezut că moartea mă va cuprinde repede, într-o secundă, poate două, dar mai apoi deasupra mea s-au produs mişcări: o explozie de bule şi o mână care mi s-a strâns în jurul taliei.

Am deschis ochii şi m-am concentrat prin întunericul împestrițat cu bucăţi de scoici, nisip şi verdeaţă. O ceaţă uşoară ne separa, dar *el* era acolo – Owen.

El m-a apucat strâns de brațe și a început să mă tragă în sus, către suprafață, luptând cu răceala și greutatea pietrelor din jurul picioarelor. Picioarele lui loveau cu furie în timp ce ale mele atârnau neputincioase, legate laolaltă. Chipul lui era încordat, cu ochii larg deschişi. Owen era disperat, încercând să mă salveze înainte ca apa să-şi găsească drum spre gâtul meu şi în plămâni. Dar pietrele din jurul gleznelor mele erau prea grele. Degetele lui se căzneau să desfacă sfoara, însă nodurile erau prea strânse.

Privirile noastre s-au întâlnit, separate doar de câțiva centimetri, în timp ce ne duceam tot mai adânc spre fundul golfului. Nu mai putea face nimic. Am clătinat din cap înnebunită, implorându-l să renunțe, să-mi dea drumul. Am încercat să-i desprind mâinile de pe mine, dar el a refuzat. Se ducea tot mai adânc şi tot mai departe. Nu mai avea suficient aer ca să se întoarcă. Owen m-a tras lângă el și m-a sărutat cu buzele lui foarte reci. Am închis ochii şi l-am simțit lângă mine. Este ultimul lucru de care îmi amintesc înainte ca apa să-mi inunde gâtul.

El nu mi-a dat deloc drumul. Chiar și atunci când nu se mai putea face nimic. Chiar şi atunci când ştia că nu mă mai putea salva.

Amândoi ne-am pierdut vieţile în port în ziua aceea.

În vara următoare, când m-am întors în oraş pentru prima dată – ascunsă în trupul unei localnice –, am urcat panta abruptă

spre Cimitirul Sparrow şi am stat pe stânca de dincolo de mormântul lui. Nimeni nu ştia cine eram cu adevărat: Hazel Swan venise să-l vadă pe băiatul pe care îl iubise, acum îngropat în pământ.

În ziua când amândoi ne-am înecat, trupul lui a plutit în cele din urmă la suprafaţa apei, iar tatăl său a fost obligat să-şi scoată singurul fiu din valuri. O soartă pentru care el singur se făcea vinovat.

Vina îmi clocotea prin vene în timp ce stăteam dincolo de mormântul săpat cu mult timp în urmă. Viața lui se sfârșise din cauza mea. Și vina aceea s-a transformat repede în ură pentru oraş. În toți acești ani, surorile mele au căutat răzbunare pentru propriile morți, dar eu am dorit răzbunare pentru moartea lui Owen.

El s-a sacrificat, încercând să mă salveze, poate pentru că a simțit că mă trădase la proces, pentru că mărturisise că văzuse semnul de vrăjitoare de pe pielea mea. A rămas convins că îmi pricinuise moartea.

Deşi eu o pricinuisem pe a lui.

Eu ar fi trebuit să mor în ziua aceea, ar fi trebuit să mă înec. Dar nu m-am înecat. Și nu m-am iertat niciodată pentru ceea ce i s-a întâmplat lui. Pentru viaţa pe care noi n-am ajuns niciodată să o avem.

Îngenunchez lângă mormânt, îndepărtând frunzele și murdăria.

— Îmi pare rău...,încep eu şi apoi mă opresc.

Nu este suficient. El a dispărut de aproape două sute de ani, iar eu nu mi-am luat rămas-bun niciodată. Chiar nu. Nu până acum. Îmi las capul în jos, nesigură în privinţa cuvintelor care nu vor putea exprima vreodată ceea ce simt.

— Niciodată n-am dorit să trăiesc atât de mult, spun eu. Am sperat mereu că, într-o bună zi, oceanul mă va lua. Sau că bătrânețea mă va îngropa în pământ alături de tine, adaug și caut să îmi înăbuș emoțiile. Dar lucrurile s-au schimbat... *Eu* m-am schimbat.

Îmi ridic capul și mă uit spre mare. Văd perfect portul și Lumiere Island, unde Bo așteaptă.

— Cred că îl iubesc, mărturisesc eu. Dar poate că este prea târziu. Poate că nu-l merit sau nu merit o viață normală după tot ce am făcut, după toate viețile pe care le-am luat. El nu știe cine sunt eu în realitate. Și astfel poate că ceea ce simt pentru el este tot o minciună.

Vântul îmi mângâie obrajii și o ploaie ușoară începe să cadă peste cimitir. Mărturisind toate aceste lucruri la mormântul lui Owen, mă simt ca și cum mi-aș ispăși păcatele, ca și cum i-aș datora confesiunea asta.

— Dar trebuie să încerc, spun eu. Trebuie să știu dacă iubindu-l este suficient să ne salvăm amândoi.

Șterg cu o palmă suprafața pietrei pe care cândva era gravat numele său. Acum este doar o suprafață netedă. Un mormânt fără nume. Închid ochii, iar lacrimile încep să curgă foarte încet, în ritmul picăturilor de ploaie.

Poate că eu am murit în ziua aceea. Hazel Swan, fata care era odată, a dispărut. Viața i-a fost luată în aceeași zi când i-a fost luată și viața lui Owen. Vocea îmi tremură când ultimele cuvinte îmi scapă, rostite pentru el, la fel de mult ca și pentru mine.

— Rămas-bun!

Nu cedez, deși picioarele mele sunt prea slăbite să mă mai ducă, și părăsesc cimitirul, știind că nu voi mai reveni niciodată. Oamenii pe care i-am iubit au plecat pentru totdeauna.

Dar nu-l voi pierde pe cel pe care îl iubesc acum.

OPTSPREZECE

Amintirile își pot găsi un loc al lor: ceața care zăbovește timp îndelungat după ce ar fi trebuit să se risipească spre ocean, voci din trecut care parcă au prins rădăcini în fundația orașului, șoapte și acuzații care cresc în mușchii crescuți de-a lungul trotuarelor și pe zidurile caselor vechi.

Acest oraș, această mică aglomerare de case, magazine și bărci care se agață de litoral, nu a scăpat niciodată de trecutul său – ceea ce s-a petrecut în urmă cu două sute de ani. Fantomele rămân. Uneori însă, trecutul este singurul lucru care menține viu un loc. Fără trecut, acest oraș fragil putea fi șters de maree cu mult timp în urmă și scufundat. Dar el se încăpățânează să existe pentru că trebuie. Ispășirea păcatelor este un lucru de durată. Orașul rezistă, căci fără ispășirea păcatelor, trecutul este uitat.

Mă opresc în fața unei vechi clădiri de piatră care stă ghemuită și modestă la un colț de stradă cu fața la ocean. Ploaia mă lovește pe frunte și umeri. Pe firma de deasupra ușii scrie: PRĂJITURILE CARE TE AJUTĂ SĂ UIȚI ALE ALBEI. Dar nu a fost așa mereu. O firmă cu litere negre spiralate pictate de mână de Aurora atârna cândva dincolo de trotuar, zornăind în briza după-amiezii. Pentru că aici a fost cândva Parfumeria Swan. Cu toate că am trecut pe lângă acest loc de mii de ori în verile

ce s-au scurs de la moartea noastră şi am văzut nenumărate firme ocupându-l, observând chiar cu stupoare cum, vreme de cincisprezece ani, a rămas abandonat şi în ruină înainte de a fi restaurat, continuă să mă surprindă faptul că, după atâta amar de vreme, rezistă... Exact aşa cum am rezistat şi noi.

O femeie iese din magazin şi calcă printr-o mică baltă în drum spre SUV-ul ei roşu, ţinând în mână o cutie roz pentru produse de patiserie, în mod sigur plină cu mici prăjituri glazurate menite să şteargă vreo amintire neplăcută.

Am petrecut aproape fiecare zi în interiorul acestui magazin născocind noi parfumuri făcute din ierburi şi flori rare, iar părul meu, degetele şi pielea explodau mereu de miresme care nu puteau fi îndepărtate prin spălare. Uleiurile se impregnau în tot ce atingeau. Marguerite era vânzătoarea şi era foarte pricepută în domeniu, o negustoreasă înnăscută. Aurora era contabila; ea plătea facturile şi calcula profitul de la un mic birou de lemn, cam şubred, aflat după tejghea. Iar eu eram parfumiera şi lucram într-o cameră din spate fără ferestre care ar fi trebuit să fie o debara, un loc pentru mături şi găleţile de metal. Dar îmi iubeam munca. Iar seara, eu şi surorile mele împărţeam o locuinţă micuţă în spatele magazinului.

— Nici măcar nu mai pare să fie acelaşi loc, spune o voce lângă mine.

Tresar. Olivia Greene stă lângă mine, ţinând o umbrelă închisă la culoare deasupra capului ca să-şi protejeze de ploaie părul lucios şi negru precum cărbunele. Privirea mea pătrunde prin pielea ei deschisă la culoare spre Marguerite aflată dedesubt.

— Ferestrele sunt la fel! o contrazic eu, uitându-mă din nou spre clădire.

— Copii, răspunde ea cu voce mai gravă ca de obicei. Toate lucrurile care erau cândva, acum au dispărut.

— Exact ca noi.

— Nimic din ceea ce vieţuieşte foarte mult timp, nu poate rămâne neschimbat.

— Nimic *n-ar trebui* să vieţuiască atât de mult, subliniez eu.

— Dar noi am vieţuit, spune ea, ca şi cum ar fi fost o realizare cu care să te mândreşti.

— Poate că două sute de ani este suficient.

Ea pufneşte.

— Vrei să renunţi la viaţa eternă?

— Nu este eternă, spun eu.

Eu și Marguerite n-am privit niciodată întemnițarea noastră în același fel. Ea o vede ca pe un noroc, ca și cum am fi tras cartea norocoasă și putem trăi secole de-a rândul, pentru totdeauna poate. Dar ea nu a pierdut nimic în ziua când am fost înecate. Eu da. Ea nu era îndrăgostită de un băiat care să-i răspundă cu aceeași dragoste, ea nu cunoscuse dragostea adevărată, așa cum se întâmplase cu mine și cu Owen. Cu fiecare an pe care l-am petrecut în adâncuri, cu fiecare vară în care ne-am ridicat din nou ca să ne răzbunăm pe oraș, furându-i băieții și făcându-i ai noștri, noi trei am pierdut o parte din ceea ce am fost cândva. Ne-am pierdut omenia. Am urmărit cruzimea surorilor mele crescând și abilitatea lor de a ucide perfecționându-se până când am ajuns să nu le mai pot recunoaște.

Răutatea mea a crescut deopotrivă, dar nu până la un nivel de unde nu-mi mai puteam reveni. Pentru că exista un fir care mă lega de cea care fusesem odinioară, iar acel fir era Owen. Amintirea lui mă ferea să alunec spre întuneric. Și acum acel fir mă leagă de Bo. De lumea reală, de prezent.

— Am petrecut cea mai mare parte din vieţile noastre în adâncuri, spun eu. În adâncurile reci, întunecate şi nefericite. Asta nu-i viaţă adevărată.

— Eu blochez toate lucrurile astea, își exprimă ea nemulțumirea. Și tu ar trebui să o faci. Este mai bine să dormi și să-ți lași mintea să plutească până când sosește vara.

— Pentru mine nu este tocmai ușor.

— Mereu ai complicat lucrurile.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Relația dintre tine și băiatul ăla, Bo. Doar lungești inevitabilul. Ucide-l și termină odată!

— Nu! spun eu și mă întorc să o privesc în timp ce o umbră îi coboară peste față sub umbrela în formă de cupolă. Știu că ai încercat să-l ademenești în port.

Ochii ei strălucesc de parcă ar fi încântată, amintindu-și momentul când era gata să-l înece pe băiatul pe care îl iubesc.

— Voiam doar să te ajut să termini ce începuseși. Dacă îl placi așa de mult, atunci du-l în valuri și îl vei avea pentru eternitate!

— Nu-l vreau așa. Nu vreau ca sufletul lui să fie captiv, ca ale noastre.

— Atunci *cum* îl dorești?

— Adevărat. Aici, pe uscat.

Ea râde tare și cu poftă, iar un bărbat și o femeie care se plimbă în tihnă pe lângă noi întorc capetele și o privesc.

— Așa ceva este absurd și imposibil. Aceasta este ultima noapte în care să-l faci al tău.

Eu clatin din cap. *Nu o voi face.*

— Nu sunt ca tine, spun eu.

— Ești exact ca mine. Suntem surori. Iar tu ești o persoană cu sânge-rece la fel ca mine.

— Nu, te înșeli în privința asta.

— Ai uitat de Owen? Cum te-a trădat? Poate că dacă n-ar fi vorbit despre semnul de pe pielea ta, tu n-ai fi fost găsită vinovată. Poate că n-ai fi fost înecată cu noi. Ai fi putut trăi o viață

normală. Dar nu – buzele ei se încreţesc pe margini, o bestie care îşi dezgoleşte dinţii –, în băieţi chiar nu poţi avea încredere. Ei vor face mereu orice ca să se salveze. Ei sunt cei cruzi, nu noi.

— Owen nu a fost crud! mă răstesc eu. A fost obligat să le spună despre semn.

— Serios?

Simt cum furia mi se adună în piept.

— Dacă nu le-ar fi spus, oamenii ăia ar fi crezut că era unul dintre noi, care ne ajuta. Şi l-ar fi omorât.

— Dar el murea oricum, spune ea şi îşi arcuieşte una dintre sprâncene.

Nu mai pot sta aici să o ascult pe Marguerite. Ea nu a cunoscut niciodată dragostea adevărată. Chiar şi în iubirile ei obsesive pentru bărbaţi când eram în viaţă era vorba doar despre ea: atenţia, căutarea, satisfacţia de a câştiga ceva care nu era al ei în primul rând.

— Owen a încercat să mă salveze în ziua aceea şi şi-a pierdut viaţa. El m-a iubit, îi spun eu. Iar Bo mă iubeşte acum. Dar tu nu vei şti cum e asta pentru că tu eşti incapabilă de iubire.

Îi întorc spatele şi pornesc pe trotuar.

— Ai auzit? strigă ea după mine. Draga noastră soră Aurora a fost săltată din închisoarea ei de la hangarul pentru bărci. Se pare că cineva a decis că este nevinovată.

Privesc spre ea peste umăr.

— Nu este nevinovată, spun eu, iar Marguerite se foieşte în interiorul trupului Oliviei. Niciuna dintre noi nu este.

După ploaie, docul este alunecos. Valurile îşi croiesc drum spre portul de agrement la intervale regulate, un dans pus în scenă de vânt şi de maree. Mă urc în barcă şi pornesc motorul. Câteva raze

insistente de soare pătrund prin norii întunecaţi, revărsând lumină peste prova bărcii.

În seara aceasta, petrecerea solstiţiului de vară va avea loc pe Coppers Beach, marcând sfârşitul sezonului Swan. Dar eu nu voi fi acolo. Voi sta pe insulă cu Bo. Rămân în acest trup, indiferent cât va dura, oricât de dureros ar fi. Am de gând să lupt.

Totuşi, am sentimentul acut şi neliniştitor că ceva rău se stârneşte în acele ape şi că niciunul dintre noi nu va mai fi la fel după noaptea asta.

NAVA

Lady Astor, o navă de 290 de tone care făcea negoț și era deținută de Pacific Fur Company, părăsise New York City în noiembrie 1821 pentru o călătorie de cinci luni în jurul Capului Horn și pe coasta de vest spre Sparrow, Oregon.

Nava transporta în general alimente și cereale care să fie distribuite pe abruptul litoral vestic, dar mai ducea și două duzini de pasageri – acei pasageri îndeajuns de bravi să se aventureze spre vest, către sălbăticiile Oregonului, unde mare parte din teren era necultivat și periculos. La bordul navei se aflau și trei surori: Marguerite, Aurora și Hazel.

În patru luni de călătorie, acestea întâmpinaseră furtuni, ape întunecate și nopți fără somn, când vasul se balansase atât de violent, că aproape toată lumea de la bord, inclusiv echipajul, suferise de rău de mare. Dar surorile nici nu se ținuseră de burtă disperate, nici nu vomitaseră peste marginea ambarcațiunii, nici nu-și acoperiseră ochii cu palmele ca să implore oceanul să-și înceteze zbuciumul. Ele își aduseseră ierburi să-și calmeze stomacurile agitate și balsamuri să-și frece tâmplele. Și în fiecare seară, se plimbau pe punte, chiar și pe ploaie și vânt, ca să privească Pacificul, tânjind după pământul care, în cele din urmă, se ivise la orizont.

— A mai rămas doar o lună, a spus Aurora în una din nopțile când cele trei surori stăteau la prova navei, sprijinindu-se de balustradă, cu stelele dansând deasupra lor pe un cer senin și nemărginit. Credeți că va fi cum ne-am imaginat? a întrebat ea.

— Nu cred că are importanță cum este, pentru că va fi al nostru, și-a dat cu părerea Hazel. Un oraș nou, o viață nouă.

Surorile își doriseră mereu să părăsească tumultul din New York City, să lase în urmă amintirea nepăsătoarei lor mame, să o ia de la capăt undeva la capătul lumii, poate chiar și pe Lună. Vestul, un loc considerat necivilizat și brutal. Dar, până la urma, asta își și doreau: un tărâm atât de neobișnuit, încât inimile lor să bată foarte repede, iar mințile lor să amețească de emoție.

— Putem fi oricine dorim, a spus Marguerite, cea cu părul întunecat, răzvrătit și desfăcut din ace, care i se revărsa pe spate.

Aurora a zâmbit, simțind vântul sărat pe obraji, și a închis ochii. Hazel a scos limba să guste apa, imaginându-și un parfum care mirosea exact ca oceanul: răcoros și pur.

— Și indiferent ce s-ar întâmpla, vom fi împreună! Toate trei pentru totdeauna! a spus Marguerite.

Sub lumina lunii, surorile s-au aplecat pe balustrada vaporului, pe când aceasta își croia drum prin noapte, prin furtuni, curenți puternici și vânturi neprielnice. Cele trei au zărit ceva în acea întindere vastă, în întuneric, în timp ce nava străbătea Pacificul: promisiunea a ceva mai bun. Ele nu-și cunoșteau soarta. Dar poate că nu ar fi contat, chiar dacă și-ar fi cunoscut-o. Poate că ar fi mers oricum. Pentru ele, era necesar să vadă ce va fi, să pășească pe solul bogat, negru și cu totul al lor. Fuseseră lăsate în voia sorții de la naștere, curajoase, neînfricate și sălbatice, exact ca acel pământ necunoscut și nemărginit.

Surorile nu ar fi schimbat cursul, chiar dacă ar fi știut ce le aștepta. Ele trebuiau să meargă. Era locul care li se potrivea: orașul Sparrow.

NOUĂSPREZECE

Pe pământul îmbibat cu apă s-au format bălți, iar picioarele mele lovesc scândurile de lemn deformate ale aleii. Mă grăbesc spre casa principală și îmi scot ghetele pe bâjbâite.

Mă simt tulburată după întâlnirea cu Marguerite, după vizita la cimitir, ştiind că sunt gata să o fac. Trebuie să mă liniștesc înainte de a mă întoarce la căsuța unde locuieşte Bo.

Pășesc pe podeaua bucătăriei în picioarele goale, frângându-mi mâinile. Capul îmi zvâcneşte, de parcă trupul lui Penny încearcă să se debaraseze deja de mine. Încerc să preiau controlul. Urmează însă o senzaţie care devine din ce în ce mai puternică, asemenea unei bucăţi de sfoară pe care cineva mi-o smulge din piept. Începe; chinul de dedesubtul unghiilor şi dorinţa care îşi croieşte drum, urcând pe şira spinării – adâncul mă cheamă. Mă vrea înapoi. Îmi face semn, mă roagă.

Dar eu nu mă voi întoarce, nu în noaptea asta, niciodată.

Telefonul de pe perete sună, făcând să zăngăne oasele din fiecare mădular al trupului meu.

Ridic receptorul, aproape fără să îmi dau seama ce fac.

— Vin! se răsteşte Rose de la celălalt capăt.

— Cine? întreb eu, în timp ce mintea mea încearcă cu greu să se concentreze.

— Toată lumea – toți vin pe insulă, spune ea cu vocea panicată, aproape să se frângă. Olivia, Davis, Lon și toți ceilalți care au primit mesajul.

— Care mesaj?

— Cel prin care Olivia spunea că petrecerea solstițiului de vară are loc pe insulă anul acesta. Ea a trimis SMS-uri tuturor, mă lămurește Rose agitată, motiv pentru care s-urile sunt rostite cu limba între dinți, un mai vechi obicei al ei.

— La naiba! exclam eu și îmi arunc privirea prin bucătărie, fără să mă opresc la ceva anume.

De ce ar face Olivia asta? Ce are ea de câștigat aducând pe toată lumea pe insulă... și riscând ca Gigi să fie descoperită?

— Nu-i putem lăsa să o găsească pe Gigi! spune Rose, care parcă mi-a citit gândurile.

— Știu.

— Plec spre insulă chiar acum. Mă aduce Heath.

— Foarte bine! spun eu și închid telefonul.

Țin receptorul în mână și îl strâng până când articulațiile degetelor devin albe.

Aud ușa din spate cum se închide cu zgomot și aproape că scap receptorul din mână. Urmează un târșâit de picioare pe podeaua din lemn tare, apoi mama apare în bucătărie cu rochia atârnând peste pijamaua gri ca nămolul și cu cordonul atârnând pe podea în urma ei.

— Localnicii vin aici, spune ea cu degetul mare drept și arătătorul bătând într-o parte a corpului. Vor veni cu toții.

— Da, vor veni! confirm eu.

— Mă închid în camera mea până se termină totul, spune ea, fără să mă privească.

— Îmi pare rău, îi spun eu pentru că mai mult nu pot explica.

Amintiri cu adevărata mea mamă – Fiona Swan – mă înfioară. O explozie rapidă de imagini. Era frumoasă, dar plină de năravuri. Captivantă, vicleană și înșelătoare. Se preumbla prin New York City la începutul anilor 1800, iar bărbații erau la picioarele ei. Mama îi folosea pe acești domni pentru bani, statut și putere. Eu și surorile mele avem tați diferiți, pe care nu i-am cunoscut niciodată. Când aveam vreo nouă ani, mama ne-a abandonat pentru un bărbat care i-a promis că o va duce la Paris, metropola pe care și-o imaginase mereu că avea să fie căminul ei. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea după asta: dacă a traversat Atlanticul spre Franța, când a murit sau dacă a mai avut și alți copii. Eu şi surorile mele am trăit suficient de mult ca să uităm de ea aproape total. Așa că, pentru câteva clipe, închid ochii, încercând să îmi adun amintirile despre ea.

Mama lui Penny se oprește în uşă, iar degetele tremură acolo unde mâna stângă se ține strâns de gulerul rochiei. Vocea ei e tremurătoare și totuși exactă, atunci când spune cuvintele pe care şi le-a înăbuşit prea multă vreme în piept.

— Știu că nu eşti Penny a mea.

Îmi arunc privirea spre ea, iar inima îmi stă în loc.

— Poftim?

— Am ştiut tot timpul.

Încerc să-mi dreg glasul, dar nu reuşesc; parcă am împietrit cu totul.

— Eu..., încep să spun, dar nimic altceva nu mai iese.

— Ea este fiica mea, adaugă ea pe un ton reţinut, încercând să își inghită lacrimile. Am ştiut din clipa când ea a devenit altceva... când ea a devenit tu.

A știut tot timpul. Mă pomenesc respirând cu dificultate.

Dar bineînțeles că a știut. Acesta este talentul ei, darul ei. Ea a simțit întotdeauna când erau oameni pe insulă - străini care veneau neanunțați -, așa că trebuie să fi simțit și momentul când am sosit *eu*. Cu toate acestea, mi-a îngăduit să susțin că eram fiica ei, să trăiesc pe această insulă cu ea știind că, la sfârșitul acestei luni, în ziua solstițiului de vară, voi pleca.

— Ea este tot ce mi-a rămas, spune în timp ce ochii verzi-albaștri mă privesc, mai lucizi decât i-am văzut vreodată, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis de o mie de ani. Te rog, nu mi-o lua!

Simte probabil că nu am niciun gând de plecare. Că plănuiesc să fur acest trup pentru totdeauna și să-l fac să fie al meu, pentru că nu vreau să mă întorc în adâncuri.

— Nu-ți pot promite asta, răspund eu sincer, iar un nor de vină crește în sufletul meu.

Cu toată nebunia ei, femeia asta a fost cea mai apropiată ființă de o mamă adevărată pe care am avut-o vreodată. Și poate că este absurd să mă simt în acest fel, disperată chiar, dar mi-am permis să cred că acestea sunt căminul meu, dormitorul meu de la capătul scărilor, viața mea. Și că ea ar putea fi mama mea.

Recunosc în ea o parte din mine: tristețea care îi întunecă privirea, suferința care a dezlegat firele din interiorul minții ei. Aș putea să fiu ea. Aș putea să mă furișez în nebunia ei și să o las să pună stăpânire pe mine, cum i s-a întâmplat și ei. Să mă transform într-o umbră.

Eu și ea suntem la fel. Amândouă am pierdut oameni pe care îi iubeam. Amândouă, învinse de acest oraș. Amândouă știm că oceanul ia mai mult decât dă.

Aș vrea să pot pune capăt chinului ei, să sfârșesc cu durerea care i se ascunde în ochi. Dar nu pot.

— Îmi pare rău! îi spun eu. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. Meritai o viață mai bună, departe de acest loc. În final, acest oraș distruge pe toată lumea. Așa cum ne-a distrus pe surorile mele și pe mine. Noi n-am fost întotdeauna așa, adaug, dorind ca ea să înțeleagă că odinioară am fost bună, decentă și binevoitoare. Dar acest loc distruge inimile și le aruncă în adâncuri. Toți suntem la mila oceanului de lângă noi, nu vom scăpa niciodată de el.

Ne uităm fix una la cealaltă, în timp ce o dâră de lumină cade prin fereastra bucătăriei, iar adevărul alunecă precum o briză de iarnă răcoroasă între noi.

— Întoarce-te în apă la noapte, implorã ea, iar lacrimile îi curg pe obraji. Dă-i viața înapoi!

Îmi încrucișez brațele și îmi frec mâinile de mânecile hainei.

— Dar și eu merit o viață! ripostez disperată, privind-o încă și mai insistent.

— Tu deja ai avut o viață. Ai avut cea mai lungă viață din lume. Te rog!

I-am furat fiica, ultima ființă care i-a rămas pe această lume – până și echilibrul ei mintal a părăsit-o pe furiș –, dar eu nu pot elibera acest trup. Este singura mea șansă la o viață adevărată. În mod sigur poate înțelege asta. În mod sigur știe ce înseamnă să fii captiv, să vrei să faci ceva ca să scapi, să tânjești după normalitate în acest oraș chinuit și aiurea. Să te simți în cele din urmă acceptat.

Aceasta este cea de a doua șansă a mea. Și nu am de gând să o las să-mi scape.

— Îmi pare rău!

Mă retrag prin bucătărie, știind că nu este suficient de puternică să mă oprească, țâșnesc pe ușă spre hol, aproape să dau peste o măsuță, apoi ies pe ușa principală.

Mă opresc pe veranda din față, sperând că Rose s-a înșelat. Un zid de nori negri a apărut la orizont, dens şi generos, încărcat cu ploaie şi, posibil, cu fulgere.

Încă nicio urmă de bărci care să se îndrepte spre insulă.

Cobor repede pe treptele verandei, inima îmi bate nebuneşte şi mă îndrept spre Căsuța Bătrânului Pescar, unde Gigi e în continuare încuiată. Când ajung la uşă, trag cu putere de scândură şi păşesc înăuntru. Gigi stă la fereastră, cu privirea ațintită spre doc.

— Localnicii vin pe insulă, îi spun eu, respirând cu greutate. Petrecerea solstițiului de vară va avea loc aici. Olivia a invitat pe toată lumea. Trebuie să stai înăuntru şi să încui uşa.

— Mai întâi am fost încuiată, acum vrei să te încui eu pe dinafară? Asta este o situație foarte confuză pentru un prizonier.

— Dacă vreunul dintre ei te-ar găsi aici...

— Da, da, mă întrerupe ea. Oamenii mă vor moartă. Înțeleg.

— Vorbesc serios!

Gigi ridică palmele în aer.

— Crezi că îmi doresc să fiu spânzurată, sugrumată sau împuşcată? Crede-mă, nici eu nu vreau să mă găsească. Voi sta pe loc ca o soră rea şi totuşi cumsecade ce sunt.

Îmi înclin capul privind-o – nu o găsesc amuzantă în clipa asta –, dar ea zâmbeşte. Deschid uşa cu zgomot, lăsând să intre o pală de vânt care îmi ridică părul de pe umeri şi, când sunt aproape să ies din nou afară, ea întreabă:

— De ce mă ajuți?

— Pentru că eşti sora mea, spun eu şi înghit cuvintele, ştiind că indiferent de ceea ce au făcut ea şi Marguerite, ele vor fi mereu surorile mele. Nu te vreau moartă, cel puțin nu în acest fel.

Ea îşi încrucişează brațele şi se uită din nou pe fereastră.

— Mulțumesc, răspunde ea și adaugă cu o voce care îmi reamintește de vremea când Aurora era mai tânără, micuță și atrăgătoare: Te vei întoarce înainte de miezul nopții să mă lași afară?

Dau din cap aprobator, întâlnindu-i ochii albaștri și reci – ca zăpada sub lumina lunii –, dându-i de veste că nu o voi abandona. Și sper să-mi pot ține promisiunea.

***

Odată ce ai cunoscut moartea, viața nu mai e la fel.

Diferența dintre adâncurile întunecate și locurile luminoase de deasupra orizontului pune stăpânire pe mintea ta până când singurul gând este să-ți faci drum, chiar și cu dificultate, spre locul unde vei trage adânc aer în piept, înecându-te cu fiecare gură. Să simți soarele pe chip. Briza pe gene. Și nu te mai sufoci deloc.

Mă îndrept spre căsuța unde stă Bo, deschid ușa și intru. Dar el nu este aici.

Dau să mă întorc spre ușă când simt o mână așezată pe umăr. Mă întorc brusc, aproape să-l lovesc în plină figură.

— Ce se întâmplă? întreabă el, stând în prag și citindu-mi panica din priviri.

— Vin, spun eu.

— Cine?

— Olivia și... toată lumea.

— Vin aici?

— Olivia le-a spus că petrecerea solstițiului de vară are loc pe insulă. Nu cred că avem prea mult timp până când vor ajunge aici.

Bo își ridică privirea spre cărarea care duce spre Căsuța Bătrânului Pescar.

— Deja i-am spus lui Gigi să se încuie pe dinăuntru.

— Dacă oamenii ăștia află că ea este aici, vor considera că o protejezi, că ești una dintre ele...

Faptul că îl aud spunând acest lucru – și știind că Bo este foarte sigur că n-aș putea fi o soră Swan – mă face să simt un junghi drept în inimă. Bo m-ar apăra dacă ar trebui; probabil că ar pune pariu că nu sunt una dintre ele. Și s-ar înșela.

— Nu o vor găsi, spun eu, încercând să îl liniștesc, dar nu am niciun motiv să cred că ei nu o vor face.

Pot doar să sper că ea va rămâne ascunsă în vilă. Că va păstra tăcerea. Și că nu va face vreo prostie. Dar ea este Aurora și mereu și-a asumat riscuri, cum ar fi riscul de a îneca doi băieți în același timp în port.

— Trebuie să o facem acum! spune Bo în timp ce tâmplele îi pulsează. Înainte ca ei să ajungă aici.

Clatin din cap din reflex și îl prind de braț, ținându-l în loc.

— Nu! spun eu.

— Penny, s-ar putea să nu mai avem altă ocazie. În noaptea asta, ea se va reîntoarce în ocean și atunci va fi prea târziu.

— Nu o putem face! spun eu cu glas stins. Nu o putem ucide!

Ea este sora mea, și chiar dacă a făcut ce a făcut, nu-l pot lăsa să îi ia viața.

— Trebuie! A înecat oameni nevinovați, spune el, de parcă aș fi uitat. Și va continua să o facă dacă noi nu o vom opri, spune el și amintește de ticăloșia cea mai gravă, cea care nu-i dă pace și îl face să se gândească la răzbunare: Fratele meu este mort, Penny! Trebuie să termin cu asta.

Ecoul unor pași grăbiți răsună în aer, iar eu și Bo ne întorcem în același timp. Rose aleargă pe alee, iar Heath o urmează.

— Mai este timp, îi spun eu în șoaptă lui Bo. O să găsim ceva, o soluție, înainte de miezul nopții.

Dar o spun doar ca să-l opresc.

Rose este cu sufletul la gură când ajunge la noi, obrajii îi sunt de un roz febril, iar buclele arămii îi ies în dezordine de sub gluga pelerinei de ploaie.

— Vin, spune ea, exact același cuvânt pe care mi l-a spus și mie la telefon, dar de data asta arată spre apă. Oamenii se adună în bărci în portul de agrement. Și sunt o grămadă.

Heath ajunge la noi și îl salută rapid pe Bo cu o mișcare din cap. Părul lui blond prăfuit îi acoperă fruntea, dar el nu schițează niciun gest că ar vrea să-l dea la o parte.

— Ce o să facem? întreabă Rose, încă respirând cu greu.

— O ținem pe Gigi ascunsă și ne purtăm firesc, indiferent ce se întâmplă, spun eu și privesc drept spre Rose. Iar tu să nu spui nimănui că ai adus-o aici! Dacă se află, tu răspunzi, și vei fi bănuită că ești una dintre ele.

Ea dă din cap aprobator, dar buzele încep să-i tremure, ca și cum abia acum își dă seama de gravitatea faptului că a eliberat-o pe Gigi din hangarul pentru bărci și a adus-o aici.

Soarele coboară încet peste apă, formând șuvițe orbitoare de lumină care se joacă pe fundalul valurilor agitate, și atunci îi zăresc: o adevărată flotă care se deplasează împroșcând apa, croindu-și drum spre insulă.

Bărcile se lovesc de doc, iar unele ancorează chiar la mal aruncând parâmele spre fundul pietros.

Apoi se aud voci. O mulțime. Surescitate și ascuțite, în timp ce posesorii lor merg în rând pe aleea podită cu bârne de lemn. Mulți dintre ei n-au mai fost niciodată pe insulă, iar în aer pare să plutească un sentiment de curiozitate. În fruntea mulțimii, cu părul negru ca pana corbului fluturându-i pe spate, se află Olivia Greene.

Cu toţii duc cutii cu bere ieftină şi sticle cu vin furate din pivniţele părinţilor. Fără a avea permisiunea, înalţă un foc chiar dincolo de vechea seră şi, sub comanda Oliviei, iau în stăpânire structura acoperită cu sticlă, înlăturând ghivecele cu plante şi înlocuindu-le cu stive de bere. Muzica începe să bufnească surd din interior și, în timp ce soarele se pregătește să dispară la orizont, un şirag de becuri luminează interiorul – becuri de Crăciun pe care cineva le-a adus şi le-a înşirat de-a lungul jgheaburilor. Focul scoate scântei și crește pe când tot mai mulți oameni se adună pe insulă.

Urmărim totul din căsuța lui Bo, păstrând distanța și circumspecți față de oricine se îndepărtează de petrecere.

Din fericire, cabana unde se află Gigi este ascunsă în partea de nord a insulei, fiind cea mai îndepărtată clădire de casa principală, de doc și de seră. Cineva ar trebui să meargă înadins să cerceteze locul ca să o descopere. Dar de la căsuța Bo, noi vedem totul. Și în timp ce Olivia își agită brațele în aer în jurul focului, dând instrucțiuni unui grup de băieți cum să așeze câțiva bușteni luați din magazia de lemne, îmi pierd calmul.

— Ce faci? întreabă Bo când deschid uşa casei.

— Trebuie să discut cu Olivia!

Rose se ridică în picioare.

— Nici eu nu mai pot să stau aici. Trebuie să mă duc să verific ce face Gigi.

Vreau să-i spun că ar fi mai bine dacă nu s-ar duce, că ar trebui să păstreze distanța, să nu atragă atenția asupra locului în care se află Gigi, dar ea și Heath ies deja pe uşă și se grăbesc pe cărarea care duce la Căsuța Bătrânului Pescar.

Bo mă priveşte, apoi mă urmează afară, către focul de tabără.

Olivia ne zăreşte în timp ce ne apropiem şi se apropie de noi.

— Bo! rosteşte ea cu o voce tărăgănată şi întinde mâna să-l atingă, dar eu o plesnesc şi o îndepărtez brusc.

Ea se freacă cu cealaltă mână şi face o faţă îmbufnată.

— Foarte protectoare eşti, nu-i aşa, Penny? spune ea. Şi poate că şi un pic geloasă.

Îi face cu ochiul lui Bo, ca şi cum ar încerca să-mi dea motiv să fiu cu adevărat geloasă. Dar privirea lui Bo rămâne severă şi neclintită. Nu o găseşte amuzantă, mai ales după ceea ce i-a făcut. De fapt, pare mai degrabă dornic să o ucidă pe loc, de faţă cu toată lumea.

— Ce faci? întreb eu.

— Decorez, răspunde ea cu o rotire a braţului pe deasupra capului, într-un gest teatral de plecăciune. Întotdeauna mi-a plăcut să organizez petreceri, doar ştii asta.

Într-adevăr ştiu, dar nu o recunosc.

În spatele ei, Lola Arthurs cu două dintre prietenele ei fac cocktailuri în ceşti de plastic roşii, folosind o masă improvizată dintr-un placaj aşezat pe două ghivece de flori goale. Fetele toarnă vodcă din belşug în fiecare cană, apoi câte un deget de apă carbogazoasă. Au aranjat un bar complet şi lumea se va îmbăta rapid.

— De ce aici? De ce ai adus toată lumea asta pe insulă? o întreb eu, asigurându-mă că privesc prin Olivia direct la Marguerite, în timp ce ochii ei adevăraţi nu clipesc, continuând să se furişeze spre Bo.

Aceasta este ultima noapte, ultima ei şansă, dar eu nu o voi lăsa să-l ucidă.

— Este doar o petrecere, spune ea cu un aer de superioritate, pe când ochii ei foarte albaştri sclipesc de parcă ar tenta soarta să ne dezvăluie secretul.

Cu atât de mulţi oameni aici, cum se va strecura ea în valuri neobservată? Cum poate ea fi sigură că Gigi nu va fi descoperită?

— Ție îți plăceau petrecerile!

Ea face cu ochiul, apoi își țuguie buzele, un gest fugitiv și viclean. Vrea ca Bo să înțeleagă adevărul, vrea ca el să știe cine sunt eu cu adevărat. Nu o va spune cu voce tare, doar va împrăștia cu dragă inimă aluzii.

— Asta nu se va termina cu bine, îi șoptesc eu Oliviei, iar privirea mea o întâlnește pe a ei, apoi se concentrează asupra surorii mele, adăpostite sub pielea Oliviei.

— Vom vedea! vine replica ei.

Un vânt se furișează peste insulă, părând să grăbească un nou grup de musafiri neinvitați pe panta ușoară ce duce spre seră.

DOUĂZECI

Era nivelul maxim al fluxului când a început petrecerea, când berile se înghițeau repede, iar shoturile erau date pe gât spre pântecele calde, când muzica se auzea la un volum mediu și conversațiile se desfășurau fără a fi întrerupte de sughițuri. Dar pe măsură ce fluxul se retrage, atmosfera se strică. Oamenii se împiedică de foc, care le topește cauciucul de pe tălpile încălțărilor, unele fetele își varsă băuturile în decolteu, unii băieți vomită pe iarba de pe plaja de lângă doc, iar Olivia zâmbește din locul ei, aflat la intrarea în seră, ca o regină care supraveghează o gală ținută în onoarea sa.

Dar pe măsură ce se apropie ora zece și mai rămân doar două ceasuri până la miezul nopții, trebuie luate decizii. Trebuie făcute sacrificii. Ca în *Cenușăreasa*, când ceasul va bate miezul nopții și toată magia se va risipi. Și aceste trupuri pe care le posedăm vor trebui restituite. Sau poate că, dacă planul meu va funcționa, eu îl voi păstra pe al meu pentru eternitate. Nu s-a mai întâmplat niciodată. Niciodată nu am mai încercat să rămânem într-un corp pentru totdeauna – eu voi fi prima care să o facă. Când ceasul va bate miezul nopții, nu voi intra în valuri; voi rezista îndemnului și chemării amăgitoare a oceanului. Voi îndura

orice durere mă va sfâșia; voi lupta împotriva transformării. Voi rămâne în acest trup.

Și voi privi răsăritul precum Penny Talbot.

Rose și Heath au reapărut câteva minute mai târziu, după ce au verificat ce face Gigi. Acum stau lângă mine și Bo, lângă focul de tabără. Ochii lui Rose fug peste întinderea insulei, până la cărarea ce duce la Căsuța Bătrânului Pescar. Este încordată, își bate coapsa cu degetele, temându-se că cineva va da peste Gigi. Și, ca noi, ceilalți, își dorește ca toată lumea să părăsească insula și să meargă acasă.

Dar petrecerea continuă. Fetele ademenesc băieții către apă și îi provoacă să mai intre o dată în valuri înainte de miezul nopții. La petrecerea de acum câteva săptămâni, fetele au fost cele ce sfidau apele, riscând să fie furate de una dintre surorile Swan. Acum, băieții sunt cei hotărâți să intre în valuri, unde riscă să fie înecați de una din surorile Swan, în căutarea unei ultimei prăzi. Pentru ei este doar un joc.

Dar eu pot simți legănatul valurilor, fluxul schimbător și atracția magnetică a golfului. Toate mă vor înapoi; ne vor pe toate trei înapoi. Știu că și surorile mele simt asta. Îmi apăs tâmplele cu degetele, încercând să-mi liniștesc gândurile, să alung toate forțele în golf. Dar din când în când aceste forțe se apropie atât de tare, că mă amețesc.

— Se face târziu! spune Rose de lângă mine, iar îngrijorarea îi sapă riduri adânci pe frunte.

Numărătoarea inversă a început.

Gigi va trebui să fie eliberată din căsuță până la miezul nopții dacă are de gând să se strecoare la loc în valuri. Trebuie să o fac fără să mă vadă Bo, fără să mă vadă nimeni.

E imperios necesar să mă fac nevăzută, să găsesc un loc în care să fiu singură, să pot lupta cu forța crescândă a lui Penny,

care va începe să-şi recapete trupul odată cu venirea miezului nopţii. Nu pot merge la casa principală, pentru că mama lui Penny va auzi strigătele mele de durere. Mă gândisem să mă ascund printre rândurile de pomi din livadă sau poate la ţărmul stâncos, departe, unde tunetul valurilor îmi va acoperi strigătele. Va trebui să iau o decizie cât de curând.

Mă întorc către Bo.

I-am promis că vom stabili împreună ce să facem cu Gigi înainte de miezul nopţii. Mai avem doar un ceas în faţă şi trebuie să-i spun ceva, să găsesc un motiv pentru care să nu-i ia viaţa. *Pentru că luarea unei vieţi are consecinţe.*

Dar când îmi întorc privirea, Bo nu mai este lângă mine. Scrutez mulţimea de feţe, căutându-l. Nu e nicăieri în jurul focului. A dispărut.

— La naiba! bombăn cu voce tare.

De când a dispărut? Cum de nu mi-am dat seama?

— Ce s-a întâmplat? întreabă Rose, coborându-şi mâna de la care îşi rodea o unghie.

— Cred... cred că Bo s-a întors la căsuţă. Mă duc să văd! mint eu.

Nu vreau ca ea să ştie unde este el cu adevărat, faptul că îmi dau seama că a dispărut ca să o ucidă pe Gigi. Nu a mai putut aştepta, nu am reuşit să-l conving să n-o facă, aşa că a dispărut.

S-ar putea să fie deja prea târziu.

— Vin cu tine! se oferă rapid Rose.

— Nu! Voi staţi aici, nu scăpaţi din ochi pe nimeni!

Heath încuviinţează, dar Rose nu pare prea convinsă.

Mă întorc, gata să o apuc prin mulţimea de oameni din jurul focului, când un amestec de uşurare şi de groază mă loveşte năprasnic. Gigi nu e moartă, cel puţin nu încă, pentru că merge ţanţoş pe cărare, îndreptându-se către petrecere. A scăpat.

Plămânii mei nu mai au aer. Inima o ia razna și o simt bătându-mi în gât.

— La dracu'! aud vocea lui Heath în spatele meu.

Și imediat Rose întreabă:

— Ce face?

A venit pentru răzbunare.

Gigi a ieșit din căsuță.

Cred că a spart vreun geam sau a forțat ușa baricadată. Probabil se săturase să mă tot aștepte s-o eliberez. Deja simțea chemarea fluxului, exact ca mine. Oceanul din sângele nostru, din mințile noastre, oceanul care ne implora să ne cufundăm în bezna adâncurilor întru izbăvire din trupurile acestea. O să fie din ce în ce mai greu să rezistăm.

Dar acum Gigi e liberă. A scăpat. Și cu siguranță este furioasă.

Dar unde e Bo? Poate nici nu s-a dus s-o ucidă. Poate am greșit eu.

Gigi pășește hotărât în mijlocul grupului. Are părul prins într-o coadă de cal și e îmbrăcată într-un tricou albastru și niște pantaloni albi ca niște șalvari, cu un număr mai mari, pentru că erau hainele pe care i le adusese Rose. Majoritatea celor prezenți nici n-o bagă în seamă, fiind deja prea beți. Dar văzând-o croindu-și drum prin mulțimea din ce în ce mai mică, îmi dau seama că încearcă să găsească ceva, pe cineva.

Davis și Lon stau în ușa serei, pierzând vremea printre navetele de bere și un butoi aproape gol. Gigi îi zărește, iar gura i se ridică într-un rânjet satisfăcut. Se îndreaptă rapid către seră. Davis o vede primul, apoi Lon, care face un pas în spate. Băiatul poartă una dintre cele mai stridente și enervante cămăși: roz cu turcoaz, cu niște păuni foarte colorați și dansatoare hula. De fapt, e greu să o privești.

Davis şi Lon sunt singuri în seră şi ar putea să scape foarte uşor, zbughind-o pe uşa din spatele clădirii din sticlă. Dar par că au împietrit, încremeniţi într-o stare letargică, exact ca mine.

Rose şi Heath cască gura la Gigi.

Aceasta se strecoară între Davis şi Lon, fluturându-şi genele către Lon şi aplecându-şi uşor capul într-o parte. Îşi plimbă un deget pe marginea ceştii lui, zâmbind şi umezindu-şi buzele. În continuare, ceilalţi habar nu au ce se întâmplă: Gigi Kline a reapărut brusc. Câteva fete ameţite, de cealaltă parte a focului, chicotesc zgomotos şi se lasă pe spate, cu braţele încrucişate. Un alt tip, care stă chiar lângă seră, are o ţigară între buze şi face gesturi largi, de parcă ar fi fumat de-a binelea, deşi ţigara nici măcar nu este aprinsă. Este prea praf să observe ceva în jur.

Buzele lui Gigi se mişcă, dar şoapta îi este nelămurită. Nu pot înţelege niciun cuvânt. Vocea i se strecoară în urechile lui Lon; vrea să-l ia cu ea, o ultimă pradă înainte de a se retrage în adâncuri pentru iarnă. Vrea să se răzbune pentru ce i-au făcut el şi Davis. Apoi privirea îi alunecă spre Davis şi îşi muşcă buza de jos. Îi vrea pe amândoi.

Dar înainte de a-şi plimba degetele pe obrazul lui, acesta îi apucă încheietura mâinii şi o suceşte la spate.

— Vrăjitoarea dracului! îl aud pe Davis răcnind.

Lon este deja în transă, privind-o supus, ca un căţel ce aşteaptă comanda. Dar Davis o opreşte înainte ca ea să-i pătrundă în minte.

— Am ştiut că eşti una dintre ele! spune el suficient de tare, încât să-l aud.

O copleşeşte cu statura lui, cu umerii largi, ţinându-i mâna imobilizată într-o parte. Dar ea nu pare impresionată. Zâmbeşte în colţul gurii, amuzată. Privirea ei îl pătrunde şi, având mâna lui pe încheietura mâinii ei, este destul de uşor să-l facă să se

îndrăgostească cu disperare de ea. Văd cum figura lui se topește într-o expresie ușor tâmpă, sprâncenele stufoase i se îndreaptă și o lasă să iasă din strânsoare. Ea își plimbă degetele pe figura lui, apoi se ridică ușor pe vârfuri. Îi mângâie urechile cu buzele, șoptindu-i lucruri ce aveau să-l facă al ei.

Iar când ea termină, își strecoară degetele în mâinile lui Davis și Lon și începe să-i îndepărteze de seră. Când cotește în dreptul nostru, înconjurând focul, privirile ni se întretaie, dar eu nu mă clintesc.

Rose pare derutată. Nu prea înțelege ce se întâmplă.

— Gigi? întreabă ea când cei trei trec pe lângă noi. Ce faci?

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, îi spune Gigi lui Rose cu un ton prefăcut și distant, pentru că ea deja se gândește la ocean, la cum va părăsi trupul lui Gigi și va deveni parte din Pacific. Dar aveau dreptate în ce mă privește..., adaugă ea și face un semn cu capul înspre Davis și Lon, care stau cuminți în spatele ei. Ne vedem la vară!

— Gigi, nu face asta! spun eu printre dinți în timp ce ochii ei mă înfruntă.

Privirile adevărate ni se întâlnesc, în spatele acestor înfățișări umane. În ochii ei se citește un avertisment, o amenințare pe care o pot descifra în expresia surorii mele: dacă vei încerca să o oprești, dacă vei face ceva să o împiedici să-i ia pe Davis și pe Lon, va dezvălui cine ești cu adevărat. Chiar aici. Chiar acum. În fața tuturor.

Îi trage pe Davis și pe Lon de mâini, spre doc. Dar o voce răcnește în spatele meu:

— E Gigi!

Privesc peste umăr. Rose s-a îndepărtat câțiva pași de foc, arătând în josul cărării spre locul unde se oprise Gigi, cu Davis și Lon, care stăteau supuși alături de ea.

Aproape ca la un semn, mulţimea din jurul focului opreşte orice conversaţie. Se opresc din râs, din sorbit bere şi din legănarea periculoasă în apropierea focului. Şi, în loc de toate astea, se întorc cu toţii către Rose, urmărindu-i mâna întinsă spre locul unde se află Gigi.

Se face o pauză, un moment în care fiecare încearcă să înţeleagă ce se întâmplă, cu creierele funcţionând la capacitate redusă. Atunci o fată strigă:

— Îi ia pe Davis şi Lon!

Ca într-o coregrafie bine pusă la punct, câţiva tipi din jurul focului îşi aruncă băuturile în flăcări şi o iau la goană după Gigi. Băieţii ăştia ştiu cine este ea sau cel puţin cred că ştiu. Şi văzând-o cum îi duce pe Davis şi Lon către apă, în ultima noapte a solstiţiului de vară, după ce fusese dispărută săptămâni în şir, devine foarte clar că au avut dreptate.

Gigi aşteaptă un sfert de secundă; privirea i se plimbă peste mulţime, până la mine, înregistrând ce se întâmplă, apoi dă drumul mâinilor lui Davis şi Lon. Nu are cum să-i ia cu ea. Trebuie să fugă! Şi asta şi face!

Părul ei blond tremură în lumina lunii pe când coteşte în jos, către doc. Băieţii strigă după ea, trecând ca săgeata pe lângă Davis şi Lon, rămaşi inerţi de parcă suferiseră o comoţie. Când micul grup ajunge la doc, strigătele cresc în intensitate: oameni care urlă şi bărci cu motor care prind viaţă. Probabil că Gigi a sărit deja în apă. Era singura ei scăpare.

Va trebui să înoate, va trebui să se ascundă. Sau poate se va lăsa uşor în adâncuri, lepădându-şi trupul furat, gata să mai petreacă încă o iarnă în frig şi întuneric.

Până dimineaţă, adevărata Gigi se va trezi ca dintr-o mahmureală, plutind în valuri şi forţată să înoate până la mal, apoi să se salte pe ţărm. Mintea îi va fi înregistrat doar nişte imagini în

ceață din ultimele săptămâni, când nu mai fusese Gigi Kline, ci Aurora Swan. Dar cu toții vom ști adevărul.

Asta presupunând că mulțimea care o urmărește nu o prinde.

Rose dă din cap dezaprobator, cercetând poteca pe unde dispăruse Gigi și coborâseră petrecăreții pentru a se urca în bărci ca să ajute la găsirea Aurorei Swan.

Simt un val de compasiune pentru Rose. A crezut că făcea ce trebuie salvând-o pe Gigi. A crezut că putea vedea ceea ce era chiar în fața ei – adevărul –, dar nu poate. Este oarbă, ca, de altfel, toată lumea din oraș.

Ea nici măcar nu știe ce sunt eu.

Cea mai bună prietenă a ei s-a preschimbat în altceva. Și pentru o clipită, mă gândesc să-i spun adevărul. Să încheiem cu toate. O noapte care să-i zdruncine lumea – să-i demonteze realitatea.

Atunci îmi aduc aminte de Bo.

Nu era cu Gigi în căsuță. Până la urmă nu se dusese s-o ucidă. Și îmi dau seama... Olivia nu este nicăieri. Nu era aici nici când a apărut Gigi.

Lipsesc amândoi.

— Unde te duci? întreabă Rose.

Ea, Heath și cu mine suntem singurii rămași lângă foc. Toți ceilalți au plecat pe urmele lui Gigi.

— Să-l caut pe Bo! îi spun eu. Ar trebui să vă întoarceți în oraș!

O ploaie măruntă începe să cadă, iar un perete de nori negri-vineții caută să-și facă drum pe dedesubtul stelelor și blochează luna.

Mă îndrept către Rose. Sper să nu fie ultima oară când o văd, dar, pentru orice eventualitate, zic:

— Ai făcut bine că ai ajutat-o pe Gigi. Nu aveai de unde să știi cine era ea cu adevărat.

Vreau ca ea să înţeleagă că chiar dacă nu a avut dreptate în privinţa lui Gigi, nu ar trebui să se îndoiască de sine. Ea a dorit să o protejeze pe Gigi, să o ţină în siguranţă, şi o admir pentru asta.

— Dar ar fi trebuit să-mi dau seama, spune ea, cu ochii scăldaţi în lacrimi şi obrajii roşii ca focul.

Şi chiar în clipa asta, ştiu că nu-i pot spune cine sunt cu adevărat. Ar distruge-o. Iar după seara asta, dacă voi mai fi Penny Talbot, voi continua să pretind că sunt prietena ei cea mai bună. O voi lăsa să creadă că sunt aceeaşi persoană cu care a crescut. Chiar dacă adevărata Penny Talbot va dispărea, pierdută în adâncurile unui trup şi ale unei minţi pe care le furasem.

— Vă rog! îi spun ei şi lui Heath. Întoarceţi-vă în oraş! Nu mai aveţi ce face aici în seara asta. Gigi a plecat.

Heath se întinde şi îi atinge mâna lui Rose. Ştie că este vremea să plece.

— Ne auzim mâine? întreabă ea.

O îmbrăţişez, mirosindu-i părul ondulat, îmbibat cu arome de scorţişoară şi nucşoară din magazinul mamei ei.

— Bineînţeles!

Orice ar fi, dacă voi mai fi Penny mâine, o voi suna. Dacă nu voi mai fi, sunt convinsă că adevărata Penny o va suna oricum. Şi sper că Rose nu va simţi niciodată diferenţa.

Heath o trage înapoi pe doc, iar eu îmi simt inima grea privindu-i cum se îndepărtează.

Ploaia începe să cadă din cerul de un negru funebru, făcând focul să pocnească şi să sfârâie.

Îmi croiesc drum printre bolovanii şi iarba tăioasă de pe plajă, cu ploaia curgând uniform acum. Voi cerceta mai întâi căsuţa lui Bo, apoi livada. Dar nici nu ajung până acolo, că zăresc

ceva în vârful farului. Două siluete stăvilesc șuvoiul de lumină care mătură camera farului în sensul acelor de ceasornic.

Bo și Olivia. Ei trebuie să fie. Ei sunt în far.

Ușa metalică a farului a fost lăsată deschisă de ultima persoană care a intrat aici și se lovește ușor de peretele din spate, iar rafalele de vânt aruncă ploaia pe podeaua de piatră.

Otis și Olga stau înăuntru, mieunând spre mine, cu ochii umezi și larg deschiși. *Ce caută acolo?* Mă opresc la baza scărilor, ciulind urechea la niște voci. Dar furtuna care lovește pereții exteriori acoperă orice alt zgomot. Bo trebuie să fie înăuntru. Otis și Olga s-au lipit de el de când a sosit, îl urmăresc peste tot pe insulă și dorm în căsuța lui de cele mai multe ori. Cred că și-au dat seama că nu sunt Penny încă de la început; au simțit momentul când mi-am făcut sălașul în trupul ei. Și îl preferă pe Bo.

— Întoarceți-vă la casă! le îndemn eu, dar privirile celor două mâțe galbene trec pe lângă mine, holbându-se în noaptea întunecată și fără nici cea mai mică intenție să părăsească farul.

Încep să urc scările două câte două, cu suflarea întretăiată. Folosesc balustrada ca să mă îndrept spre interiorul farului. Picioarele îmi ard. Sudoarea îmi coboară pe tâmple. Dar merg înainte. Inima dă să îmi sară din piept. Ajung sus în timp record, sărind peste ultima treaptă și trăgând aer în piept în reprize adânci și rapide. Trec pe lângă zidul de piatră, încercând să-mi potolesc bătăile inimii, apoi arunc o privire în camera farului de după colț. Bo și Olivia nu mai sunt înăuntru. Dar îi pot vedea prin sticlă. Cei doi stau afară, pe pasarela îngustă ce înconjoară farul. Bo are ceva în mână. Obiectul strălucește puternic când băiatul se apropie de Olivia.

Este un cuțit.

DOUĂZECI ȘI UNU

Uşa micuţă ce dă spre pasarelă se deschide cu zgomot când ating mânerul, împinsă cu putere de o rafală de vânt. Atât Bo, cât şi Olivia se întorc brusc către mine.

— N-ar trebui să fii aici, Penny! urlă Bo, încercând să acopere furtuna, cu ochii la Olivia, de parcă i-ar fi frică să nu dispară dacă nu stă cu ochii pe ea.

Pasarela nu mai e folosită de zeci de ani; metalul este mâncat şi ruginit, scârţâind sub greutatea paşilor mei.

— Nu trebuie să faci asta! spun eu.

Vântul mă orbeşte, ploaia îmi biciuieşte faţa şi ochii.

— Ştii bine că trebuie, răspunde el, cu glas calm şi hotărât.

Încerc să pun cap la cap toate evenimentele ce i-au adus pe cei doi până aici – cine a atras pe cine în capcană?

— De unde ai cuţitul? întreb eu.

Lama e mare, un cuţit de vânătoare, dar nu unul pe care să-l recunosc imediat.

— Din sertarul bufetului aflat în căsuţă.

— Şi chiar ai de gând s-o înjunghii cu el? întreb eu.

Ochii Oliviei sunt larg deschişi, şi dincolo de suprafaţa subţire a pielii ei, Marguerite pare să nu-şi găsească locul.

— Nu! răspunde Bo. O s-o arunc peste balustradă.

La vreo douăzeci şi ceva de metri sub noi, aflorimentele stâncoase îşi arată colţii ascuţiţi. O moarte rapidă şi nemiloasă. Fără chinuri. Fără spasme. Doar... pentru Olivia Greene şi Marguerite Swan. Cel puţin va fi fără durere.

— Cum ai ajuns aici? întreb eu, apropiindu-mă de Bo.

Olivia stă rezemată de balustrada metalică şi întreaga pasarelă se cutremură sub paşii mei.

— N-am ajuns. Am văzut-o mergând spre far, răspunde el şi înghite în sec în timp ce strânge cuţitul şi mai tare, ţinându-l întins în faţă.

Lama străluceşte sub stropii de ploaie.

— Ştiam că era unica mea şansă, adaugă el.

Aşadar, Marguerite îl ademenise. Poate se gândise că o să-l seducă, ca să îmi arate că îl poate avea dacă îşi pune mintea. Dar, în loc de asta, Bo era cel care o vânase. Ea nu a avut ocazia nici măcar să îl atingă. Şi acum avea s-o împingă peste margine. O să pară sinucidere, ca şi cum blânda Olivia Greene şi-ar fi pus capăt zilelor, aruncându-se din vârful farului.

— Te rog! spun, păşind şi mai aproape de Bo, în timp ce pasarela tremură sub paşii mei. Chiar dacă faci asta, tot n-ai să-l aduci înapoi pe fratele tău.

La vorbele astea, figura Oliviei se schimbă. Nu ştia de fratele lui Bo, că fusese înecat în port vara trecută, dar ochii i se luminează şi buzele îi schiţează un zâmbet.

— Fratele tău? întreabă ea iscoditor.

— Nici măcar să nu deschizi gura! sare Bo.

— Fratele tău a fost înecat, nu-i aşa? insistă ea.

Abia pot să îi zăresc fața lui Bo, tâmplele îi zvâcnesc, ploaia i se scurge pe bărbie.

— Tu ai fost? întreabă el cu vocea încrâncenată, făcând încet un pas înainte și apăsând lama cuțitului pe abdomenul Oliviei. Ar putea să o înjunghie pe loc, dacă ea îi dă răspunsul nepotrivit. Bo vrea răzbunare, chiar dacă asta înseamnă vărsare de sânge în loc să o împingă peste balustradă. Crimă în loc de sinucidere.

Olivia zâmbește din nou, aruncându-mi o privire de parcă ar fi plictisită. Ea poate să îmi citească pe chip, în conturul adevăratei mele persoane, plutind dincolo de pielea lui Penny. Marguerite este sora mea, până la urmă – mă știe, poate citi adevărul mai bine ca oricine.

— Bineînțeles că nu, îi răspunde ea mieros. Dar ar trebui să o întrebi pe prietena ta; poate știe ea cine a fost.

Îmi simt pieptul împietrit în timp ce coastele presează agresiv zona inimii și a plămânilor, făcând aproape imposibil să mai tragă aer și să pompeze sânge la creier.

— Nu face asta! spun mult prea încet, aproape prea încet ca să mă și audă.

— Probabil vrei să știi de ce am adus toți oamenii ăștia pe insula ta, de ce am vrut să petrecem solstițiul aici.

Nu răspund, chiar dacă mor de curiozitate.

— Am vrut să vezi că, indiferent ce facem, indiferent de câte ori furăm un trup și pretindem că suntem unul dintre localnici... nu vom fi niciodată. Suntem dușmancele lor. Ne urăsc. Și, dacă li se ivește ocazia, ne vor omorî, spune ea și face un semn cu capul către Bo, de parcă acesta ar fi dovada. Te joci de-a mama și de-a tata de prea mult timp – prea multe veri în același trup. Și crezi că ai prieteni aici; crezi că ai putea să-ți aranjezi o viața adevărată în orașul ăsta. Crezi că te și poți îndrăgosti – de parcă

ai avea dreptul s-o faci, spune ea şi surâde batjocoritor, cu sprânceana stângă ridicată, şi chiar dacă ploaia îi şiroieşte pe chip, tot frumoasă rămâne. Dar ei te plac pentru că nu ştiu cine eşti cu adevărat. Dacă ar şti, te-ar urî. Te-ar dispreţui, te-ar vrea moartă, mai spune, pronunţând ultimul cuvânt de parcă ar fi fost făcut din metal. El – zice ea, aruncându-şi privirea spre Bo – te-ar vrea moartă.

Cuţitul îi apăsă în continuare pântecele, dar pare că se sprijină în el, holbându-se la Bo.

— Întreabă-ţi prietena cum se numeşte de fapt!

Inima mi se opreşte de tot. Ochii mi se împăienjenesc. *Nu! Te rog!* îmi vine să o implor. *Nu face asta! Nu strica totul!*

— Te-a minţit! adăugă ea. Hai, întreab-o!

Bo se întoarce cât să mă privească în ochi. Stau lipită de peretele farului, cu palmele pe piatră.

— Nu schimbă cu nimic..., încep eu, încercând să nu las adevărul să iasă la iveală.

— Nu schimbă ce? întreabă el.

— Ce simt pentru tine... ce simţi tu. Mă cunoşti.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta?

Zâmbetul superior al Oliviei i se vede şi în priviri. Se bucură profund. Asta a vrut tot timpul: să-mi dau seama că nu putem schimba ceea ce suntem. Suntem nişte ucigaşe. Iar eu nu voi putea niciodată să îl am pe Bo. Nu aşa, nu în acest trup. Singurul fel în care o soră Swan poate cu adevărat să păstreze pe cineva este înecul celui ales, prinzându-i sufletul în capcana din adâncuri împreună cu ele.

— Nu mă cheamă Penny, spun eu, smulgând mărturisirea din măruntaie în timp ce buzele îmi tremură, iar stropii de ploaie mi le acoperă, ajungându-mi pe limbă.

Cuţitul din mâna lui Bo începe să coboare, iar privirea lui mă taie. Citesc în ochii lui că îşi dă seama ce urmează.

— Numele meu este Hazel.

El clatină din cap aproape imperceptibil. Cuţitul este acum îndreptat în jos, iar gura lui formează o linie rigidă și fermă.

— Hazel Swan! mă dau eu bătută.

Preț de câteva clipe, ochii îi fug încolo și încoace, iar fălcile i se încleștează, apoi Bo se liniștește, de parcă s-a transformat într-o statuie.

— Trebuia să-ți fi spus deja. Dar n-am știut cum. Apoi, când am aflat de ce ai venit aici, știam că mă vei urî. Și pur și simplu n-am putut...

— Când? întreabă el la obiect.

— Când? repet eu, nefiind sigură ce voia să spună.

— Când ai încetat să mai fii Penny Talbot?

Încerc să înghit, dar trupul refuză să facă şi cea mai mică mişcare. De parcă trupul lui Penny Talbot se luptă cu al meu. Se luptă să dețină controlul.

— Din prima noapte când ne-am cunoscut, răspund eu și îndepărtez o şuviță de păr ud de pe frunte. După petrecerea Swan de pe plajă, Penny te-a adus înapoi pe insulă. În noaptea aceea, s-a trezit și s-a întors jos, pe doc, înainte de răsăritul soarelui. Era ca un vis pentru ea. Se bălăcea în apă și i-am luat trupul.

— Așadar, în noaptea aceea pe plajă, când am vorbit lângă foc şi mi-ai povestit despre surorile Swan... atunci era Penny? Nu tu?

Dau din cap aprobator.

— Şi după noaptea aceea... ai fost tu?

Încuviinţez din nou.

— Dar ţi-ai adus aminte vorbind cu mine pe plajă şi lucruri despre viaţa lui Penny.

— Preiau amintirile trupului în care locuiesc. Știu totul despre Penny.

— Nu e ăsta singurul motiv, intervine Olivia, bucuroasă să completeze cu lucrurile pe care voiam să le evit.

Închid ochii și apoi îi redeschid. Bo nu mai stă întors către Olivia, iar acum mă privește insistent. Eu sunt amenințarea în clipa asta. L-am rănit. L-am mințit. L-am făcut să aibă încredere în mine și chiar să mă iubească.

— I-am furat trupul lui Penny în ultimele trei veri, mărturisesc eu.

O pală de vânt ne lovește, aruncând un val de ploaie pe geamurile farului.

— De ce? reușește Bo să întrebe cu vocea gâtuită.

— Îmi place viața ei, spun eu, recunoscând asta cu voce tare pentru prima oară. Îmi place să fiu aici, pe insulă.

— O, Hazel, dacă ai de gând să spui adevărul, poți măcar să-i spui totul! intervine Olivia.

O săgetez cu privirea, dorindu-mi să tacă naibii din gură. Ar fi trebuit să-l fi lăsat pe Bo să o arunce peste balustradă. Nu trebuia să-l fi oprit. Dar acum, iat-o aici, scoțând la iveală fiecare detaliu sinistru din trecutul meu. Și strigându-mă pe numele meu adevărat.

— Obișnuiam să vin aici când încă eram...

— În viață, termină Olivia în locul meu, arcuindu-și sprâncenele.

— Ai trăit aici înainte? întreabă Bo.

— Nu!

Nu vreau să îi spun de Owen. De viața mea de dinainte. Acum nu mai are nicio importanță. Nu mai sunt fata aceea. Fata aceea s-a înecat în port acum două secole, iar fata asta e aici, în viață, chiar în fața lui.

— Primul paznic al farului a avut un fiu, intervine din nou Olivia. Se numea Owen Clement. Era chipeș; trebuie s-o recunosc. Dar n-am înțeles niciodată ce a văzut ea la el. Era lefter, nu avea nimic al lui, nicio perspectivă. Și da, l-a iubit oricum. Și urma să se mărite cu el. Adică, dacă tatăl lui nu ne-ar fi acuzat că suntem vrăjitoare și nu ne-ar fi înecat în port.

Îmi crapă obrazul de rușine, ascultând povestirea asta despre mine și Owen. De parcă lucrurile s-ar fi putut rezuma în doar câteva vorbe. Povestea noastră spusă dintr-o răsuflare.

— Acum, Owen e îngropat sus, pe Alder Hill, în Cimitirul Sparrow. Acolo s-a dus de dimineață, la mormântul lui, o spune ca pe o acuzație, ca și cum l-aș fi trădat pe Bo doar prin asta.

Și poate că este chiar așa. Dar nu este cea mai crâncenă jignire, nici pe departe.

Bo e înmărmurit. Mă privește de parcă i-am smuls inima din piept, i-am stors-o între degetele încleștate și i-am zdrobit-o până când a încetat să mai bată.

Acolo unde văzuse cândva o fată, acum nu este decât un monstru.

— N-a fost așa! mă disculp eu. Am fost să-mi iau rămas-bun, încerc să explic, deși cuvintele par fragile și neputincioase.

Vorbele nu mai înseamnă nimic. Nu pentru el.

— Așa că, vezi tu, Bo, continuă Olivia, cu părul învăluindu-i chipul, o Marguerite Swan care rânjește și se mișcă sub pielea ei, de parcă am pluti prin aer. Draga ta Penny nu e cine crezi tu. E o criminală, la fel ca mine, la fel ca Aurora, surorile ei. Și se întoarce pe insula asta doar pentru că îi amintește de băiatul pe care l-a iubit odinioară. Și dacă ți se pare că ții la ea, că o iubești chiar, ar fi bine să te gândești că e una dintre surorile Swan și că seducerea băieților e treaba noastră. S-ar putea s-o iubești doar

pentru că ți-a făcut o vrajă ca să crezi asta. Nu e nimic real, încheie Olivia și își umezește buzele.

— Nu-i adevărat! urlu eu.

— O, nu? Poate c-ar trebui să-i spui de fratele lui. Spune-i cât de bună ești să seduci necunoscuții naivi.

Genunchii îmi cedează și îmi înfig unghiile în peretele farului ca să nu mă prăvălesc. *Nu pot face asta.*

— Cum îl chema pe frate-tu? cumpănește Olivia. Nici n-are importanță, sunt sigură că semănați și cum ar fi putut soră-mea să se abțină să nu seducă doi frați? E chiar perfect.

— Oprește-te! îi spun Oliviei, dar Bo a făcut deja un pas în fața balustradei, care zdrăngăne sub greutatea lui.

Părul îi este ud leoarcă, la fel și hainele.

Arătăm cu toții de parcă am înotat în ocean, uzi până la piele, captivi toți trei pe pasarelă, prinși de vânt și de soarta ce ne-a adus până aici. Secole de înșelăciune mă sfâșie acum. Adevărul e mai dureros decât orice altceva am simțit vreodată. Chiar mai dureros decât înecul.

— Tu ai fost? întreabă Bo, iar felul cum o spune se simte ca un cuțit înfipt în mine.

— N-am știut la început, spun eu, luptându-mă cu lacrimile ce-mi inundă ochii. Dar când mi-ai povestit ce s-a întâmplat cu fratele tău, am început să mi-l amintesc. Semănați atât de mult, adaug eu și îmi dreg glasul. N-am vrut să cred una ca asta. Eram altcineva vara trecută. Nu conta viața cui o luam, nu conta nimic. Dar acum e altceva. M-ai ajutat să înțeleg. Nu mai vreau să rănesc pe nimeni, cu atât mai mult pe tine.

— Tot timpul ăsta ai știut că încercam să aflu cine l-a ucis, rostește el, poticnindu-se în cuvinte, ca mai apoi să-și revină. Tu ai fost?

— Îmi pare rău, spun eu şi mai trag o gură de aer.

El se uită într-o parte, nici măcar nu mă mai ascultă.

— De aia puteai vedea ce se întâmpla cu Gigi, la fel și cu Olivia? spune el, iar privirea i se îndreaptă spre Olivia și apoi spre mine, ca și cum ar încerca să vadă prin noi. Puteai să le vezi pentru că erai una dintre ele?

— Bo! implor eu cu vocea stinsă.

— Mi-ai înecat fratele, spune el, făcând un pas în față și mă imobilizează.

Simt răsuflarea lui înceată și slabă în timp ce îndreaptă cuțitul spre gâtul meu, apăsându-l în dreptul bărbiei. Pleoapele mi se zbat. Îmi sprijin capul de perete. Privirea lui fixă mă sfâșie. Nu cu voluptate, ci plină de furie. Și îi simt furia în expresia ochilor și în degetele care țin cuțitul cu care vrea să mă ucidă.

Ochii Oliviei sunt ațintiți asupra pragului ușii. Asta este șansa ei să scape. Dar, habar n-am de ce, stă pe loc. Poate că vrea să vadă cum îmi taie beregata. Sau poate că vrea să vadă pur și simplu cum se termină înfruntarea noastră.

— Câți ai omorât anul ăsta? întreabă Bo, de parcă i-ar mai trebui vreun motiv în plus să-mi facă felul.

— Niciunul, rostesc eu şoptit.

— Fratele meu a fost ultimul?

Încuviinţez aproape imperceptibil.

— De ce?

— Nu mai vreau să fiu persoana aia, spun eu cu glas şoptit.

— Dar e ceea ce eşti, îmi aruncă el tăios.

— Nu! spun eu şi clatin din cap. Nu-i aşa! Nu mai pot face asta. Refuz. Vreau un alt fel de viaţă. O doream alături de tine.

— Nu face asta! spune el.

Încerc să-mi dreg glasul, dar tremur prea tare.

— Nu te purta de parcă te-aş fi schimbat. Nu te purta ca şi cum ţi-ar păsa de mine, spune el. Nu pot avea încredere în nimic din ceea ce ai spus. Nici măcar nu mă mai pot baza pe ce simt pentru tine.

Aceste ultimele cuvinte dor cel mai tare şi fac o grimasă. Crede că l-am făcut să mă iubească şi că l-am sedus, aşa cum a făcut-o Olivia.

— M-ai minţit de la bun început!

— Nu e chiar aşa! încerc eu să mă apăr, dar el nu are chef să mă audă.

Îndepărtează cuţitul de la gâtul meu.

— Nu mai vreau să aud nimic.

Ochii îi sunt încremeniţi şi cuprind toată ura pe care o simte faţă de mine. Ai mei imploră iertare. Dar este prea târziu pentru asta. I-am omorât fratele. Nu mai este nimic de spus.

M-am făcut singură duşmanul lui. Și acum îi este silă de mine.

Și chiar când lumina farului îi traversează chipul, el se întoarce cu ploaia care îi bate în spate şi dispare pe uşă în interiorul farului.

Umbra i se mişcă prin camera farului, apoi dispare în jos pe scări.

— Nu te iubeşte, Hazel! spune Olivia, ca şi cum ar fi vrut să mă consoleze. A iubit ceea ce credea că erai. Dar tu l-ai minţit.

— E greşeala ta! Tu ai făcut asta!

— Nu! *Tu* ai făcut-o! Ai crezut că poţi fi ca ei – umană –, dar noi suntem moarte de două sute de ani; nimic nu poate schimba asta. Nici măcar un băiat pe care crezi că îl iubeşti.

— De unde dracu' te pricepi tu aşa de bine? N-ai iubit pe nimeni cu adevărat toată viaţa ta. Doar pe tine însăţi. Nu vreau să fiu nefericită ca tine, înţepenită în portul ăla pentru totdeauna.

— Nu poţi schimba ceea ce suntem.

— Ia uite aici! spun eu, desprinzându-mă de perete şi fugind înapoi în interiorul farului.

— Unde te duci? strigă ea după mine.

— Mă duc după el.

DOUĂZECI ȘI DOI

Focul de tabără de lângă far este acum un morman de cărbuni care ard înăbușit, neputincioși în fața unui asemenea potop. Toți cei care au venit pe insulă pentru solstițiul de vară au plecat. O petrecere întreruptă de reîntoarcerea lui Gigi Kline.

Umbra lui Bo se îndreaptă deja către doc, iar ploaia și vântul ce ne despart îl fac să pară departe de tot, ca un miraj pe o autostradă în deșert. Deschid gura să strig după el, dar imediat îmi strâng fălcile la loc. Nu se va opri. Este hotărât să părăsească insula... și pe mine. Pentru totdeauna.

Așa că încep să alerg.

La doc, grămada de bărci și șalupe ce zăceau de-a valma acum câteva ore a dispărut. Mai sunt doar ambarcațiunea cu motor și cea cu pânze, care se lovesc de marginile docului din cauza vântului care le bate zdravăn precum un pumn furios.

În depărtare, pe apă, câteva lumini mătură întunericul, continuând căutarea lui Gigi, dar incapabile să o localizeze în timp ce ceilalți pesemne au renunțat și au revenit în portul de agrement. Ea ar putea fi pe undeva prin apropiere, ascunsă. Miezul nopții se apropie cu pași repezi. Sau poate că a dispărut deja în valuri, iar Aurora s-a făcut din nou nevăzută în adâncurile întunecate ale golfului. Dar, dacă îmi cunosc bine sora, aceasta va găsi o cale de întoarcere la mal, unde să aștepte ultimele câteva minute până la miezul nopții. Să savureze aceste clipe trecătoare până când va trebui să se întoarcă în adâncul sălbatic. Și Marguerite va face la fel. Poate că va sta în vârful farului să cuprindă insula cu privirea și să urmărească furtuna înaintând din centrul uscatului spre Pacific, până când va fi împinsă în jos la marginea apei.

Bo nu este în bărcuța cu motor, așa că îmi arunc privirea la ambarcațiunea cu pânze. El apare la tribord, aruncând parâma.

— Unde te duci? strig eu la el, chiar când aruncă ultimul odgon, dar nu îmi răspunde. Nu pleca așa! Vreau să-ți spun adevărul, vreau să-ți povestesc totul!

— E prea târziu! ripostează el.

Motorul auxiliar toarce ușor, iar Bo se îndreaptă spre cârma de la pupa. Sunetul, îmi amintesc, e ca acum trei ani – un bolborosit ușor și vântul care e nerăbdător să sufle în pânze de îndată ce barca se va putea lăsa în voia vânturilor Pacificului.

— Te rog! mă tângui eu, dar ambarcațiunea începe să se îndepărteze de doc.

O urmăresc până se termină docul și apoi nu am de ales. Jumătate de metru mă desparte de pupa bărcii, acolo unde literele vopsite în albastru scriau Windsong. Un metru. Un metru și jumătate. Sar, picioarele mă împing înainte, dar aterizez prea departe. Mă lovesc cu pieptul de margine și simt o durere surdă

în coaste, iar mâinile îmi bâjbâie febril să se agațe de ceva și să nu cad în apă. Apuc un tachet metalic și îmi încleștez degetele pe el. Dar e alunecos, iar degetele încep să cedeze. Apa oceanului îmi lovește picioarele pe la spate.

Apoi mâinile lui Bo îmi cuprind brațele și mă trag în sus, în barcă. Gâfâi și mă țin cu mâna stângă într-o parte unde, la fiecare respirație, durerea zvâcnește dintre coaste. Bo e foarte aproape și mă ține încă de brațul drept. Îl privesc în ochi, sperând că mă vede, pe mine, fata dinăuntru. Fata pe care o cunoscuse în aceste câteva săptămâni. Dar îmi dă drumul și se întoarce la cârma bărcii.

— Nu trebuia să faci asta! îmi zice.

— Trebuie să îți vorbesc.

— Nu mai e nimic de zis.

El pornește barca nu spre port, ci înspre larg, în ochiul furtunii.

— Nu mergi în oraș?

— Nu.

— Furi barca?

— O împrumut. Până la următorul port de pe coastă. Nu mai vreau să văd niciodată orașul ăsta blestemat.

Îmi apăs coastele din nou și tresar. Sunt lovite zdravăn. Poate chiar rupte.

Barca se apleacă pe o parte, vântul se războiește cu noi, dar reușesc să mă târăsc până la Bo, care ține strâns cârma, îndreptându-ne drept în inima furtunii. Oceanul se umflă; valurile se prăvălesc peste prova și se sparg de margini. N-ar trebui să fi ieșit în larg.

— Bo, spun eu, iar el chiar se uită la mine. Vreau să știi că..., încep eu, dar trupul îmi tremură de frig și de spaimă că sunt pe cale să pierd tot ce am crezut că am. Nu te-am forțat să ții la mine. Nu te-am păcălit să mă iubești. Orice ai simțit pentru mine a

fost adevărat, mai spun eu folosind trecutul și știind că orice ar fi simțit, acum era pierdut. Nu sunt monstrul pe care îl crezi.

— Mi-ai ucis fratele! spune el și privirea lui mă sfâșie, mă rupe în două, mă desființează. L-ai ucis, la naiba! Și m-ai mințit.

Asta nu pot să îndrept. Nimic nu poate schimba răul făcut. E de neiertat.

— Știu!

Un alt val ne lovește năprasnic și eu mă prind instinctiv de Bo, dar îi dau drumul aproape imediat.

— De ce ai făcut-o? mă întreabă.

Nu sunt sigură dacă mă întreabă despre fratelui sau de ce am mințit privind adevărata mea identitate. Probabil amândouă.

Iar răspunsurile sunt strâns legate.

— Orașul ăsta mi-a luat totul, spun eu, îndepărtându-mi apa de pe gene. Viața mea. Persoana pe care am iubit-o. Am fost furioasă... Nu, am fost mai mult decât furioasă și am vrut să-i fac să plătească pentru ceea ce mi-au făcut. L-am dus pe fratele tău în port, așa cum am făcut-o cu mulți alții de-a lungul anilor. Eram fără minte. Nu-mi păsa a cui viață o luam. Sau câtă lume suferea.

Mă prind de cârma de lemn pe lângă timonă ca să nu fiu aruncată peste bord de un nou val. Furtuna asta o să ne ucidă pe amândoi. Dar continui să vorbesc; s-ar putea să fie ultima mea șansă să-l fac pe Bo să înțeleagă.

— Vara asta, când i-am luat trupul lui Penny pentru a treia oară, m-am trezit în patul ei, la fel ca în ultimii doi ani, dar o nouă amintire îmi sălășuia în minte: amintirea ta de cu o noapte înainte. Ea deja se îndrăgostea de tine. Văzuse ceva care o făcea să aibă încredere în tine. Dar acum eram eu în trupul ei. Iar tu erai pe insulă – băiatul pe care ea îl adusese din port și pe care îl lăsase să stea în căsuță. Și, dintr-un motiv oarecare, aveam și eu încredere în tine. Era prima oară în două sute de ani când

aveam încredere în cineva! închei eu şi îmi şterg câteva lacrimi cu dosul palmei. Aş fi putut să te ucid. Aş fi putut să te înec chiar din prima zi. Dar, nu ştiu de ce, am vrut să te protejez. Să te ştiu în siguranţă. Am dorit să simt din nou ceva pentru cineva – pentru tine. Am avut nevoie să ştiu că inima nu mi-a murit de tot, că o parte din mine e încă omenească şi că încă mă puteam îndrăgosti.

Ploaia și stropii aruncați de ocean îi şiroiesc pe chipul împietrit. Bo ascultă, chiar dacă nu vrea asta.

— Nimeni n-ar trebui să trăiască atât de mult ca mine, spun eu. Doar cu felii mici de viaţă adevărată în fiecare vară, chinuită de vise negre în restul timpului. Mi-am petrecut cea mai mare parte din cei două sute de ani în adâncuri, o nălucă... o arătare care se mişcă odată cu fluxul, așteptând să respire aer din nou. Nu mă pot întoarce acolo.

Nici în viaţă, nici moartă. O stafie prizonieră cu lunile, cu fiecare oră, cu fiecare secundă.

— Şi o să păstrezi trupul ăsta pentru totdeauna? întreabă el, scrutând furtuna pe măsură ce ne apropiem de capătul promontoriului, gata să ieşim în larg.

— Nu sunt sigură ce vreau în clipa asta.

— Dar l-ai furat, răspunde el tăios. Nu e al tău.

— Ştiu.

Nu am niciun motiv să vreau să păstrez trupul ăsta. Este un gest egoist şi este o crimă. Aş ucide-o pe adevărata Penny Talbot, reducând-o la tăcere, ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Am vrut să cred că sunt altcineva datorită lui Bo, pentru că nu omorâsem pe nimeni vara asta. Dar nu eram diferită de ceea ce fusesem în ultimele două sute de ani. Doresc ceva ce nu pot avea. Sunt o hoaţă de suflete şi de trupuri. Când o să mă opresc? Când o să se sfârşească chinul meu în oraşul ăsta? Când o să-mi fie răzbunarea împlinită?

Penny merită o viață împlinită, nu-i așa? Viața pe care n-am reușit eu să o trăiesc. Și, ca într-un moment brusc de conștientizare, îmi dau seama: nu o pot lua de la ea.

Gândurile mele ies la iveală dintr-odată. Un tăvălug de amintiri răscolitoare.

Îmi apar ca niște artificii în minte. Explozii pe fiecare terminație nervoasă. Pot să repar situația. Să îndrept nedreptățile. Pot să-i dau lui Bo ceea ce vrea.

— Am mai fost o dată pe barca asta, îi spun eu în timp ce el se încruntă, nefiind sigur că înțelege ce vreau să spun. În primăvară în care i-am luat trupul lui Penny, tatăl ei mă bănuia. Și-a dat seama ce eram. Cred că d-aia strânsese toate cărțile alea în căsuța ta. Încerca să găsească o cale să scape de mine, fără să-și ucidă fiica, fix ceea ce căutai și tu. Cu singura deosebire că el a găsit calea, mai spun eu când Bo manevrează cârma spre sud, de-a lungul coastei, iar vântul își schimbă și el direcția, lovindu-ne dinspre tribord. În vara aceea, continui eu, el a părăsit casa într-o seară, după cină, și s-a dus în jos spre doc. L-am urmărit. Avea de gând să iasă cu barca și m-a întrebat dacă voiam să-l însoțesc. Ceva era în neregulă. Părea prost dispus – neliniștit –, dar m-am dus, pentru că asta ar fi făcut și Penny. Iar eu mă dădeam drept Penny pentru prima oară. Nu am ajuns prea departe, doar dincolo de promontoriu, când mi-a spus adevărul. Mi-a spus că știa cine eram – una dintre surorile Swan – și că îmi dădea de ales. Găsise o cale să mă ucidă fără să distrugă trupul pe care-l posedam – trupul lui Penny. Descoperise asta într-una dintre cărțile lui. Dar treaba asta implica sacrificiu, mai spun eu și inspir încet, căutându-mi cuvintele. Dacă aș fi sărit în apă, spun, căutând să-mi liniștesc glasul, și m-aș fi înecat din nou, așa cum o făcusem în urmă cu două sute de ani, aș fi murit, dar Penny nu. Trebuia să îmi repet moartea. Și el credea că asta

mi-ar fi ucis și surorile, punând astfel capăt blestemului. N-aveam să ne mai întoarcem vreodată în Sparrow.

Bo își îndreaptă capul spre mine, cu mâinile încleștate pe timonă, luptându-se să nu fim aruncați pe mal sau răsturnați cu totul.

— Dar n-ai făcut-o.

Dau din cap în semn de negație.

Apoi Bo pune întrebarea care știam că avea să vină.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Penny?

— Credeam că o să mă arunce peste bord, forțându-mă s-o fac. A venit spre mine, așa că am apucat cârligul de la plasă și... l-am lovit. S-a clătinat, pierzându-și echilibrul, în timp ce barca se legăna în bătaia valurilor, spun eu și încerc să îmi înăbuș amintirea pentru că încă îmi doresc să mă pot întoarce în trecut, să șterg ce s-a întâmplat în seara aceea când Penny și-a pierdut tatăl, iar mama ei și-a pierdut soțul. Apoi a căzut peste bord, reiau eu, și nu a mai ieșit la suprafață, mai adaug și îmi arunc privirea către largul oceanului albastru în miez de noapte, agitat și brăzdat de ploaie, și parcă îl și vedeam cum înghițea apa, înecându-se la fel ca mine cu mulți ani în urmă. Pe punte era o carte, cartea în care citise cum să rupă blestemul, așa că am aruncat-o peste bord. Nu voiam ca altcineva să afle cum ne-ar fi putut ucide, mai spun eu și îmi amintesc cum o urmărisem scufundându-se în beznă, neavând nici cea mai mică idee că rămăsese o căsuță plină de cărți pe care el le adunase. Barca se îndrepta către țărm. Pânzele nu erau ridicate, din fericire, iar motorul încă mergea. Așa că am îndepărtat-o de stânci și am reușit cumva să ajung pe insulă. Am legat-o la doc și m-am furișat înapoi în casă. Și barca a rămas acolo până azi.

— De ce-mi spui toate astea? întreabă Bo.

— Pentru că ştiu ce am de făcut acum. Trebuia s-o fi făcut din noaptea aceea. Trebuia să fi schimbat mersul lucrurilor. Atunci fratele tău ar fi încă în viaţă, iar tu n-ai fi ajuns aici. Am fost egoistă şi laşă. Dar nu mai sunt aşa.

— Ce tot spui? zice el și își desprinde o mână de pe timonă.

— Am să-ţi dau ce vrei - răzbunarea.

Îi întorc spatele lui Bo și mă îndrept spre parapetul tribordului, cu faţa la apă. Mormântul meu - locul unde trebuie să fiu. S-au pierdut vieţi. S-au numărat morți. Totul a început cu surorile mele şi cu mine când am fost înecate cu foarte mulţi ani în urmă, dar noi am provocat mai multă suferință decât ar putea fi vreodată măsurată.

— Ce faci? întreabă Bo cu vocea în continuare aspră, dar în care simt o urmă de nesiguranţă.

— Am vrut să rămân în acest trup și să duc această viaţă ... cu tine. Dar acum știu că n-am cum... din atât de multe motive. N-ai să poți niciodată să mă iubeşti, ştiind ce am făcut și cine sunt. Îmi pare rău pentru fratele tău! Aş vrea să pot lua totul înapoi! Aş vrea să pot lua înapoi majoritatea lucrurilor pe care le-am făcut. Dar, cel puțin, acum pot să o termin cu asta. Să îndrept acest rău, închei eu şi închid scurt ochii, trăgând puternic aer în piept.

— Penny, rosteşte el un nume care nu este al meu şi se îndepărtează de timonă în timp ce motorul continuă să meargă, iar barca înfruntă valurile fără un căpitan care să o ghideze.

Bo nu mă atinge, dar stă în faţa mea, clătinându-se dintr-o parte în alta în ritmul undelor.

— Hazel! încearcă el, în continuare cu mânie în glas. Mi-ai distrus viaţa, mi-ai luat fratele. Şi, culmea, m-am îndrăgostit de tine, m-am îndrăgostit de persoana care mi-a ucis fratele. Cum

să iau toate astea? Ce vrei să spun? Că te iert? Pentru că nu pot face asta, încheie el, ferindu-se să mă privească.

Nu mă poate ierta. Nu o va face niciodată. Pot să văd cum se luptă cu el însuși. Bo se simte de parcă ar trebui să încerce să mă oprească, dar o parte din el, o parte înverșunată și răzbunătoare din el, mă vrea moartă.

— Știu că n-ai cum să mă ierți, spun eu. Știu că te-am rănit – am distrus totul. Aș vrea să fie altfel. Aș vrea ca *eu* să fiu altfel. Dar..., mă opresc, iar cuvintele îmi rămân în gât. Dar chiar te-am iubit, continui eu. A fost adevărat; totul dintre noi a fost adevărat. Încă te mai iubesc.

Sper să zăresc o sclipire în ochii lui, un semn că o parte din el încă mă iubește. Dar el nu poate vedea dincolo de ceea ce știe că sunt acum. Sunt doar fată care i-a înecat fratele – asta-i tot.

Pentru că el nu vorbește, îmi arunc privirea către timonă, acolo unde un mic ceas este montat la bord. Douăsprezece fără douăsprezece minute. Doar douăsprezece minute până la miezul nopții, iar atunci o să fie prea târziu. Nu mai pot sta în trupul ăsta, nu acum. Nu pot să mai fur încă o viață. Dar dacă voi sări în apa ca de gheață, dacă nu-mi voi lăsa sufletul să scape și, în schimb, voi lăsa acest trup să se înece odată cu mine, eu voi fi cea care va muri. Nu Penny. Mă voi îneca la fel ca acum două sute de ani. Și, cu toată nădejdea, dacă tatăl lui Penny a avut dreptate, ea va supraviețui.

— În ultimii ani, când ne întorceam în adâncuri, explic eu, cu vântul care îmi suflă părul drept pe umeri, părăseam trupurile furate chiar înainte de miezul nopții. Dar ca lucrurile să funcționeze, cred că trupul lui Penny trebuie să se înece cu mine înăuntru. Eu voi muri, dar ea poate fi adusă înapoi. Va trebui să o salvezi. Eu am să dispar, dar ea poate să trăiască.

Privirea lui trece prin mine, de parcă n-ar vrea să creadă nimic din ce spun.

Mă întorc spre balustradă. Apa oceanului îmi biciuiește fața, iar cerul este negru ca de înmormântare. Aceasta va fi ultima mea suflare. Ultima mea licărire de viață pe care o mai pot avea. Închid ochii, știind că nu mai am cale de întoarcere.

Însă mâinile lui Bo mă apucă brusc și mă răsucesc spre el.

— Nu! spune el.

Sprâncenele parcă i s-au unit, iar buzele sunt ca o linie dreaptă. În el se dă o luptă chinuitoare. Nu știe ce să simtă și nici ce să facă. De aceea iau eu povara deciziei de pe umerii lui. Termin cu toate astea odată pentru totdeauna în așa fel încât el să nu fie obligat să o facă. Bo vorbește oricum și spune ceea ce crede că ar trebui:

— Nu trebuie să se termine așa.

Schițez un zâmbet și dau din cap.

— Știi că nu există altă cale. Surorile mele vor ucide în continuare. Și nu vreau să mă întorc în adâncuri pentru alte două sute de ani. Nu pot! Asta nu e viață! Am obosit!

El ridică mâinile până la obrajii mei și le cufundă în părul leoarcă. Și chiar dacă în ochi i se poate citi dragostea și o durere pe care o recunosc, este și ură acolo. O ură profundă, adânc înrădăcinată. Eu i-am luat fratele. Și nu există cale să treci peste asta.

Dar cu tot dezgustul din ochii lui verzi-închis, care încă îmi amintesc de locul în care oceanul întâlnește cerul după o furtună, mă trage spre el, apăsându-și cu putere buzele calde pe ale mele pe când ploaia continuă să cadă între noi. Mă sărută de parcă n-ar vrea să-mi dea drumul, chiar dacă știu că o va face. Cu disperare și mânie. Iubindu-mă și urându-mă. Degetele lui se țin de părul meu și mă trag tot mai aproape. Îmi înfig unghiile

în pieptul lui, încercând să mă agăț de acest moment. De acest sentiment. L-aș putea lua cu mine, așa cum au sugerat Olivia și Aurora. L-aș putea îneca pe loc și el va fi prins în capcana adâncurilor cu mine, pentru eternitate. Dar nu-l vreau așa, nu-l vreau ca pe un prizonier într-o închisoare de ape. Nu este real. Și nu merită una ca asta.

Buzele i se îndepărtează de mine, iar eu am timp să trag aer în piept.

— Îți mulțumesc pentru zilele pe care mi le-ai oferit! spun eu și lacrimi îmi țâșnesc, dar nu fac nici cel mai mic efort să le stăvilesc.

Închid ochii și îmi îngrop capul la pieptul lui, trăgând cu nesaț aer în piept și, odată cu acesta, și mirosul hainelor lui, cu dorința de a-mi aminti acest parfum pentru totdeauna. Dar acum miroase doar ca oceanul. Un băiat adus de maree. Ca un vis, ca o amintire pe care sper să nu o uit niciodată.

Îmi iau mâinile de la pieptul lui și mă întorc să privesc către ocean. Sălbatic și învolburat. Întunecatul Pacific, fără fund, care mă cheamă în adâncurile lui reci. Mai este un pic până la miezul nopții și păianjeni de fulgere pe fundalul norilor din depărtare vin tot mai aproape.

— Când o să sar, îi spun lui Bo printre iureșul valurilor și al vântului, după ce mă înec, tu trebuie să recuperezi trupul.

Bo nu schițează niciun gest. Nu dă niciun răspuns. Nu poate să înțeleagă ce se întâmplă. Dar știe că trebuie să mă elibereze.

Îl privesc pentru ultima oară în ochii verzi ca pădurea și îmi văd imaginea reflectată în adâncul lor.

— Nu-i povesti ce s-a întâmplat cu tatăl ei! îi spun eu. Nu-i povesti despre mine! Cred că e mai bine să nu știe.

Tunete răsună din ceruri. Bo încuviințează.

O să las amintirile bune în mintea lui Penny și o să le iau pe cele rele cu mine. Ea își va aduce aminte de Bo, de căldura lui lângă ea la căsuță, de mâinile lui pe pielea ei, de buzele lui pe ale ei. Își va aduce aminte de zilele în care inima era gata, gata să-i sară afară din piept din dragoste pentru el, dar nu-și va aminti de drumul la cimitir, când a fost să-și ia rămas-bun de la Owen. Nu-și va aminti conversația cu Marguerite în fața parfumeriei de altădată. Nu-și va aminti de vorbele adresate lui Gigi Kline, ca și când ar fi fost surori, ci doar cum i-a oferit ocrotire lui Gigi de băieții care o hăituiau. Va trăi viața pe care mi-aș fi dorit să o trăiesc eu. Îi va fi dor de tatăl ei, dar câteodată e mai bine să-ți fie dor decât să știi ce s-a întâmplat. Îi voi oferi darul amintirilor bune. Și darul numit Bo, ultimul băiat pe care l-am iubit.

Băiatul pe care încă îl iubesc.

Pășesc peste balustrada metalică. Puntea este alunecoasă și aproape îmi pierd echilibrul. Inima începe să-mi bată cu putere, teama și îndoiala mă cuprind. Degetele strâng balustrada atât de tare, că încep să zvâcnească.

Nu-mi pot lua ochii de la el.

— Ți-am spus că dragostea e ca o cădere, ca un înec. O să fie la fel, trebuie doar să-mi dau drumul, spun eu cu buzele tremurânde. Să nu mă uiți!

— Niciodată! răspunde el.

Chipul lui este ultima imagine pe care o zăresc înainte de a sări peste balustradă și de a lovi apa. Și totul devine negru.

Lumea întreagă amuțește pe dată. Furtuna spumegă și se prăvale deasupra apei, dar aici, jos, totul e calm și liniștit.

Înot din răsputeri. Mă îndrept spre adâncuri, cât mai aproape de fundul oceanului. Frigul îmi amorțește degetele și picioarele aproape imediat, frigul care îmi va încetini inima și va conserva

trupul lui Penny. Întunericul este desăvârşit şi estompează suprafaţa oceanului, aşa încât nu-mi dau seama care este calea spre partea de sus. Dar nu vreau să mă răzgândesc – nu vreau niciun fel de ocazie ca să înot înapoi către suprafaţă după o gură de aer.

Mă duc la fund ca o monedă spre epava unui vas de piraţi. Îmi vine în minte moneda pe care am aruncat-o în apă în seara petrecută cu Bo, Rose şi Heath. Cu toții ne-am pus câte o dorinţă. Unele, evidente. Altele, mai puțin. Dorinţa mea a fost să fiu din nou ființă umană. Să duc o viață normală. Dar nu s-a îndeplinit. Cad tot mai adânc, tot mai lipsită de lumină şi tot mai înfrigurată. Dar poate că acesta, adică ceea ce fac acum, este cel mai omenesc lucru posibil. Să mor. Să te sacrifici în aşa fel încât ceilalţi să nu trebuiască să o facă. Să faci o alegere.

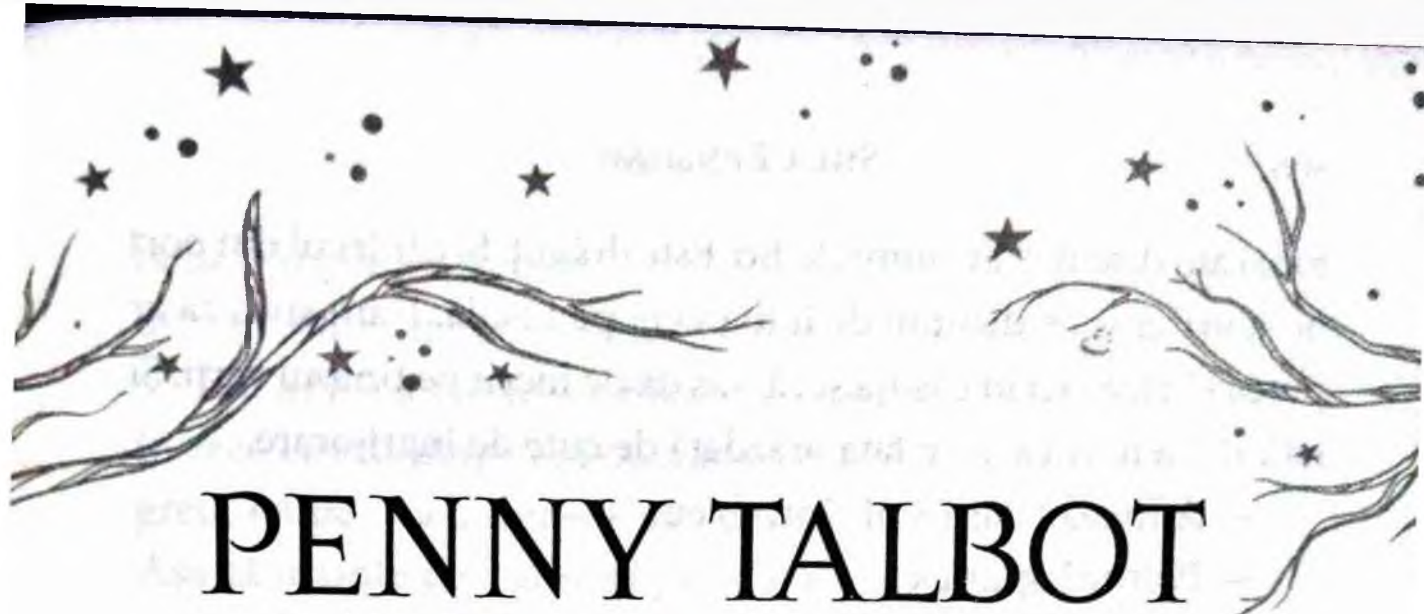
Și m-am îndrăgostit. Ce e mai omenește posibil decât asta?

Frigul îmi cuprinde extremitățile, încât nu mai pot să-mi mişc degetele, braţele sau picioarele. Întunericul ia forme despre care ştiu că nu sunt acolo. Moartea îmi joacă feste.

Cred că îmi zăresc propria imagine în apă, ceea ce este imposibil. Dar sunt două imagini: chipul lui Penny şi al meu, ascuns adânc sub pielea ei, adevăratul meu chip – Hazel Swan. Păr negru, ochi mari şi verzi, dezorientată. Singură. Dar nu cu adevărat singură. Am cunoscut dragostea, dragostea profundă, nebunească. Şi asta a făcut ca totul să merite.

Închid ochii strâns.

Deschid gura şi înghit cu lăcomie apa. Are gust de sare şi de iertare. Ca atunci când te resemnezi. Şi atunci, din tot frigul, o căldură uriaşă mă cuprinde. Trupul nu-mi mai este amorţit. Mă simt de parcă aş sta într-o scorbură căptuşită cu iarbă-de-mare sub soarele amiezii, privind cum norii se joacă leneşi pe cer. Căldura este atât de reală, încât deschid ochii din nou şi apoi ea mă înghite cu totul.

PENNY TALBOT

Nu-mi aduc aminte ziua. Nici ora. Dar îmi este foarte frig și trag o gură de aer de parcă ar fi prima și cea de pe urmă. Mă dor coastele.

Brațe mă înconjoară și mă trag pe o barcă. Vântul îmi torturează urechile, ploaia mă face să tremur. Sunt înghesuită la pupa cu o pătură care îmi acoperă umerii.

— Unde sunt? întreb eu, iar o voce strigă spre mine cuvinte pe care nu par să le înțeleg.

Cerul întunecat se rotește deasupra mea.

Docul, dedesubtul picioarelor mele.

Lungul drum pe alee.

Și apoi căsuța în care nu am intrat de un car de ani. Un foc care a pornit timid și care mai pe urmă devine prietenos și strălucitor. Stau pe podea. Peste tot sunt cărți. Din nou o voce și un băiat pe care nu îl recunosc îmi aduce ceai fierbinte, pe care îl beau cu grijă să-mi încălzesc măruntaiele. *Cum am ajuns aici?* Totul este un vis de care nu sunt sigură că vreau să-mi amintesc.

Totuși, o fac. Băiatul ghemuit alături de mine, fața lui. Chiar îl știu. De la portul de agrement, căuta de lucru. Și după asta, petrecerea de pe plajă. El m-a salvat din mâinile lui Lon Whittamer, care încerca să mă tragă în apă. După aceea, am stat lângă

foc şi am discutat. Se numeşte Bo. Este drăguţ. Şi cântecul din port ne-a urmărit pe drumul de întoarcere pe insulă. I-am spus că ar putea să stea aici în căsuţă şi că i-aş da de lucru pe timpul verii. Şi iată-l! Ud leoarcă şi cu faţa brăzdată de cute de îngrijorare.

— A încetat cântecul? întreb eu.

— Poftim? spune el.

— Surorile Swan. Cântecul. S-au reîntors deja?

El se opreşte o clipă, în timp ce câteva riduri i se strâng la marginile cicatricii de lângă ochiul stâng. *De unde a venit?* mă întreb. Are bunătate în priviri. Dar n-ar trebui să fie aici, în Sparrow. Este foarte riscant.

— Da, răspunde el în cele din urmă. Cântecul a încetat. Şi nu cred că îl vom mai auzi vreodată.

Adorm pe canapea. Sunt învelită cu o pătură care îmi acoperă şi umerii. Şi de fiecare dată când deschid ochii, el este tot treaz şi priveşte în foc, de parcă ar căuta ceva sau ar aştepta pe cineva.

— Ce s-a întâmplat cu mine? întreb pe când zorii se strecoară puţin câte puţin pe fereastră.

El se întoarce, iar mâhnirea i se citeşte pe chip. Răceala dimineţii se furişează prin crăpăturile uşii, făcându-mă să tremur chiar şi cu focul care sfârâie în spatele lui.

El mă cercetează cu coada ochiului, ca şi cum doar privindu-mă se întristează. O supărare adâncă şi profundă. Dar nu sunt sigură de ce.

— Ai dormit o bună bucată de timp, îmi spune el. Acum te-ai trezit.

Privesc în jos, spre mâinile care-mi stau adunate în poală. Pe degetul arătător stâng am o cicatrice roz aproape vindecată. Are cel puţin o săptămână sau două. Dar nu-mi amintesc cum m-am

rănit. Nu reuşesc să descopăr amintirea, oricât m-aş strădui. Prin urmare, îmi vâr mâinile înapoi sub pătură şi alung gândul.

Îmi dau seama că este mai mult înţeles în răspunsul lui decât în ceea ce este dispus să dezvăluie. Dar capul meu se simte încă greu, trupul meu doreşte să mă tragă înapoi în lumea viselor. Aşa că înainte de a adormi, mai pun o întrebare:

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Am pierdut o persoană foarte dragă.

PORTUL

Unele locuri sunt legate de magie. Prinse în capcana ei. Este posibil ca orașul Sparrow să fi cunoscut crâmpeie de magie cu mult înainte de sosirea surorilor Swan în 1822. Sau poate că cele trei surori au adus-o cu ele peste Pacific. Nimeni nu va ști vreodată în mod sigur. Nu este exclus ca frumusețea și neșansa lor să fi fost propriul fel de magie, născut într-un loc aspru precum Sparrow, Oregon, unde aurul curgea cu aluviunile, iar oceanul scufunda nave atunci când luna era plină și fluxul, răzbunător.

Magia este o chestiune complicată. Nu este ușor de măsurat, contorizat și cântărit.

Chiar dacă surorile Swan nu se vor mai întoarce niciodată să tortureze micul oraș, vraja lor se află încă pe străzile ude și în vânturile de iarnă furioase.

În dimineața de după solstițiul de vară, un pescar își cârmea barca prin port, în căutare de crabi. Turiștii își începuseră exodul de la pensiuni, copleșind automobilele și autobuzele. Se întorceau acasă.

Sezonul Swan se încheiase. Dar turiștii și localnicii nu știau că nu mai avea să fie niciodată un alt înec în orașul Sparrow.

Olivia Greene avea să se trezească în dimineața următoare în vârful farului de pe Lumiere Island. Avea să își amintească doar fragmente din petrecerea din noaptea de mai înainte și să presupună că băuse prea mult și leșinase pe pardoseala de piatră rece, iar prietena ei o abandonase.

Gigi Kline, care lipsise câteva săptămâni, dar reapăruse în mod neașteptat la petrecerea solstițiului de vară, avea să se trezească pe malul stâncos al insulei cu picioarele pe jumătate cufundate în apă și trei degete de la un picior umflate și degerate, cu neputință să fie salvate. După ce fugise în port cu o noapte în urmă, Aurora se învârtise în cerc aproape de mal, evitând cu ușurință să fie prinsă de elevii de la Liceul Sparrow, în general băuți. Ea urmărea bărcile care se depărtau duse de vânt, udă leoarcă și cu brațele cuprinzându-și pieptul, gata să se furișeze din nou în apă și să părăsească trupul pe care îl furase, când s-a prăbușit chiar acolo pe stânci.

Nici Aurora și nici Marguerite Swan nu au ajuns la timp în apă. Și asta deoarece cu șase minute înainte de miezul nopții, sora lor, Hazel Swan, a plonjat în valuri și s-a înecat, întrerupând blestemul de două secole cu un singur act de sacrificiu.

În cele din urmă, Aurora și Marguerite au dispărut din trupurile furate ca niște adieri, niște râulețe de fum stinse pentru totdeauna.

Totuși, fără să-și dea seama, în dimineața următoare, un pescar își cârmea barca printre epavele navelor scufundate, plutind chiar peste locul unde cele trei surori Swan fuseseră înecate în urmă cu două sute de ani. Și în acel loc, bule de aer se ridicau la suprafață. De obicei, produse de crabii care se târau prin fundul nămolos. Dar nu și de data asta, nu și în această dimineață.

Pescarul a văzut cu totul altceva.

Trei trupuri îmbrăcate în rochii albe, vaporoase, care stăteau lipite de pielea lor palidă, plutind împreună, duse de curent. Omul le-a tras la bordul bărcii sale, fără să aibă habar de ceea ce tocmai descoperise. Cele trei trupuri nu erau nici schelete și nici nu păreau distruse de pești ori de apa sărată, ci arătau ca și cum ar fi fost înecate chiar în dimineața aceea.

Trupurile surorilor Swan fuseseră în sfârșit recuperate.

Iar când au fost aduse pe mal și așezate pe docul din Sparrow, lumea a rămas fără suflare. Copiii au plâns și femeile au tăiat bucle din părul surorilor pentru noroc. Ele erau frumoase. Mai frumoase decât și-ar imagina cineva vreodată. Mai angelice decât orice portret sau poveste care le-a înfățișat la un moment dat.

Blestemul surorilor Swan se încheiase.

A durat câteva zile până când localnicii au hotărât ce ar trebui să se facă cu trupurile perfect conservate. În cele din urmă, le-au îngropat în Cimitirul Sparrow, sus, pe Alder Hill, cu vedere spre golf. Era cel mai potrivit loc.

Lumea continuă să facă poze lângă pietrele lor funerare, chiar dacă sezonul Swan nu se va mai întoarce niciodată. Nu se vor mai întoarce nici cântecele șoptite din adâncul apelor. Nici trupurile furate timp de câteva săptămâni în luna iunie.

Dar există cineva care vine la cimitir în fiecare săptămână, un băiat care și-a pierdut un frate și care s-a îndrăgostit de o fată, lăsând-o apoi să se furișeze în adâncuri. Bo Carter îngenunchează lângă mormântul lui Hazel Swan, îi aduce flori, îi spune povești despre insulă, despre maree și despre viața pe care n-au trăit-o împreună. El așteaptă ca soarele să apună înainte să se ridice și să se întoarcă pe Ocean Aveanue la docuri.

Bo încă locuiește în căsuța aflată pe Lumiere Island. Este administratorul farului. Vara, culege mere și pere, pe care le duce în lăzi la oraș să le vândă. Iar în timpul furtunilor, scoate

ambarcaţiunea de unul singur dincolo de promontoriu să se lupte cu vântul şi valurile până când lumina soarelui matinal se iveşte la orizont.

Dar nu este singur pe insulă. Penny Talbot se plimbă cu el printre şirurile de copaci din livadă. Amintirile ei au revenit în zilele de după solstiţiul de vară, amintiri care au fost adunate doar pentru ea, numai amintiri frumoase. În zilele calme şi însorite, Bo o învaţă cum să navigheze. De regulă, după-amiaza, ea mănâncă „prăjituri care te ajută să uiţi", prăjituri cu agrişe condimentate cu scorţişoară, aduse pe insulă de Rose, care îşi face griji pentru ea mai mult decât poate înţelege Penny.

Mama ei coace plăcintă de mere şi tarte cu pere proaspete; fredonează în timp ce munceşte şi, în plus, face ceşti cu ceai, invitându-i pe localnici pe insulă să le prezică viitorul. Ea îşi urmăreşte copila – care a devenit din nou ea însăşi – şi, cu toate că ştie că a pierdut multe lucruri, nu a pierdut-o pe Penny. Mintea ei se limpezeşte, iar durerea se atenuează. Mama aşază grămadă pietre lângă panta care duce spre ocean. Un punct de reper, un mormânt pentru soţul pe care l-a pierdut. Acum el aparţine Pacificului, la fel ca mulţi alţii.

Seara, Penny citeşte în frunzele de ceai la masa de bucătărie, privind cu ochii pe jumătate închişi la viitorul ei, dar şi la trecut, amintindu-şi de ceva ce a văzut cândva în rămăşiţele pătate: un băiat care apărea brusc din valuri. Şi crede că, probabil, viaţa ei a fost predestinată.

Dar chiar şi atunci când ei se sărută printre meri, Bo pare prins într-o amintire, ademenit într-un alt timp, pe care ea nu-l poate afla. Iar târziu în noapte, când el o strânge în braţe lângă focul care trosneşte şi o sărută în spatele urechii, ştie că el se îndrăgosteşte de ea. Şi poate că el a iubit-o cu mult înainte de asta, cu mult înainte să o tragă din apă în noaptea solstiţiului

de vară, noapte care este ca o ceață în mintea ei. Dar ea nu pune întrebări. Nu vrea să știe despre ceea ce s-a petrecut mai înainte.

Pentru că ea îl iubește acum, când vântul pătrunde prin crăpăturile ferestrelor casei, când Otis și Olga stau ghemuite la picioarele lor și când lumea li se întinde înainte.

Ei au eternitatea. Sau chiar dacă au doar o viață de trăit, o singură viață îndelungată, este de ajuns.

PĂMÂNTUL ȘI ADÂNCURILE

Cimitirul Pacificului, astfel numesc localnicii apele din largul coastei orașului Sparrow. Nu numai din cauza celor aproape o sută de epave care împestrițează fundul oceanului, ci și a tuturor sufletelor pierdute, înecate aici în ultimele două secole.

În unele zile, valurile sunt calme, bătând ușurel peste malurile orașului Sparrow, în timp ce pescărușii se strecoară printre roci și prin smârcul rămas după reflux în căutarea peștilor captivi. În astfel de clipe, este ușor să uiți povestea celor întâmplate în acest loc.

Dar în zilele furtunoase, când vântul biciuiește orașul, iar fluxul se ridică peste dig, aproape că e posibil să auzi cântecul surorilor care răzbate din adâncuri, un ecou al anilor trecuți pe care oceanul nu este dispus să-l uite.

Când cerul va fi cenușiu și întristat, iar pescarii vor înainta dincolo de promontoriu prin ceață, aceștia își vor ridica privirea spre insulă și vor spune o rugăciune pentru vânturi bune la pupa

și plase de pescuit pline. Vor spune o rugăciune fetei pe care adeseori o văd stând pe faleză, fata care a fost înecată cu mult timp în urmă, dar care s-a reîntors iar și iar cu rochia ei albă fluturând în vânt.

Și în timpul recoltei de la începutul primăverii, când insula miroase plăcut și e plină de soare, o siluetă poate fi zărită plimbându-se printre șiruri și examinând pomii. *Ea* se află încă acolo. O apariție captivă în timp, fantoma unei fete care a trăit mai mult decât ar fi trebuit să o facă și care a îndrăznit să se îndrăgostească. Care încă mai zăbovește.

Nu din cauza răzbunării. Nu din cauză că își caută ispășirea în cicatricile și umbrele orașului.

Ci pentru că acesta este și locul căruia îi aparține, locul unde a ajuns la țărm pentru prima dată în urmă cu două secole. Acest pământ îi aparține. Umezeală, mușchi verde și vânturi sărate. Ea este făcută din toate astea. Și toate sunt făcute din ea – aceeași plămadă. Moartea nu îi poate răpi acest loc.

Ea aparține locului unde pământul întâlnește oceanul.

Ea îi aparține lui.

În acele momente liniștite când mișcă frunzele tinere ale merilor, când îl urmărește pe Bo plimbându-se printre rânduri și când el își pleacă privirea, ferindu-se de soarele de după-amiază cu mâinile pline de pământ, ea se înclină și vine foarte aproape, atât de aproape, încât își poate aminti de căldura pielii lui, de atingerea mâinilor lui pe trupul ei, și îi șoptește la ureche: *Te iubesc încă.*

Iar când el simte vântul fremătând pe gâtul lui și parfumul de mir cu apă de trandafiri în aer, o amintire tăcută, de care nu se poate despărți, revine...

El știe. Și zâmbește.

MULȚUMIRI

Magia se află în multe lucruri și, cu siguranță, și în oameni. Fără următoarele persoane magice, această carte ar fi rămas doar niște mâzgâlituri pe o hârtie pătată de ceai.

Pentru munca ei neobosită, încurajări și rigurozitate, îi mulțumesc inimitabilei Jess Regel. Ai fost aliatul meu, agentul meu, și acum, ești prietena mea.

Editorului meu extraordinar, Nicole Ellul: ai darul să vezi înțelesul ascuns la margini și formule magice în spațiile dintre cuvinte, iar pentru asta, te ador. N-aș fi putut cere ajutorul cuiva mai talentat, mai deștept sau mai grozav care să păstorească această carte în drumul ei către cititori.

Îți mulțumesc, Jane Griffiths, de la Simon & Schuster UK, pentru entuziasmul tău și încrederea în această carte. Și pentru că ai înțeles exact care este locul „prăjiturilor care te ajută să uiți".

Tuturor celor de la Simon Pulse, pentru că ați oferit acestei povești un cămin și ați promovat-o în foarte multe feluri. Mara Anastas, Mary Marotta, Liesa Abrams, Jennifer Ung, Sarah McCabe, Elizabeth Mims, Katherine Devendorf – felul în care voi, doamnelor, jonglați cu toate sarcinile mă uluiește și mă impresionează! Jessicăi Handelman, pentru conceperea unei coperte senzaționale, și Lisei Perrin, pentru grafica încântătoare.

Jessi Smith, mulțumesc pentru că ai citit cartea de nenumărate ori! Susținătorilor care stau pe lăzile cu mere și strigă despre toate cărțile care trebuie să fie citite: Catherine Hazden, Matt Pantoliano, Janine Perez, Lauren Hoffman și Jodie Kockensmith. Voi toți meritați ceai și prăjituri în fiecare zi.

Prietenilor mei scriitori care sunt inspirați, temerari și incredibil de talentați – știți voi care sunteți –, care au fost la celălalt capăt al apelurilor mele telefonice când personajele cărții nu mai erau cuminți sau doream să ard totul. Vă mulțumesc pentru că mi-ați fost deopotrivă reazem și pături calde.

Lui Sky, cred că te voi cinsti veșnic. Sprijinul tău și încrederea în mine sunt mai mult decât merit. Într-o bună zi voi scrie *Povestea ucenicului de la far.* Te iubesc!

Părinților mei, pentru că ați umplut casa de cărți și m-ați lăsat să cred că aș putea să scriu și eu într-o bună zi. Vă mulțumesc pentru tot! Mai mult decât aș putea spune.